În memoria Părintelui Cleopa

«MÎNCA-V-AR RAIUL!»

I

Mulțumim tuturor celor care ne-au ajutat la alcătuirea acestui omagiu în memoria marelui părinte duhovnicesc și «apostol al românilor» Cleopa Ilie, rugîndu-l să le binecuvinteze viața atît lor, cît și celor care vor citi cu evlavie această carte.

În memoria Părintelui Cleopa

«Mânca-v-ar Raiul!»

I

Ediția a III-a

Carte tipărită cu binecuvântarea
I. P. S. DANIEL
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

EDITURA MĂNĂSTIREA SIHĂSTRIA
2004

«Părintele Cleopa are vocația marilor însingurări și poate cu Sfinția' Sa se încheie multiseculara tradiție a pustniciilor moldovene.

Poartă în spate ani buni de retragere duhovnicească și cunoaște pe viu ce înseamnă să trăiești în peșteră, să te hrănești cu bureți și poame uscate, să te călăuzești iarna după urmele fiarelor și să birui asprimea gerului cu dogoarea rugăciunii celei fără de oprire».

Î.P.S. Bartolomeu Anania

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
În memoria Părintelui Cleopa: Mânca-v-ar Raiul. -
Ed. a 3-a, rev. - Vânători: Mănăstirea Sihăstria, 2004
2 vol.
ISBN 973-87019-9-6
Vol. 1. - 2004. - ISBN 973-87020-0-3

281.95 Cleopa, I.

Cuvînt înainte

Avînd mărturie îndemnul Sfîntului Apostol Pavel de a ne aduce aminte de mai-marii noștri care ne-au grăit cuvîntul lui Dumnezeu, am început să adun aceste puține însemnări despre părintele Cleopa, ca cei care vor privi cu luare aminte cum și-a încheiat viața să-i urmeze credința.

În această strădanie am simțit cu adevărat ajutorul părintelui Cleopa, căci de multe ori am primit unele mărturii despre viața sa de unde nu mă așteptam și care pînă acum au fost date uitării.

Iată ce frumos scria părintele Ioanichie Bălan în urmă cu 30-35 de ani într-o însemnare pe care am găsit-o într-un manuscris uitat pe un raft:

„Nu se poate spune în cîteva cuvinte viața lui smerită, ascultarea lui, tăcerea, rugăciunea și nevoința lui de zi și noapte. Pe lîngă acestea, era înzestrat de Dumnezeu și cu o memorie deosebită, avînd o clară și adîncă înțelegere a tuturor lucrurilor.

Studii deosebite nu avea, decît doar cele cîteva clase primare. Adevăratele studii le-a făcut însă în

cei zece ani de ascultare la oile schitului pe munte, care i-au format o adevărată universitate duhovnicească.

Acolo în urma oilor, în seninul nopților și în sînul curat al naturii, acolo a învățat el tainele Sfintei Scripturi, a deprins cuvintele Sfinților Părinți și a practicat o curată viață călugărească. De la oi a învățat blîndețea, din cărți adîncul învățăturii, de la izvoare bucuria lacrimilor, din murmurul codrilor dulceața sfintei rugăciuni".

Aceste însemnări le-am grupat în trei capitole, ***Viața, Învățături și Mărturii***, încercînd pe cît posibil să nu repetăm ce a mai fost publicat pînă acum în alte cărți, decît cele la care am mai găsit unele completări sau lămuriri.

Deși au trecut aproape patru ani de la plecarea părintelui Cleopa din această viață trecătoare, totuși în memoria dreptcredinciosului popor a rămas vie prezența celui care îi întîmpina cu neuitata binecuvîntare: «Mînca-v-ar Raiul!».

C. C.

VIAȚA

Copilăria

Părintele Cleopa s-a născut la 10 aprilie 1912 în comuna Sulița, județul Botoșani, într-o familie de țărani drept credincioși, Alexandru și Ana Ilie, ziși Țîrlea, cu zece copii, primind la Botez numele de Constantin.

„Noi am fost zece frați la părinți, din care cinci (patru frați și o soră) am venit la mănăstire. Fratele cel mai mare, Mihai, a fost la Mănăstirea Durău. Sora mea, Ecaterina, a fost dusă la mănăstire pe cînd avea doar 11 ani, iar eu și cu încă doi frați mai mari, Gheorghe și Vasile, am venit la Sihăstria. Pînă în anul 1935 mi-au murit de tineri toți frații. Apoi a murit și tata, Alexandru. Mai trăiam eu, ca stareț la Mănăstirea Sihăstria și mama, acasă, în comuna natală Sulița – Botoșani. În anul 1946 am adus pe mama la Sihăstria, am călugărit-o și am dus-o la Agapia Veche, unde a trăit pînă în anul 1968, cînd s-a dus la Domnul în vîrstă de 92 de ani".

Ne povestea Părintele Cleopa că în ziua cînd s-a născut, părinţii săi aveau la lucru un tîmplar care punea draniţă pe o clădire nouă. Cînd a auzit că s-a născut un băiat a spus: „Acest copil va moşteni casa aceasta". După mai bine de treizeci de ani proorocia s-a împlinit odată cu moartea tatălui său, Alexandru, căci toţi ceilalţi fraţi ai Părintelui Cleopa muriseră, iar mama sa a mers la mănăstire.

Alexandru Ilie lumina ca un sfeşnic, prin credinţa sa, în mijlocul familiei, lucru pe care Părintele Cleopa nu l-a uitat în întreaga sa viaţă, oferind tuturor celor ce-l vizitau un exemplu demn de urmat ca model de viaţă.

Astfel, povestind, spunea: „Dumnezeu să-l ierte pe tatăl meu. Era un om înalt, pleşuv, cu barbă albă. Alexandru îl chema. Nu ştia carte, dar avea frică de Dumnezeu. Îl auzeam cum se ruga: «Mă închin Tatălui şi Fiului şi Sfîntului Duh». Să adoarmă seara unul neînchinat? Sau să stea la masă pînă nu zice *Tatăl nostru*? Sau să nu se ducă Duminica la biserică? Sau să audă c-a înjurat sau a fumat sau a furat careva din noi? Că nu-l vedeai pe el cu astea în veac; dar dacă te-a prins, ferească Dumnezeu!

El a fost în casă sfeşnic. El a fost stăpîn peste noi.

Mama în schimb era foarte milostivă. Dădea tot ce avea. De multe ori îl auzeam pe tata cum îi zicea: «Babă hăi, ce aduc eu cu carul, tu împarţi cu traista!». Avea şi darul lacrimilor. Plîngea din orice. Să o fi văzut cum se văieta după noi înainte de a pleca la mănăstire! Mergea prin cerdac şi începea să plîngă: «Puiu mamii, dragu mamii, că să duc la mănăstire şi io rămîn singură. Puiu mamii, dragu mamii...». Vecinii îl întrebau pe tata: «Moş Alexandru, cine a murit la voi? Pe cine boceşte baba Ana?». «N-a murit nimeni, da' baba-i boceşte pe copii că vor să meargă la mănăstire», le răspundea tata".

* * *

Dă-l Maicii Domnului și nu va muri!

La fel ca și ceilalți frați ai săi, de mic copil Costăchel, căci așa îl alintau cei din familie, a fost bolnăvicios. Avea doar cîteva luni cînd s-a îmbolnăvit încît nu mai sugea nici de la pieptul mamei sale. Văzînd aceasta, părinții au spus că va muri și Costăchel așa cum au murit și alți frați ai lui. Dar mama părintelui Cleopa, punîndu-și nădejdea în Dumnezeu, s-a dus cu copilul la Mănăstirea Cozancea. Iată ce ne povestea părintele Cleopa despre această întîmplare:

„Cînd mama a ajuns la Cozancea, s-a întîlnit cu un părinte numit Conon Gavrilescu și i-a spus:

– Ce să fac părinte? Uite, copilul acesta o să moară. Nu mai vrea să mănînce nimic, nici măcar să sugă puțin lapte. Uite ce slab e!

– Dă-l Maicii Domnului și nu va muri!

– Dar cum să-l dau?

– Ia un ștergar și o lumînare și vino în biserică la icoana Maicii Domnului.

După ce mama a făcut rost de un ștergar și o lumînare a intrat cu mine în biserică. Părintele Conon era în fața icoanei Maicii Domnului și i-a spus mamei:

– Îngenunchează aici și zi după mine: Maica Domnului, îți dăruiesc ție acest copil al meu.

Mama îmi povestea că din clipa cînd a rostit aceste cuvinte eu am dat semne că aș vrea să sug la pieptul ei.

Tot atunci părintele Conon, pe care l-am cunoscut și eu pe cînd mergeam la Cozancea la părintele

Paisie, a mai spus și aceste cuvinte: «Acest copil va trăi cel mai mult». Iată, acum sînt bătrîn, am peste optzeci de ani și nimeni, nimeni din familia mea nu mai trăiește. Așa a vrut mila lui Dumnezeu ca ce a fost bun să plece, iar ce este rău să mai rămînă“.

Fiind ales de Dumnezeu spre folosul multora, de mic a fost dăruit cu darul vorbirii și cu o memorie de invidiat. Chiar și acum, la 86 de ani, darul acesta nu l-a părăsit, încît rămîneam uimiți cu cîtă ușurință reținea nume de oameni, localități și alte date care nu aveau legătură directă cu ale credinței.

Plecarea la mănăstire

După ce a terminat școala primară în satul natal, fiind îndemnat și de exemplul fratelui său Gheorghe, care era la Mănăstirea Sihăstria, și a surorii sale Ecaterina, Constantin împreună cu fratele cel mai mare, Vasile, s-au hotărît să plece și ei la Sihăstria.

Să-l lăsăm, dar, pe părintele Cleopa să ne povestească cum a fost cu plecarea la mănăstire.

„Fratele meu, părintele Gherasim, ne mai scria cîte o scrisoare și ne povățuia cum să trăim o viață plăcută înaintea lui Dumnezeu. Printre altele ne spunea că dacă vrem să mergem la mănăstire trebuie să ne obișnuim de acasă să nu mîncăm carne, căci călugărul nu are voie să mănînce carne nici la Paști, nici la Crăciun, niciodată; să ne sculăm la miezul nopții și să facem rugăciune două-trei ore, ca la mănăstire. La început nu am spus acestea la părinți, ca nu cumva să ne oprească. Am spus doar la sora mea mai

mare care era căsătorită şi mergea la Oastea Domnului. Împreună cu fratele meu, Vasile, ne sculam noaptea şi mergeam în camera unde aveam şi o icoană făcătoare de minuni, care a plîns cînd a intrat în joc fratele Gheorghe, şi făceam acolo rugăciuni şi citeam din Vieţile Sfinţilor.

Dar diavolul a încercat să mă oprească căci sora mea mă îndemna să nu merg la mănăstire, că acolo e greu, şi să rămîn în lume, că am dar de a vorbi şi să merg la Oastea Domnului. Aşa că nu voiam să mă mai scol noaptea şi să merg la rugăciune. Însă, într-o noapte, iată ce s-a întîmplat:

Dormeam împreună cu Vasile în aceeaşi odaie. Cînd s-a sculat el, m-a trezit şi pe mine. El a plecat în camera de rugăciune şi a lăsat uşa deschisă. În odaie aveam aprins opaiţul, că nu era atunci lumină electrică ca acum, la buton, iar mama a ieşit pînă afară la fîntînă să aducă apă şi văzînd uşa deschisă s-a uitat să vadă de ce este deschisă. Cînd a privit spre patul meu a văzut o dihanie mare, neagră, ce stătea peste mine şi mă lingea pe obraz, ca să-mi fie somnul mai dulce. Atunci s-a speriat şi a strigat foarte tare încît m-am trezit şi am mai văzut doar coada de la dihanie cînd ieşea pe uşă. În acea clipă m-am hotărît: Gata, plec la mănăstire!

Cînd am plecat ne-am luat în spate două traiste cu Vieţile Sfinţilor, Psaltirea, Ceaslovul, Sfînta Scriptură, un ceas şi două icoane mari, dintre care una era cu Maica Domnului, cea care a plîns. Nimic altceva nu ne-am luat de-acasă. Tata şi mama ne-au petrecut pînă la locul numit *Rîpa lui Budăi.*

Fratele meu, Vasile, mi-a spus încă înainte de a pleca de acasă:

– Măi frate, noi nu le spunem că mergem la Sihăstria, ci la Cozancea, că altfel nu ne lasă să plecăm. Şi le mai zicem că sîmbăta mai venim pe acasă sau pot să vină ei la noi. Dar vezi, că despărţirea e cea mai grea. Cînd eu voi începe să cînt *Apărătorul cel mai mare şi Doamne...* tu să nu te mai uiţi înapoi.

Cînd am ajuns pe cîmp fratele Vasile le tot spunea la părinţi să ne dea bagajele şi să se întoarcă acasă, că ştim noi drumul la Cozancea, dar ei, ca părinţii, ziceau că mai vin oleacă cu noi. Eu, ca un copil... dar fratele Vasile... hotărît. Ajungînd la Rîpa lui Budăi, a luat traistele de la tata, a sărutat mîinile părinţilor şi a început să cînte cu voce tare *Apărătorul cel mai mare şi Doamne...* Am sărutat şi eu mîinile părinţilor şi m-am luat după el. Cînd am ajuns pe partea cealaltă a dealului m-am uitat înapoi şi am văzut pe mama că era jos, plîngînd după noi. Atunci i-am zis lui Vasile:

– Frate Vasile, mama a leşinat, e căzută la pămînt!

– Măi frate, nu ţi-am spus să nu te uiţi înapoi? Nu ştii ce a păţit femeia lui Lot dacă s-a uitat înapoi? mi-a spus el foarte hotărît.

Aşa a fost despărţirea noastră de părinţi.

În noaptea aceea am stat la Cozancea la părintele Paisie. De acolo am venit pe jos la Suceava, ne-am închinat la moaştele Sfîntului Ioan cel Nou şi de aici am venit tot pe jos la Mănăstirea Sihăstria".

* * *

Intrarea în mănăstire

Din primele zile au fost supuşi la încercări de către egumenul mănăstirii, protosinghelul Ioanichie Moroi, după care aproape un an şi jumătate fratele Constantin a avut ascultarea la vaci, iar Vasile la oi. Au mai primit un canon: timp de trei luni să nu vorbească unul cu altul.

Încă de la început fratele Constantin a fost foarte nevoitor. Lunea, miercurea şi vinerea mînca o dată pe zi, făcea sute de metanii, iar noaptea mergea la Utrenie de multe ori desculţ, chiar şi iarna. Nevoinţa i-a fost prietenă totdeauna, pînă la moarte. Deşi era stareţ, în chilie nu avea decît o măsuţă, cojocul şi rasa.

Obştea Schitului Sihăstria - 1930

De-aş trăi treizeci de ani

Nu după mult timp de la intrarea în mănăstire fratele Constantin s-a îmbolnăvit foarte grav, crezînd că ar putea să moară de tînăr la fel ca alţi fraţi ai săi. Fiind acum la anii de *osteneală şi durere* ne povestea:

„Odată m-am îmbolnăvit foarte tare. Nu puteam face nimic. Stăteam numai la pat; aveam temperatură foarte mare. Părintele stareţ a pus pe un frate, Ştefan, să-mi facă frecţie cu spirt. Eu, minte de copil, mă rugam în mintea mea: «Doamne, de-aş trăi treizeci de ani!». Uite, acum sînt un moşneag putred, un hîrb legat cu sîrmă, am optzeci şi şase de ani, şase operaţii, mîinile rupte aici şi aici şi două coaste rupte, de trei ori am fost arestat pentru predici, am stat ascuns prin păduri şi pe la casele oamenilor nouă ani şi şapte luni... Măi băieţi, să dea Dumnezeu să trăiţi cît am trăit eu, dar să nu treceţi prin necazurile prin care am trecut eu".

Stagiul militar

Cînd a sosit vremea să-şi împlinească datoria faţă de împăratul pămîntesc şi-a tăiat părul care îi crescuse peste umeri şi a fost dus la un regiment de transmisiuni din Botoşani. Era suficient să-l auzi povestind cum transmitea prin «alfabetul morse» în aplicaţie, în manevre, ca să uiţi de necazuri.

De multe ori a fost ispitit de cei mai mari în grad să nu se mai întoarcă la mănăstire, ci să rămînă în armată, dar n-au reuşit să-i abată gîndul de la

părinţii şi fraţii lui din mănăstire, de la fostul lui duhovnic Paisie.

„În manevre, ofiţerii mă luau să merg alături de ei să le povestesc cum e în mănăstire, dar mă şi ispiteau cu unele întrebări: «Măi Ilie, cum trăiesc călugării aşa, fără neveste?», iar eu le răspundeam că viaţa e trecătoare. Cîte unul mai spunea: «Aşa, măi, vine un război şi ne ia dracul...».

Ţin minte că pe cînd eram caporal de schimb şi mergeam noaptea să schimb santinelele şi ajungeam la «Postul 5», stăteam şi mă uitam spre munţi, iar un soldat, Pantea, mă întreba de ce mă uit mereu într-acolo. «Sînt de acolo», îi răspundeam. Mă gîndeam că, acum e Utrenia, Ceasul 1.

De obicei noaptea, mergeam în urma soldaţilor şi dacă mă întrebau de ce nu merg în faţă le răspundeam că vreau să văd dacă ştiu parola, dar eu aveam de spus rugăciuni.

Mai aveam doar cîteva luni pînă la eliberare şi am venit în concediu, şi m-am dus la părintele Paisie deoarece construia o casă nouă cu paraclis. Cînd a trebuit să mă întorc la regiment, m-a însoţit pe cîmp şi mi-a zis:

– Spune-mi, frate Constantine, dacă te liberezi din armată nu vii aici la mine?

– Prea Cuvioase, nu vreau să te mint. Eu sînt legat sufleteşte de Mănăstirea Sihăstria, unde m-am dus întîi şi unde fraţii mei au murit. Aici, la Cozancea, este prea aproape de satul meu şi vreau să fiu mai străin şi necunoscut de cei din satul meu şi de rudeniile mele. Astfel că, după liberarea mea mă voi întoarce tot la Sihăstria.

El, auzind, a lăcrimat şi a zis:

– Eu am nădăjduit că voi avea un ucenic din familia voastră, dar dacă nu ai de gînd să vii aici, după armată, atunci hai să facem un jurămînt. Să facem mai întîi trei metanii.

După ce am făcut trei metanii amîndoi, el a zis:

– Prea Sfîntă Treime, Dumnezeul nostru, pentru rugăciunile Prea Sfintei Născătoare de Dumnezeu şi ale tuturor sfinţilor Tăi, rînduieşte ca, de va muri fratele Constantin înaintea mea, să fiu eu la capul lui, iar de voi muri eu mai înainte, să fie el la capul meu!

După aceea, cu multe lacrimi, ne-am luat rămas bun unul de la altul. Această despărţire a noastră a avut loc în vara anului 1936".

Din nou împreună

Zece ani de studii

Reîntors din armată, fratele Constantin a avut în continuare ca ascultare grija oilor mănăstirii. Astfel, pe cînd mergea cu oile nu uita niciodată să-şi ia traista cu cărţi de citit. Cînd cineva îl întreba de unde cunoaşte atîtea lucruri şi unde le-a învăţat, el cu plăcere îi răspundea: „«Studiile» le-am făcut pe muntele Tăciunele, cînd eram cioban la oi".

După cum ne mărturiseşte: „Cele mai mari bucurii duhovniceşti le-am avut în primii 10 ani, cînd am fost cioban la oile mănăstirii. Stîna, oile, trăirea în linişte şi singurătate pe munte, în mijlocul naturii mi-au fost cea mai înaltă şcoală de călugărie şi teologie din toată viaţa mea. În aceşti ani m-am rugat cel mai mult şi am citit numeroase scrieri ale Sfinţilor Părinţi, precum: Patericul, Scara Sfîntului Ioan Scărarul, Sfîntul Isaac Sirul, Sfîntul Efrem Sirul, Puţul Sfîntului Ioan Gură de Aur, Hexaimeronul Sfîntului Vasile cel Mare, Vieţile Sfinţilor şi Sfînta Scriptură. Cărţile le împrumutam din bibliotecile Mănăstirilor Neamţ şi Secu şi le purtam cu mine în desagă, cu oile pe munte. Iar rugăciunea mea era după cum îmi spunea stareţul meu. După ce terminam pravila, mîncam ceva din desagă, apoi scoteam scrierile Sfinţilor Părinţi şi citeam pe lîngă oi pînă seara. Îmi erau aşa de dragi cuvintele Sfinţilor Părinţi încît se lipeau ca ceara de memoria mea. Odată m-am întîlnit cu Sfîntul Ioan Iacob, care pe atunci era bibliotecar la Mănăstirea Neamţ, şi mi-a dat să citesc cartea Alfavita sufletească.

Fratele Constantin Ilie

Apoi mă întîlneam cu unii pustnici care se nevoiau în pădurile din împrejurimi, cărora le ceream cuvinte de folos şi binecuvîntare şi le duceam cîte ceva de mîncare de la stînă.

Erau şi în mănăstire părinţi bătrîni, sporiţi, cu multă luare aminte, care făceau ascultare cu rugăciu-

nea în minte şi de la care am avut multe de învăţat.

Într-o zi mă cheamă la el un bătrîn, Cozma Fermuş, care bătea grîul pentru colivă în piuă şi-mi zice:

– Măi nepoate, vino-ncoace. M-a pus popa staretu să bat aici şi mi-o zis că de cîte ori bat cu piciorul să spun şi Doamne Iisuse, da de două ori am uitat.

Săracu bătrîn, se spovedea la mine!

Tot acest bătrîn, cînd a văzut prima dată maşină în Sihăstria, pe la anul 1932, m-a chemat la el şi mi-a zis:

– Măi nepoate, sfîrşitu lumii, sfîrşitu lumii!...

El nu văzuse maşină aici niciodată. Acum dacă ar trăi el să vadă «sfîrşitu lumii», cu atîtea maşini!... Acum aici e Sihăstria Bucureştilor!

Un alt bătrîn de la care am avut multe de învăţat a fost naşul meu de călugărie, Proclu Popa.

Părintele Veniamin Iorga avea mare evlavie la Maica Domnului şi o numea «Floare fără umbră». Uite aşa îi curgeau lacrimile cînd spunea.

Duminica mă chemau părinţii bătrîni să le citesc din Ava Arsenie. La urmă îmi ziceau: «Măi nepoate, ăştia au fost călugări!».

M-am folosit foarte mult de smerenia bătrînilor".

Părinte, eu am să mor!

Într-o iarnă, pe cînd era la oi împreună cu un călugăr mai bătrîn numit Galaction Ilie, în timp ce mătura de zăpadă ocolul oilor a simţit în gură ceva călduţ şi sărat. Cînd a scuipat, era numai sînge. Atunci şi-a adus aminte că fraţii lui, Gherasim şi Vasile, au trăit numai 26 de ani şi s-ar putea să moară şi el.

Părintele Galaction văzîndu-l abătut, l-a întrebat:

„– Frate Costică, ce s-a întîmplat? De ce eşti aşa de supărat? Spune-mi.

– Părinte, eu am să mor! Uite, îmi vine numai sînge în gură. Toţi fraţii mei au murit de tineri şi am să mor şi eu!

– Eeeii 'racu de tine! Lasă, că n-ai să mori. Ia un hîrleţ şi du-te la carpenul de colo şi sapă pe lîngă el şi vei afla rădăcini de urzici. Spală-le bine şi le fierbe, şi bea ceai de rădăcini de urzici şi o să-ţi treacă.

De cum am băut ceai de rădăcini de urzici s-a oprit sîngele. Eu am tot băut ceai, iar primăvara am făcut ceai de urzici verzi şi n-am mai avut necaz cu plămînii.

Prin anul 1962, cînd am fost la Bucureşti şi mi-au făcut o rază la plămîni, m-a întrebat doctorul ce am luat că plămînul drept parcă a crescut din nou. Atunci i-am povestit şi lui cum am fost bolnav şi cum «doamna urzică» m-a făcut sănătos.

Acum la stînă e lumină electrică, atunci numai bordei, ţurlă; parcă ar fi poveşti".

O făgăduinţă pentru viaţă

„La un an după ce m-am liberat din armată a venit un ordin ca cei care nu sînt călugăriţi să fie luaţi la concentrare. Atunci Sihăstria aparţinea de Mănăstirea Neamţ şi cei de acolo voiau să mă ia la ei.

Starețul meu, Ioanichie, care era duhovnicul starețului de la Neamț, Melchisedec Dumitriu, nu voia să mă dea, iar starețul Melchisedec nu voia să mă călugărească și să-mi dea adeverință că sînt călugăr, ca să nu fiu concentrat. Părintele Ioanichie Moroi, Dumnezeu să-l odihnească, că tare o mai fost cu frică de Dumnezeu și tare o mai fost cu credință, m-a călugărit în Postul Sfintei Marii; îmi aduc aminte. Of! Era un părinte, Nicolae Grădinaru, cu barba mare, poate l-ați apucat unii? El a zis, cînd m-a dus în fața Sfîntului Altar: «Preacuvioase părinte, să-i punem numele Cleopa, că nu avem nici un Cleopa aici!», și bătrînul a pus mîna pe foarfece și Cleopa mi-a zis. Așa a fost scris.

Cînd m-am dus la Mănăstirea Neamț și am spus că bătrînul m-a călugărit și îl rog să-mi dea adeverință că sînt călugăr, nici nu a vrut să audă. Nici nu voia să-mi spună pe nume. Trei zile am stat la Mănăstirea Neamț fără să mănînc sau să beau ceva și mă rugam tot timpul, iar unde-l vedeam pe stareț mergeam înaintea lui, îi făceam metanie și spuneam «blagosloviți și mă iertați», dar el nici nu se uita la mine. Eram hotărît să postesc și să mă rog cît mă vor ajuta puterile.

În a treia zi eram slăbit, că abia mai stăteam pe picioare, atunci l-am auzit pe stareț cum a ieșit pe cerdacul stăreției și îi spune la un frate: «Du-te și vezi unde-i călugărul ăla și cheamă-l aici. M-a biruit!». Așa am primit adeverință că sînt călugăr și am scăpat de concentrare".

* * *

Acceptarea preoției

După ce a fost tuns în monahism, monahul Cleopa s-a reîntors la păstoritul oilor schitului unde și-a continuat «studiile» pînă în anul 1942 cînd „...am fost luat de la oi și am fost numit în fruntea unei Comisii de conducere a Schitului Sihăstria, că părintele egumen era bolnav".

Propunîndu-i-se în repetate rînduri să primească hirotonia, părintele Cleopa nu a primit-o pînă ce nu s-a încredințat că aceasta este voia lui Dumnezeu.

„Citind eu prin cărți și auzind că Sfîntul Grigorie Teologul și Sfîntul Ioan Gură de Aur au fugit multă vreme de preoție, mă temeam să primesc o așa de mare treaptă, prin care mulți nevrednici s-au osîndit. De aceea, nu vroiam să primesc preoția. Dar în toamna anului 1944, mergînd cu carul cu boi la via mănăstirii de la Racova-Buhuși, ne-a ieșit înainte plîngînd o bătrînă dintr-un sat, cu un Liturghier, un epitrahil, o cruce de mînă și un baston preoțesc și mi le-a dat mie, zicînd: «Părinte, aceste lucruri au rămas la mine de la un bătrîn preot care a murit. Vi le dau sfinției voastre, poate vă trebuie!». Le-am dus la mănăstire. Acest lucru m-a mișcat atît de mult, încît l-am socotit un semn dumnezeiesc ca să primesc Taina Preoției și ascultarea de stareț".

Vreau să-l cunosc pe Cleopa

De multe ori, chiar în situații care nu păreau a putea fi rezolvate, părintele Cleopa a văzut purtarea de grijă și ajutorul Maicii Domnului, Ocrotitoarea sa din copilărie.

„După ce a ars mănăstirea și apropiindu-se ziua hramului, eram îngrijorat că nu aveam nimic cu ce să facem hramul. M-am sfătuit cu părintele Ioil ce să facem, așa că am plecat la Mănăstirea Neamț să împrumut ceva bani să cumpărăm farfurii, linguri, alimente și tot ce-ar mai trebui. Cînd am ajuns la Neamț, mi-au spus că ne ajută dar prima dată trebuie să facă Consiliu, să aprobe Consiliul. Ședința avea loc săptămîna cealaltă, iar hramul era peste două-trei zile. Eram tare supărat și nu știam ce să fac, unde să mă duc să împrumut. Poate la cineva din Tîrgu Neamț.

Cum eram așa supărat și mă gîndeam că n-o să putem face hram în cinstea Maicii Domnului, mă vede un părinte și-mi zice:

– Ce faci pe aici, părinte Cleopa?

– Am venit cu niște treburi, îi răspund eu.

– A venit un director mare de la București, care e la mine, și mi-a zis că: «Vreau să-l cunosc pe Cleopa, că am auzit de el». Hai să-l vezi că nu știu ce vrea, da e un om credincios, îl cheamă Vîlsan.

Cînd am ajuns la domnul Vîlsan mi-a spus că e director la telecomunicații, că a auzit de Sihăstria și a vrut să mă cunoască. M-a întrebat cum de am venit pe aici tocmai acum și, cînd i-am povestit motivul, mi-a zis:

– Nu te necăji, uite îți dau eu 100.000 lei să aveți pentru hram.

Eu nu știam cum să-i mai mulțumesc pentru ajutor, da el îmi zice:

– Mai ține 100.000!

Ce să mai spun! Nu știam cum să-i mai mulțumesc Maicii Domnului și domnului Vîlsan! Ba îl cheamă și pe șofer ca să mă ducă cu mașina pînă la Secu, că de la Secu pînă la Sihăstria nu mai era drum de mașini. Dar minunea Maicii Domnului a fost mare, căci la despărțire mi-a mai dat 100.000 lei.

Eu, acuma, mă gîndeam ce-o să fac de la Secu pînă la Sihăstria, unde să ascund banii, dacă mă întîlnesc cu Baltă și-mi ia toți banii?

Cînd am coborît la Secu, altă minune! Șoferul îmi dă și el 60.000 lei. În total 360.000 lei! La așa ceva nu m-am așteptat niciodată!

Am ascuns banii prin ciorapi, pe unde am putut, și am lăsat ceva și în buzunar, pentru Baltă..., dacă mă întîlnesc cu el. Da' m-a ajutat Maica Domnului și nu m-am întîlnit cu nimeni pe cărare.

A doua zi am mers cu căruța la Tg. Neamț și am cumpărat de toate pentru hramul Maicii Domnului, ba ne-au rămas bani de am făcut și un corp de chilii pentru călugări, care este și astăzi.

Domnul Vîlsan a venit mai tîrziu la mănăstire și i-am dat o chilie din cele făcute cu banii pe care mi i-a dat atunci cînd l-am cunoscut".

Stareț la Mănăstirea Sihăstria

Fiind hirotonit, după trecerea la cele veşnice a stareţului său, ieromonahul Cleopa Ilie devine stareţul mănăstirii[1], ascultare care, după cum ne mărturiseşte, nu i-a fost deloc uşoară.

„După incendiul din 1941, cînd i-a dat foc banditul Baltă, mănăstirea era în reparaţie, nu aveam chilii pentru călugări, iar fraţii noi se adunau mereu. Era greu cu hrana şi materialele, ca după război şi foamete. Obştea, însă, în cîţiva ani s-a dublat, ajungînd la 80 de părinţi şi fraţi. La început nu aveam preoţi suficienţi la biserică, paraclisul de iarnă era ars şi nu aveam fonduri de reparaţii. Dar ne-a ajutat Dumnezeu, că ne-a trimis credincioşi buni din Rădăşeni şi am mers înainte. Ne-au ajutat şi Mănăstirile Secu şi Neamţ cu bani, hrană şi un paraclis pentru iarnă. Apoi am făcut călugări, am hirotonit preoţi noi şi am întărit programul slujbelor la biserică. Ce-am adăugat în plus la biserică au fost privegherile de toată noaptea la cele douăsprezece praznice împărăteşti, privegherea la Acoperămîntul Maicii Domnului, marţi seara, şi citirea neîncetată a Psaltirii în biserică de către toată obştea, începînd cu stareţul mănăstirii, tradiţie care se mai păstrează şi astăzi".

Deşi anii petrecuţi ca stareţ la Sihăstria nu au

---

[1] În cuvîntul pe care l-a rostit Prea Sfinţitul Episcop la instalarea părintelui Cleopa ca stareţ al mănăstirii a spus şi acestea: «Părinte Cleopa, primeşte bastonul acesta. Cine ascultă de sfinţia ta, de Dumnezeu ascultă, cine nu, poţi să-l baţi cu toată pădurea, că om din el nu mai faci».

fost mulţi, dar ispitele prin care a trecut au fost nenumărate. Însă, de fiecare dată a simţit ajutorul Maicii Domnului care l-a ajutat să treacă peste ele sau să găsească sfatul cel mai potrivit spre a ajuta pe fraţii din mănăstire.

Răbdare, Tănase!

„Odată a venit la mine chelarul mănăstirii. Eu îi ziceam Tănase, că era venit de tînăr în mănăstire şi acesta îi era numele de familie. L-am văzut că era tare supărat şi-i zic:

– Ce-i Tănase? Ce s-a întîmplat?

El îmi aruncă cheile pe masă şi-mi zice:

– Uite cheile! Eu nu mai fac la chelărie. Fratele X. (mi-a spus el numele) a venit la mine, m-a îmbrîncit, mi-a luat cheile şi a luat ce a vrut el din chelărie. Eu nu mai fac la chelărie!

Pe masă aveam pus un ziar desfăcut, în loc de faţă de masă. Acolo văd o fotografie cu un artist de comedie, Constantin Tănase, şi un titlu mare «RĂBDARE, TĂNASE!». Atunci îi zic la Tănase al meu:

– Bine, măi Tănase, da ia vino şi citeşte ce scrie aici. Vezi? Ia, citeşte cu voce tare să aud şi eu.

Cînd a citit el «RĂBDARE, TĂNASE!» a început să rîdă şi a luat cheile înapoi".

*

Din propria-mi experienţă pot să spun că părintele Cleopa ştia să folosească pe un frate, aflat în ispită, cu cele mai neaşteptate răspunsuri.

Odată am avut o mare ispită. Eram foarte tulburat încît nu ştiam ce să mai fac, aşa că am mers la chilia părintelui Cleopa să-i spun necazul meu şi să-mi dea un sfat. Eram hotărît să fac orice mi-ar spune, chiar să plec în altă mănăstire.

După ce am cerut binecuvîntare şi am intrat în chilia părintelui, am văzut că era la rugăciune şi citea la Psaltire (pe slovă veche, chirilică). Văzînd că sînt tulburat, mi-a zis:

– Ce-i cu tine? Mînca-te-ar raiul să te mănînce! Ce s-a întîmplat? Ia spune-mi.

Am început să-i spun necazul prin care treceam, deoarece nu puteam să fac ce mi se cerea. După ce i-am povestit tot, l-am întrebat:

– Preacuvioase, acum ce să fac?

Părintele Cleopa, privind spre Psaltire, îmi zice:

– Uite ce scrie aici: *Nedreptatea am văzut şi m-am scîrbit.*

Am aruncat privirea spre Psaltire şi cum ştiam puţin să citesc slova veche, am văzut că era deschisă la Psalmul 118, şi pe la stihul 163 era scris aşa ceva, dar nu eram mulţumit de răspuns. Eu aşteptam să-mi spună ceva clar, să ştiu ce să fac mai departe, aşa că am început din nou să-i povestesc cele întîmplate şi să-l întreb a doua oară:

– Părinte Cleopa, ce să fac?

Dar, răspunsul a fost acelaşi:

– Aşa scrie aici: *Nedreptatea am văzut şi m-am scîrbit.*

– Bine, bine, aşa scrie în Psaltire, dar eu, acum, în situaţia asta, ce să fac?

Şi a treia oară am auzit acelaşi răspuns:

– Aşa scrie aici: *Nedreptatea am văzut şi m-am scîrbit.*

Cunoscîndu-l de mai mulţi ani pe părintele Cleopa am ştiut că alt răspuns nu voi auzi de la sfinţia sa, aşa că am plecat puţin mîhnit, dar în minte cu acel stih din Psaltire: *Nedreptatea am văzut şi m-am scîrbit.*

A doua zi, m-am dus din nou la părintele Cleopa şi i-am cerut sfatul în problema mea. I-am spus şi ce aş vrea să fac şi dacă îmi dă binecuvîntare pentru aceasta. A fost de acord, şi aşa, cu rugăciunile cuvioşiei sale, pentru un timp, această ispită s-a îndepărtat de la mine. Acum am înţeles şi de ce în prima zi nu mi-a dat alt sfat.

Daţi-vă la o parte. Am act de la Maica Domnului!

Dumnezeu i-a dat părintelui Cleopa mai multe daruri, dar cel mai evident a fost al cuvîntului. Prin predicile cuvioşiei sale a salvat din ghearele diavolului pe foarte mulţi oameni. De aceea, acesta îi aducea multe ispite prin oamenii cei fără de Dumnezeu. Fiind ameninţat de către aceste slugi ale lui satan să nu mai vorbească, s-a hotărît ca pentru un timp să se retragă la linişte. Şi-a pregătit din timp un bordei în pădure, la Piciorul Cucului, iar cînd a sosit timpul să se retragă a spus că e bolnav şi merge la spital la Roman, unde cunoaşte un doctor bun.

„Doar părintele Antonie ştia de mine unde sînt, dar nici el nu ştia unde-mi este bordeiul. N-am spus

la nimeni altcineva că plec în pădure, ca nu cumva să mă caute cei de la securitate. Cu părintele Antonie mă întîlneam o dată pe lună într-un loc din pădure şi el îmi aducea cîte ceva de mîncare, cît putea să ducă ca să nu fie văzut de cineva.

Odată, după ce ne-am despărţit, a venit o ploaie de m-a udat tot, pînă la piele. Era şi cam frig afară, iar eu slăbit. Cînd am ajuns la bordei, am căzut. Eram anchilozat de spate că nu mă mai puteam mişca. Am crezut că mor. Dar m-a ajutat Bunul Dumnezeu de am putut aprinde focul în bordei, că era pregătit, numai i-am dat foc să ardă şi m-am aşezat cu spatele la foc. Aşa am scăpat. Dacă nu aveam focul pregătit, cred că muream.

Altădată, după ce m-am despărţit de părintele Antonie şi avînd mai multe alimente pe care le-am dus cu multă greutate, cînd am ajuns la bordei era noapte. Fiind foarte obosit nu am mai reuşit să-mi fac pravila obişnuită. Am zis să mă odihnesc puţin şi pe urmă mă voi scula la pravilă.

Încă nu adormisem, eram între somn şi veghe, cînd mă trezesc scos din bordei şi pus pe o roată mare cît brazii, ca cele de la irigaţii care aveau cupe cu apă, care se rotea încet-încet. De jur-împrejurul roţii erau numai arapi cu furci şi suliţe de foc şi strigau: «Haideţi să omorîm pe stareţul de la Sihăstria!». Cînd eram, acum, chiar aproape sus şi urma să cad, mă trezesc în mîna dreaptă cu un sul de hîrtie şi strig: «Daţi-vă la o parte că am act de la Maica Domnului!». Atunci au dispărut şi dracii, şi roata, şi tot. Dar n-am mai putut dormi toată noaptea, pînă a doua zi pe la ora unu. Plîngeam şi mă rugam".

De multe ori îl rugam pe părintele Cleopa să ne povestească şi alte ispite din pădure, dar ca să ne mai liniştească, ne spunea doar atît:

„Mă băieţi, aici vorbim de draci, acolo însă vorbeşti cu dracii. Şi dacă l-ai vedea cît e de «frumos», chiar de ai fi legat şi de un copăcel mai subţire, l-ai smulge din rădăcini şi nu te-ai opri pînă în mănăstire. Aşa e de «frumos»...".

*

„Odată, pe cînd trăiam ascuns într-un bordei făcut de doi pădurari, într-o noapte, în timp ce stăteam în faţa bordeiului la rugăciune, văd că vine spre mine o maşină ca o tanchetă cu mii de roţi, iar deasupra la turelă era un arap cu ochii roşii şi cu o pălărie ca o coadă de vulpe. Venea, încet-încet, dinspre prăpastie direct spre bordei. Numai ce-l aud pe arap că strigă la mine cu o voce răguşită, dar foarte puternică: «Ce cauţi aici, moşneagule?».

Nu i-am răspuns nimic, da' m-am ridicat şi am cuprins în braţe bradul din bordei unde aveam Sfintele Taine şi m-am rugat: «Doamne, nu mă lăsa!».

Atunci am văzut cum tancheta s-a oprit şi, încet-încet, s-a dat înapoi pînă la marginea prăpastiei, iar de acolo s-a rostogolit de mai multe ori şi a scos un zgomot atît de tare de n-am mai auzit bine vreo trei zile".

Cea mai mare bucurie

Odată, după ce ne-a povestit şi alte întîmplări minunate, am îndrăznit să-l întreb:

– Preacuvioase, dar bucurii nu aţi avut? Care a fost cea mai mare bucurie?

– La vreo patruzeci de zile după ce m-am dus în pustie, m-am hotărît să mă împărtăşesc, căci aveam Sfintele Taine uscate la mine. Era într-o duminică. M-am sculat mai devreme ca altădată, mi-am făcut toată pravila şi am început să citesc Psaltirea. Pe la ora douăsprezece-unu am terminat toată Psaltirea de citit. Am scos Sfîntul Antimis, căci aveam la mine de toate, şi l-am aşezat pe o cioată care era lîngă bordei. Tot în apropiere de bordei era o tufă de alun. Din clipa cînd am scos Sfîntul Antimis şi l-am desfăcut, în acea tufă de alun a venit un stol de păsărele, puţin mai mici ca vrăbiile, dar foarte frumoase, care aveau pe frunte un semn alb de parcă era o cruce. Aşa păsărele n-am văzut niciodată pînă atunci şi nici de atunci pînă acum, niciodată. Tot timpul cît am spus rugăciunile înainte de Împărtăşire şi m-am împărtăşit, şi pe urmă am spus rugăciunile de mulţumire după Împărtăşanie şi am strîns Sfîntul Antimis, ele au ciripit. Aşa ceva n-am mai auzit şi n-am mai văzut niciodată! Da' eu..., eu nu am făcut nimic bun. În toate am fost rău, neascultător, leneş şi nici nu am mulţumit pentru binefacerile primite.

Vicleana vulpe, pîşii, «guzganii» şi păsările

Cînd părintele Cleopa simţea cu duhul că noi mai aveam nevoie şi de cîte o mîngîiere, ne mai povestea şi alte întîmplări din pădure:

„Într-o seară, după ce mi-am fiert cîteva urzici, am uitat ceaunul în faţa bordeiului pe pirostrie. Eu am intrat în bordei şi, deodată, aud gălăgie afară. Cînd ies din bordei văd o vulpe care îşi băgase capul în ceaun. Cînd s-a speriat şi a ridicat capul, a căzut toarta ceaunului după capul vulpii, iar vulpea o luă la vale cu ceaunul după ea. Mie nu-mi era de vulpe, cît de ceaun că nu mai aveam altul. Şi încep să alerg după vulpe şi să strig «lasă-mi ceaunul, lasă-mi ceaunul...». Da' nu putea să fugă prea tare, din cauza ceaunului. La un moment dat ajunge în faţa unui brad căzut şi cum nu putea să sară peste el, din cauza ceaunului, era cît pe ce s-o prind. Dar, tot vicleană e! Văzînd că nu poate sări peste brad şi că sînt aproape, deodată a lăsat capul jos în ceaun, l-a scos afară şi dusă a fost. Da' eu eram bucuros că am rămas cu ceaunul".

*

„Cîteodată, pe cînd stăteam la rugăciune, veneau pîşii în bordei la săculeţul cu pîine uscată. Eu citeam la Psaltire şi aveam un băţ în mînă. Cînd venea pîşul eu ziceam rugăciunea «Doamne, auzi rugăciunea mea...» şi cu băţul îl loveam pe pîş, «şi strigarea mea la Tine să ajungă» şi alt băţ. Uite aşa mă rugam eu în pustie, mînca-v-ar raiul să vă mănînce.

Da veneau şi «guzgani» care aruncau cu tăciuni de jar în mine ca să nu mă rog, da la ăştia nu le făceam nimic, ci mă rugam mai departe".

*

„Cînd mai mergeam prin pădure şi-mi aduceam lemne uscate sau bureţi ori urzici, mai veneau păsărele şi se aşezau pe capul meu şi mă ciuguleau. Nu

aveam alţi prieteni decît păsările şi animalele sălbatice. Da, să fi auzit noaptea babiţa şi chiţoranul şi purcelul de noapte şi flăcăii codrilor [huhurezul]...".

Trîmbiţa cea nefăcută de mînă a codrului

„Nu departe de bordei erau doi paltini crescuţi dintr-o tulpină; unul peste altul. De cîte ori bătea vîntul aceşti paltini se frecau unul de altul şi scoteau nişte sunete de parcă era o cîntare. Eu i-am numit «trîmbiţa cea nefăcută de mînă a codrului». Abia aşteptam să mai bată vîntul ca să aud cîntarea lor".

La Mănăstirea Slatina

După aproape cinci ani de zile, odată cu începerea anului bisericesc, la 1 septembrie 1949, părintele Cleopa este transferat la Mănăstirea Slatina-Suceava, împreună cu 30 de călugări din Sihăstria.

„Am fost chemat la Sfîntul Sinod, la Bucureşti, de Prea Fericitul Patriarh Justinian Marina, care mi-a spus să iau în grabă 30 de călugări şi să mă duc la Mănăstirea Slatina, care rămăsese atunci numai cu cîţiva călugări, iar statul avea intenţia de a o transforma în spital. Întorcîndu-mă de la Bucureşti, am spus părinţilor şi fraţilor ordinul Sfintei Patriarhii. La aceste cuvinte, părintele Paisie şi părintele Chiril au zis: «Mergem şi noi la Slatina». Au mai fost şi alţii care voiau să vină, da nu puteam să-i iau pe toţi. Atunci am pus o Priveghere de toată noaptea şi pe urmă am

tras la sorţi. La urmă le-am spus că dacă cineva a tras sorţ să meargă la Slatina şi nu vrea, poate să schimbe cu altul care vrea să meargă. Aşa că am plecat din Sihăstria 30 de călugări cu un autobuz.

Cînd am ajuns la Tîrgu Neamţ au ieşit mai mulţi oameni în drum şi au blocat drumul. Nu voiau să ne dea voie să mergem mai departe. Ei aflaseră că vom fi duşi la salină. Am coborît din autobuz şi le-am spus la oameni să fie liniştiţi că nu ne duce la salină, ci mergem la Mănăstirea Slatina şi, dacă vor, pot să vină Duminică la slujbă. Atunci s-au liniştit şi ne-au dat voie să mergem mai departe. Duminica ne-am trezit acolo cu mulţi dintre ei. Voiau să ştie sigur că nu am fost duşi la salină.

Mănăstirea Slatina

Părintele Paisie, duhovnicul nostru, mergînd cu noi la Mănăstirea Slatina, ne-a fost de mare folos, deoarece veneau zilnic zeci de credincioşi. Sfinţia

sa, Dumnezeu să-l ierte, spovedea zi şi noapte, iar poporul, aflîndu-l aşa blînd, cu mare dragoste îl asculta. Patriarhul Justinian ne-a dat în grijă şase mănăstiri de călugări şi două de maici, Rîşca şi Vatra Moldoviţei. A dat ordin scris ca în toate să punem rînduiala canonică şi tipiconală a Sfintei Mănăstiri Sihăstria. Apoi am scos mîncarea de carne, am pus Utrenie la miezul nopţii, citirea Psaltirii în biserică, am pus duhovnicii de la noi să spovedească soborul săptămînal, după rînduială. Toţi părinţii şi fraţii ţineau la viaţa de obşte cu mare dragoste, deoarece erau învăţaţi de la Sihăstria".

Tot în această perioadă părintele Cleopa a fost însărcinat şi cu reorganizarea vieţii duhovniceşti la Mănăstirea Putna. A luat mai mulţi călugări de la Mănăstirea Sihăstria şi de la Mănăstirea Slatina şi au mers la Mănăstirea Putna, punînd aceeaşi rînduială a vieţii de obşte.

La Mănăstirea Slatina, părintele Cleopa a continuat să înveţe poporul despre dreapta credinţă. De aceea, cei de la stăpînire nu erau mulţumiţi, aşa că într-o zi l-au arestat şi l-au dus la miliţia din Fălticeni, acuzîndu-l că sabotează economia naţională. „Sabotezi economia naţională. Le spui la oameni că azi e Gheorghe, mîine Nicolae şi oamenii pun ţapina în cui şi nu mai ies la lucru".

„M-au pus într-o cameră cu ciment pe jos şi fără de pat şi cu multe becuri aprinse. Nu puteam să dorm deloc. Puneam palmele la ochi să nu-mi pătrundă lumina dar tot nu îmi era de mare folos. Am aflat după ce am ieşit de acolo că voiau să-mi pierd memoria, să nu mai pot învăţa pe oameni. Dar Dumnezeu mi-a purtat de grijă că nu am stat mult timp. Secretara de la miliţia din Fălticeni, o doamnă cu părul roşcat, cînd a aflat că sînt arestat, că ea a lipsit cîteva zile de la serviciu şi nu era acolo cînd m-au adus pe mine, a intervenit pe lîngă comandant şi m-a eliberat. A venit la mine şi m-a întrebat dacă o cunosc. Eu i-am spus că nu o cunosc. Atunci mi-a spus că este fata lui Opincaru, un evreu foarte bogat. Avea fabrică de cherestea la Găineşti. El, cînd a simţit că vin să-i ia averea, a cărat noaptea la mănăstire somiere, covoare, hăinărie... M-a rugat: «Părinte, ascunde-le, vrea să-mi ia toată averea, să mă bage la închisoare». L-am primit. Fata mi-a zis: «Părinte, mare păcat a făcut ăsta că te-a arestat. Dumneata ai făcut cum spune Hristos, ai ţinut şi la jidan şi la ţăran, dumneata n-ai făcut deosebire. Dacă eram eu la serviciu nu aveai să stai arestat». Eu cît am priceput am vrut să fac bine. Încolo...".

Pe cînd era stareţ la Mănăstirea Slatina a murit şi Stalin. Atunci au primit ordin de la judeţ să tragă clopotele de trei ori pe zi şi să facă pomenire pentru Stalin. „Cînd am ajuns cu slujba aproape de sfîrşit şi diaconul a zis «Pomeneşte, Doamne, pe robul Tău Iosif Vissarionovici Stalin şi-i fă lui veşnică pomenire», un om mai hîtru din spate a zis de s-a auzit în toată biserica: «Bine că l-a luat dracu şi pe ăsta». Atunci cînd s-au tras clopotele pentru Stalin, două clopote s-au crăpat în Moldova, semn că Dumnezeu nu a primit rugăciunile pentru el".

Pentru a spori viaţa duhovnicească la Mănăstirea Neamţ, s-a hotărît să fie schimbat stareţul mănăstirii. Atunci a venit cineva cu propunerea ca să fie

pus stareț părintele Cleopa. Odată cu această veste au început și ispitele, căci nu toți doreau ca el să fie numit stareț. Cu binecuvîntarea duhovnicului său, părintele Cleopa a spus că merge la spital pentru un control medical, dar, de fapt, s-a închis în chilia de la stăreție unde timp de opt zile a ținut post negru și s-a rugat ca Dumnezeu să-i arate un semn, dacă e bine sau nu să primească stăreția la Neamț.

„În chilie aveam o icoană cu Maica Domnului la care mă rugam. În a opta zi aud de la această icoană un glas: «Să nu-ți fie în bigamie». Eu nu am înțeles ce vrea să spună, așa că am întrebat pe un părinte cu școală ce înseamnă «bigamie» și mi-a spus că «bigam» e cel cu două soții. Atunci am înțeles că nu trebuie să fiu cu două păreri. Și, într-adevăr, la cîteva zile vine cineva și-mi spune că la Neamț a fost numit un nou stareț.

Soborul Mănăstirii Slatina

Un fost viețuitor al Mănăstirii Slatina din acea perioadă ne-a mărturisit că părintele Cleopa avea un comportament, o așezare duhovnicească datorită căroră încă din acea perioadă mulți îl considerau ca un mare sfînt, adevărată pildă de urmat.

„Aveam pe atunci șaisprezece sau șaptesprezece ani și într-o zi, întîlnindu-mă cu părintele Cleopa în curtea mănăstirii, după ce am luat binecuvîntare, vrînd să mă folosească, m-a întrebat:

– Faci ascultare aici?

– Da, preacuvioase, i-am răspuns eu.

– Bine, dar mintea ta unde este? Uite, eu stau cu tine de vorbă și spun «Doamne Iisuse...».

Eu cred că părintele Cleopa avea rugăciunea inimii și vrînd să mă ajute mi-a atras atenția să nu rătăcesc cu mintea la cele nefolositoare și pe urmă să uit pentru ce am venit la mănăstire.

Poporul îl căuta grozav, atît datorită predicilor, cît și faptului că lîngă părintele simțeai prezența lui Dumnezeu. Stăteai în picioare și nu simțeai oboseală, doar cîte un fior care îți străbătea tot trupul.

Părintele Cleopa se străduia foarte mult ca în mănăstire să se țină un duh de viață duhovnicească. Nu se auzea cîrteală, vorbă deșartă... Tineretul avea rîvnă și respecta pe bătrîni.

Părintele avea o mare putere în cuvînt, dar acest lucru i-a fost pricinuitor de multe necazuri. Chiar unii din mănăstire au început să-l invidieze din cauza predicilor, făcîndu-i și neplăceri, chiar în față. Părintele văzînd aceasta s-a dat la o parte, pentru a nu fi tulburare în mănăstire.

Eu cred că părintele Cleopa, cu darul pe care-l

avea de la Dumnezeu, ştia dinainte că va fi dat acel Decret împotriva călugărilor, de aceea s-a retras din stăreţie. Fiind supărat şi de către autorităţi, cu binecuvîntarea Mitropolitului a plecat din nou în pribegie pe la casele unor buni creştini sau prin păduri".

Din nou în pribegie

„Am plecat într-o căruţă cu araci şi am spus că merg la Sfîntul Ioan la Suceava, da' am mers la Vatra Moldoviţei la un om orb, Holera, cumătrul lui Mardare, unde am stat cîteva luni într-o cămară fără geam. Am astupat uşa, am pus o scară şi de aici urcam în pod ca să pot coborî în casă. Era ca într-o celulă de închisoare. Numai doi oameni ştiau de mine. Seara îi citeam din Sfînta Scriptură, iar el îmi cînta din trîmbiţă.

Apoi am mai stat şi la Ion Moldovan, într-un coteţ. Aici, într-o noapte, în timp ce scriam o predică despre smerenie, blîndeţe şi îndelungă-răbdare, a vrut diavolul să mă omoare.

Am mai stat cîteva luni la doi bătrîni, Ana şi Neculai, după aia am plecat în pădure. Doi pădurari, oameni de mare încredere, mi-au făcut un bordei în pădure la Vadu Negrilesei.

Aici era rezervaţie de vînătoare şi aveam prieteni urşii, lupii, mistreţii, cerbii, căprioarele. Din cînd în cînd venea cîte un pădurar şi-mi aducea cîte ceva de mîncare. Dumnezeu să le răsplătească dragostea lor, că mult m-au ajutat".

*

Ajungînd din nou în pădurile din apropierea Mănăstirii Sihăstria, a luat legătura cu părintele Varsanufie, care era scos din mănăstire şi locuia într-o căsuţă la marginea unei păduri.

Se întîlneau o dată la două-trei luni, se spovedeau, slujeau împreună Sfînta Liturghie, unul ca preot, iar celălalt cîntăreţ, şi se împărtăşeau. După cîteva zile petrecute împreună, cînd părintele Varsanufie s-a întors la căsuţa lui, l-a rugat pe părintele Cleopa, care era foarte slăbit din cauza postului îndelungat şi a multei nevoinţe, să vină şi el că i-a făcut o ascunzătoare în casă unde se poate adăposti la nevoie.

Cînd s-a hotărît să vină la părintele Varsanufie, au pornit amîndoi de la bordei în timpul nopţii, ca să ajungă înainte de a se lumina de ziuă la căsuţa de lîngă pădure. Aflîndu-se lîngă un pîrîu, înainte de a urca muntele Cotnărelul, părintele Cleopa a băut puţină apă şi fiind foarte obosit, a simţit aşa o slăbiciune încît nu mai putea să stea în picioare. Atunci, dîndu-i părintelui Varsanufie bagajul pe care îl avea, a început să urce muntele în genunchi şi mîini, de frică să nu-i prindă ziua pe drum şi să fie văzuţi de cineva.

După un timp petrecut aici împreună cu părintele Varsanufie, primind unele veşti încurajatoare de la mănăstire, s-a hotărît să vină din nou la Sihăstria.

„Era într-o vineri şi am venit spre mănăstire. Cînd am ajuns la Obcina Ciocîrlanului m-am oprit, am mîncat puţină pîine şi cîteva nuci şi am început să plîng, gîndindu-mă că dacă ajung în mănăstire mă vor duce la închisoare. Aşa a şi fost. A doua zi au şi venit după mine şi m-au dus, iar unul Polak mi-a tras

nişte palme, mamă, mamă... Da' bietul Ioanichie s-a dus la Bucureşti la Patriarh, care a intervenit pentru mine şi aşa am fost eliberat".

Din nou la metanie

După ce ajunge din nou la metanie îşi dedică restul vieţii rugăciunii, liniştii, scrisului şi, în special, predicii şi misiunii duhovniceşti, continuînd astfel renaşterea spiritualităţii Ortodoxe în România, începută de Sfîntul Paisie Velicikovschi şi continuată de mulţi alţi părinţi despre a căror viaţă îmbunătăţită s-a scris prea puţin.

Puterea cuvîntului[2], smerenia[3] şi milostenia[4] au stat la baza activităţii misionare a părintelui Cleopa, care, în ultimele decenii, a oferit pelerinilor mireni şi monahi, un sfat, o învăţătură, un sprijin moral, sufletesc sau chiar material şi, nu în ultimul rînd, o adevărată şcoală de studiere a Credinţei Ortodoxe.

Mereu vorbea de moarte şi de înfricoşatul ceas al Judecăţii care ne aşteaptă pe fiecare, iar monahilor le cerea o adevărată viaţă duhovnicească, lipsită de scopuri personale, de imoralitate, de agoniseli şi griji pămînteşti.

Adesea puteai să-l auzi spunînd tuturor care îl vizitau:

„Dragii mamii, am 86 de ani, sufăr cu inima, cu reumatismul, cu rinichii, cu spondiloza, am şase

---

[2] Odată, vorbind despre cîte feluri este mînia, la sfîrşitul predicii, cînd a ieşit din sală, o credincioasă din Piteşti a căzut în genunchi în faţa părintelui, l-a prins de mînă şi se ruga cu lacrimi să nu o lase, că ea este cea stăpînită de mînia «zacos». Deşi părintele o mîngîia şi-i spunea să nu mai plîngă, aceasta nu se putea opri din plîns. Aşa ceva nu am mai văzut!

[3] De multe ori am rămas uimit de adînca smerenie a părintelui Cleopa, care nu purta grijă de cele exterioare mai mult decît era strict necesar. Chiar şi atunci cînd, din cauza bătrîneţii şi a bolii, ar fi fost nevoie să-şi schimbe mai des îmbrăcămintea, prefera să rămînă cu aceleaşi haine, şi era întru-totul conştient că mulţi vor fi «strîmbînd din nas». Dacă voia cineva să-l fotografieze, puteai să-l auzi cum spune: «Du-te acolo unde găseşti un măgar, fotografiază-l, şi scrii pe poză Cleopa».

[4] Milostenia părintelui Cleopa era de două feluri: materială şi duhovnicească. De multe ori îi ajuta cu bani pe cei necăjiţi şi săraci, atît la arătare cît şi-n ascuns (ca să nu fie văzut de ucenicul cel cîrtitor). Ţiganii din comuna Pipirig îl numeau «Tatăl nostru». Povestea părintele Cleopa că odată a vrut să vadă dacă ţiganii vor fi mulţumiţi de cît le dă, aşa că a luat cutia în care avea bani pentru necăjiţi şi cînd îi întreba «Mai vreţi?», ei răspundeau «Mai dă, părinte! Mai dă, părinte!». Deşi le-a dat tot ce avea în cutie, ei tot spuneau «Mai dă, părinte!».

operații – una cu laser, două mîini rupte – aici și aici, și doctorul îmi spune să vorbesc o oră pe zi. Da, am numai o oră?... Eu sînt un hîrb legat cu sîrmă, un putregai de moșneag.

A trăit Adam 930 de ani și la moartea lui a venit Arhanghelul Uriil și l-a întrebat: «Adame, Adame, cum ți s-a părut viața?», iar Adam i-a răspuns: «Așa Doamne, cum aș fi intrat pe o ușă și am ieșit pe alta». După 930 de ani!

De aceea ne-a spus Mîntuitorul «privegheați și vă rugați», că acolo e veșnicie.

Oare de ce Bunul Dumnezeu a hotărît o veșnicie în muncă în comparație cu această viață scurtă?

Fiindcă Ființa care nu are margini, Care prin cuvînt a făcut cerul și pămîntul, e atît de mare față de noi; căci supărăm pe Cel care ne-a dat și apă și lumină și viață... și nu băgăm în seamă aceste bunătăți.

Cît oi mai putea, mamă, mai fac, dar mîine-poimîine mă duc. Frații mei, tot îmi fac semn de la cimitir: «Hai, măi frate! Hai, nu mai sta!».

Ai văzut ce zice Sfîntul Ioan Gură de Aur: Frate, du-te adesea la cimitir și filozofia care te va învăța cei din morminte, nu poate să te învețe nici un filozof. Parcă îi auzi cum îți spun: ce am fost noi ieri, sînteți voi azi; iar ceea ce sîntem noi azi, veți fi voi mîine. Și Sfîntul Efrem zice: O, moarte, dar mai bine te-am numi viață, că toți care cugetă la tine, scapă de moarte.

Eu sînt un hîrb legat cu sîrmă, un putregai de moșneag și mîine-poimîine «veșnica pomenire»".

Deși în ultimele luni ale vieții sale pămîntești, părintele Cleopa slăbise cu trupul, nu a încetat să

primească pe cei care veneau să-l vadă sau să-i ceară sfatul. Cu toate că avea mai multe boli și era bătrîn, fața îi era liniștită și plină de lumină.

De mai multe ori am fost în chilia părintelui, dimineața, cînd își făcea obișnuita pravilă, și de fiecare dată rămîneam uimit văzîndu-i fața atît de luminată. Eram bucuros că pot privi această față care avea în ea ceva din Lumina Taborică.

Duminică, pe 29 noiembrie 1998, cu cîteva zile înainte de mutarea lui la Domnul, pe la orele 15.30-16.00 s-a așezat pe un scaun cu spătar în fața mesei ca să-și facă pravila de seară. Avea în față, deschisă, nelipsita Bogorodicină. Și eu cred cu toată tăria că în timp ce citea Canoanele Maicii Domnului a fost răpit la cele cerești. Iată de ce:

– după aproape o jumătate de oră de cînd s-a așezat la rugăciune au venit la părintele, pe rînd, doi frați pentru a lua binecuvîntare. Deși au încercat să vorbească cu părintele și chiar i-au sărutat mîna, acesta nu le-a răspuns nici un cuvînt, aveai impresia că doarme;

– pe la orele 20.00-21.00, Valerian, ucenicul de chilie al părintelui, crezînd că doarme, a încercat să-l trezească pentru a servi masa de seară. Cu toate că l-a strigat de cîteva ori (Preacuvioase..., preacuvioase..., părinte Cleopa...) și l-a mișcat de mînă, părintele nu a răspuns nici un cuvînt. Ba mai mult, Valerian, avînd impresia că doarme foarte adînc, s-a udat cu apă rece pe mîini și le-a pus pe ochii părintelui Cleopa, dar tot nu s-a trezit;

– abia luni dimineața pe la orele 3.00, după aproximativ unsprezece ore de stat pe scaun, s-a tre-

zit singur, a întrebat cît e ceasul şi a cerut ceva de mîncare;

– luni seara, după ce şi-a terminat obişnuita pravilă de seară, a dorit cu tot dinadinsul să-şi facă şi pravila de dimineaţă;

– dacă nu i s-ar fi «descoperit» ceva, nu şi-ar fi făcut pravila de dimineaţă seara;

– pe lîngă toate acestea: la 86 de ani să stai unsprezece ore nemişcat pe un scaun nu este un lucru firesc.

Marţi a cerut celor doi ucenici pe care-i avea la chilie, Valerian şi Ioan, să-l ducă să mai vadă o dată mănăstirea, dar, cum afară era zăpadă şi gheaţă, s-a mulţumit să stea pe cerdac, în faţa chiliei.

Deşi era foarte obosit, a primit pe toţi cei care au venit la dînsul în această zi.

La masa de seară a mîncat foarte puţin, iar pe la orele 22.00-22.30 s-a pregătit pentru odihnă.

În chilie a fost stinsă lumina electrică, rămînînd numai lumina de la cele patru candele (trei la icoana Sfintei Treimi şi una la icoana Maicii Domnului, Prodromiţa) şi lumina care pătrundea din chilia alăturată.

Ucenicii Valerian şi Ioan rămîneau de obicei în chilia părintelui Cleopa, unul pînă la miezul nopţii, iar celălalt, după ce îl schimba pe primul, pînă dimineaţa, ca nu cumva părintele să cadă de pe micuţul pat pe care-l avea în modesta sa chilie.

Miercuri dimineaţa, în jurul orei două şi zece minute, ucenicul Ioan, care era în chilia alăturată şi răspundea la scrisorile pe care le primise părintele Cleopa, a auzit că părintele respiră cu greutate, de

aceea s-a ridicat de la masă şi s-a dus în chilia părintelui să vadă ce se întîmplă. Părintele Cleopa dormea cu faţa în sus şi i s-a mai liniştit respiraţia. Valerian adormise în chilie şi, fiind foarte obosit, nu a auzit nimic.

După aproape zece minute, fratele Ioan a auzit din nou că părintele Cleopa respiră cu multă greutate. S-a dus din nou în chilia părintelui şi de această dată l-a ridicat de spate şi i-a zis: «Preacuvioase..., preacuvioase...». Atunci părintele Cleopa a răsuflat o dată adînc şi şi-a dat sufletul în mîinile lui Dumnezeu. Era miercuri, 2 decembrie 1998, orele 2.20.

Fratele Ioan l-a trezit şi pe Valerian şi a coborît de a anunţat pe părintele stareţ, care i-a spus să-l anunţe pe părintele eclesiarh, Ciprian, şi încă unul-doi călugări, ca să-l pregătească pe părintele Cleopa şi să-l aducă la biserică.

Au mai aflat cîţiva părinţi care au ajutat la pregătirile necesare în astfel de situaţii, iar pe la orele 5.00, în linişte, a fost coborît de la chilie şi aşezat în biserică.

În scurt timp s-a răspîndit vestea atît în mănăstire cît şi în toată ţara că marele predicator şi duhovnic Cleopa Ilie a părăsit această vale a plîngerii şi a plecat să pregătească loc şi pentru cei care îi vor urma viaţa sau sfaturile.

În acea noapte, părintele Cleopa s-a arătat unor credincioşi apropiaţi, anunţîndu-i că a plecat din această viaţă. Doresc să amintesc doar un caz:

La primele ore ale dimineţii s-au dat mai multe telefoane unor cunoscuţi de-ai părintelui. Cînd a fost sunat părintele Teofil Pandele de la Galaţi, care l-a

ajutat cel mai mult pe părintele Cleopa ca Schitul Sihăstria să devină Mănăstire de sine stătătoare, în anul 1949, am auzit următorul dialog:

– Alo..., părintele Teofil?

– Da.

– Blagosloviţi şi ne iertaţi că vă deranjăm aşa dimineaţă, dar vrem să vă anunţăm ceva.

– Da, ştiu. A murit părintele Cleopa. L-am visat azi noapte!!!

– ...

Cîteva secunde am rămas fără grai...

În ziua înmormîntării, 5 decembrie, cîteva mii de credincioşi au înfruntat frigul, zăpada şi gheaţa pentru a fi alături de iubitul lor părinte.

Aş îndrăzni să spun că Dumnezeu a vrut să arate tuturor cît de plăcută a fost înaintea Sa viaţa părintelui Cleopa prin două minuni:

1. Dacă pînă în ziua înmormîntării temperatura aerului era sub zero grade chiar şi în timpul zilei, dintr-o dată aerul s-a încălzit încît zăpada a început să se topească şi să cadă de pe acoperişuri, iar după înmormîntare din nou s-a răcit ca şi mai înainte.

2. De multe ori l-am auzit pe părintele Cleopa povestind şi imitînd cîntul trîmbiţei pe care dorea foarte mult să-l mai audă. De aceea Dumnezeu a pus în mintea şi inima a doi credincioşi din Bucovina să vină la înmormîntarea părintelui şi, pe drumul spre cimitir, să-i cînte din trîmbiţe durerea lor şi a noastră că am pierdut dintre noi pe cel care mereu ne întîmpina cu «Mînca-v-ar Raiul!».

* * *

ÎNVĂŢĂTURI

Dreapta credinţă a neamului românesc

Părintele Cleopa primea pe toţi cei care veneau la sfinţia sa, fie ortodocşi, fie de altă religie, fie români, fie de alt neam, dar ţinea cu tărie la dreapta credinţă Ortodoxă şi nu se sfia să şi mărturisească aceasta.

„Să ştiţi că rădăcina şi viaţa poporului nostru, înaintea lui Dumnezeu, este credinţa cea dreaptă în Hristos, adică Ortodoxia[5]. Noi ne-am încreştinat de aproape două mii de ani, din timpul Sfîntului Apostol Andrei. Coloniştii romani, cărora le-au predicat Sfinţii Apostoli Petru şi Pavel la Roma, şi cei din Grecia, cînd au venit aici cu legiunile romane, au

[5] Părintele Cleopa nu grăia niciodată cu de la sine putere, ci întotdeauna grăia din Evanghelii, din Sfînta Scriptură sau din cărţile Sfinţilor Părinţi; iar darul înaintevederii pe care îl primise ca rod al multelor sale nevoinţe, al ascultării depline făcută cu multă bucurie şi al smereniei, s-a lăsat întrezărit doar unor smeriţi credincioşi, căci părintele l-a ascuns cu multă grijă în cursul întregii sale vieţi.

adus credința Ortodoxă. Eram daci pe atunci; strămoșii noștri sînt dacii și romanii, de la care am rămas noi, românii. De atunci, de cînd am primit și dreapta credință în Dumnezeu, poporul nostru a avut viață. Pînă atunci a fost mort; numai cu trupul era viu, iar cu sufletul era mort. Viața poporului român este dreapta credință în Iisus Hristos. Băgați de seamă! Ca popor creștin de două mii de ani de cînd sîntem noi, am avut toată administrația noastră și toată tradiția noastră sfîntă. Să ținem cu tărie la Credința Ortodoxă.

Ați văzut dumneavoastră, de la primii voievozi creștini ai românilor, de cînd sînt cele trei Țări Române, Moldova, Muntenia și Ardealul, toți au fost creștini ortodocși.

Ați văzut pe Mihai Viteazul? Mama lui a fost călugăriță. Du-te la Mănăstirea Cozia și vei afla lîngă Mircea cel Bătrîn, care a întemeiat această mănăstire și-i înmormîntat acolo, o lespede de piatră pe care scrie: «Aici odihnește monahia Teofana, mama lui Mihai Viteazul» – ai auzit? El, domn peste trei Principate și mama lui, călugăriță. Apoi și Ștefan cel Mare. Du-te la Mănăstirea Probota, unde este îngropat Petru Rareș, făcută de el. Vei vedea lîngă dînsul scris: «Aici odihnește roaba lui Dumnezeu, monahia Maria Oltea, mama lui Ștefan cel Mare». Ei domni, și mamele lor, călugărițe! Vedeți voi cîtă unire era atunci între credință și conducere? Așa trebuie să murim!

Au cunoscut că totul este deșertăciune. Da' ei erau adevărați domni. Oricît ar fi, viața asta este

umbră și vis! Este o scurtă trecere! Dar eu cînd mor mă duc la o viață care nu are sfîrșit. Cine are să se roage pentru mine? Așa cugetau înaintașii.

Ați văzut că toți își făceau cîte o mănăstire? Fericiți și de trei ori fericiți au fost domnii noștri ortodocși: Ștefan cel Mare și Sfînt la Putna; Eremia Movilă și Gheorghe Movilă la Sucevița; Petru Rareș la Probota; Lăpușneanu la Slatina; Alexandru cel Bun la Bistrița; Mircea cel Bătrîn la Cozia. Ai auzit unde era inima lor? Unde este inima ta, acolo va fi comoara ta. Pentru aceea au făcut ei mănăstiri, ca să fie pomeniți sute de ani la Sfînta Liturghie.

Ștefan cel Mare nu a fost baptist! Mircea cel Bătrîn nu a fost evanghelist sau adventist! Alexandru cel Bun nu a fost martorul lui Iehova; nebunii ăștia de sectari au ieșit acum. Nici o sectă nu exista în țara noastră pe atunci. Aceștia vin din străinătate, plătiți de masoni, să ne strice dreapta credință și originile noastre și rădăcina noastră de popor ortodox.

Ce spune Sfîntul Efrem Sirul? „Cu omul eretic să nu vorbești, în casă să nu-l primești, la masă să nu stai cu dînsul, bună ziua să nu-i dai". Aceștia sînt înaintemergătorii lui Antihrist. Că Mîntuitorul a spus la Efeseni, prin Apostolul Pavel: *Biserica este Trupul lui Hristos, iar cap al Bisericii este Hristos*. Fiecare sectar care s-a despărțit de Biserică, s-a despărțit de Hristos. E om al satanei.

Evanghelia spune: *În vremea de apoi vor ieși hristoși mincinoși și prooroci mincinoși, și vor face semne și minuni ca să-i înșele de va fi cu putință și pe cei aleși* (Marcu 13, 22). Păziți-vă de sectari, care

dau broşuri prin trenuri, prin gări şi prin cutiile de poştă şi unde văd oameni, dau gratuit otrava lor. Cînd vei vedea o carte că nu are aprobarea Sfîntului Sinod şi nu are o cruce pe ea, dă-o pe foc, chiar biblie dacă este! Dacă-i sectară şi scrie să nu vă închinaţi la icoane, dă-o pe foc! Nici un păcat nu ai! Aceasta este otrava semănată de înaintemergătorii lui antihrist. Toate sînt otravă.

Să ţineţi credinţa care aţi supt-o de la piepturile maicilor voastre! Să ţineţi credinţa pe care o avem de două mii de ani! Nu vă luaţi după slugile satanei care vin din apus cu milioane de dolari. Ei cumpără pe cei proşti şi nelămuriţi în credinţă, să rupă unitatea în sufletul poporului român, şi vor să facă cele mai mari erezii şi nebunii în ţara asta.

Păziţi-vă de aceştia! Au case de rugăciuni, dar acolo e casa satanei. Unde nu sînt preoţi şi Arhierei, nu este Hristos. Că Mîntuitorul suflînd asupra Apostolilor, le-a spus aşa: *Luaţi Duh Sfînt! Cărora le veţi ierta păcatele, se vor ierta lor, şi cărora le veţi ţinea, ţinute vor fi* (Ioan 20, 22-23). Nu la sectari le-a spus aceasta, ci la Apostoli, la Episcopi şi la preoţi. Căci Apostolii, prin punerea mîinilor şi prin succesiunea apostolică, au dat darul Duhului Sfînt la toţi preoţii din lume, prin hirotonii.

Deci, băgaţi de seamă că: sectarii nu au ierarhie canonică, nu au cele şapte Sfinte Taine, nu cinstesc pe Maica Domnului şi Sfînta Cruce şi nu au mîntuire. De aceea, feriţi-vă de sectari. Auzi ce spune Apostolul Pavel? *Luaţi aminte de voi şi de turma întru care Duhul Sfînt v-a pus pe voi episcopi* (zice

de preoţi şi arhierei) *ca să păstoriţi Biserica lui Dumnezeu, care a cîştigat-o cu sîngele Său* (Fapte 20, 28).

Celor doisprezece Apostoli, pe care i-a ales Hristos, cînd S-a înălţat la cer, le-a spus: *Staţi în Ierusalim pînă vă veţi îmbrăca cu putere de sus!* (Luca 24, 49), şi la Duminica Mare, după zece zile, a venit peste ei Duhul Sfînt de sus, în chip de limbi de foc. Pe urmă, vorbeau în toate limbile de sub cer. Şi după ce i-a îmbrăcat cu putere de sus i-a trimis, zicînd: *Mergînd propovăduiţi Evanghelia la toată lumea, botezîndu-i pe ei în numele Tatălui şi al Fiului şi al Sfîntului Duh. Cel ce va crede şi se va boteza, se va mîntui, iar cine nu, se va osîndi* (Marcu 16, 15-16). Deci, Biserica lui Hristos are ierarhie canonică, Duhul Sfînt este în Biserică şi cap al Bisericii este Hristos. Toţi sectarii, care s-au rupt de Hristos şi nu merg la Biserică, sînt fiii lui antihrist şi înaintemergători ai satanei. Să nu vă luaţi după ei! Să nu spuneţi că nu v-am arătat adevărul!

Să ţinem credinţa noastră Ortodoxă, pe care au ţinut-o toţi voievozii noştri şi toţi părinţii noştri şi toţi românii cei adevăraţi. Dacă vrei să fii fiu adevărat al lui Hristos şi al Ţării Româneşti, să ţii credinţa cea dreaptă, Ortodoxă, pe care o ţinem de două mii de ani. Dacă nu, nu eşti fiu al lui Hristos şi al Bisericii, şi eşti străin de neamul românesc. Nu poţi fi cetăţean creştin şi român, dacă nu ai dreapta credinţă în Hristos. Eşti străin. Nu eşti fiu al ţării. Că fiu adevărat al României este cel care-i ortodox, pentru că Biserica Ortodoxă predomină în ţara noastră de două

mii de ani. Iar pe cei care-s sectari să nu-i primim în casele noastre.

Țara noastră Românească a fost ortodoxă dintotdeauna și trebuie să țină linia Ortodoxiei. Ortodocși ne-am născut de la origine, de la colonizarea Daciei, ortodocși am trăit timp de două mii de ani și ortodocși trebuie să stăm pînă la moarte. Asta este adevărata credință a României, Ortodoxia. Nu primiți nimic din afară, că toți vor să ne strice unitatea neamului, a credinței și a Bisericii. Toți aceștia sînt vrăjmașii Crucii lui Hristos".

Băgați de seamă! Să țineți credința noastră Ortodoxă.

În vara anului 1989 a venit un grup de protestanți din străinătate și noi eram afară, iar ei i-au cerut să le vorbească despre rugăciunea lui Iisus. Ca translator traducea monahul Spiridon, care nu știu dacă mai este acum la Sihăstria. Și părintele Cleopa le-a răspuns așa: „Ce să vă vorbesc eu vouă de rugăciunea lui Iisus? Cel dintîi voi nu aveți Sfintele Taine. Ați rămas cu două și cu alea ca simbol, Botezul și Euharistia. Nu aveți Euharistie, nu aveți Cununie, nu aveți Sfîntul Maslu, nu aveți Sfînta Liturghie, nu aveți nimic. Dar se poate treaba asta? Voi sînteți în plop și plopul în aer. Unde să vină Hristos dacă harul nu-i la voi? Singurul lucru este să cunoașteți adevărul și să vă întoarceți la Biserica mamă de unde ați lepădat Sfînta Tradiție, de unde ați lepădat Crucea, Icoanele și toate celelalte pentru că Hristos nu stă în aer, mamă. Hristos a stat în pîntecele Fecioarei pe care voi o ignorați, Hristos a stat pe Crucea de care voi vă dezgustați de ea, iar voi vreți Elionul. Voi vreți pe Muntele Măslinilor. Voi vreți pe Muntele Taborului, dar nu vreți să treceți prin Golgota. Ei, asta nu se poate. Credința fără fapte este moartă. Pentru că protestanții susțin «Sola Vita, Sola Gratia». Însă Hristos a spus că credința trebuie să aibă fapte și harul trebuie să vină pe măsura faptelor".

La care dumnealor și-au închis frumos gura și au tăcut. Nu-l puteau contrazice pe părintele Cleopa.

*

Altădată venind un grup de catolici, în toamna lui 1987, au cerut să le vorbească părintele Cleopa

despre teologia energiilor necreate şi atunci la fel le-a spus: *Catolicismul a rămas în urmă, iar Biserica Catolică nu este altceva decît o armată morală jurisdicţională bisericească,* adică ei au pierdut lucrarea harului, taina mîntuirii, prin faptul că ei se limitează doar la chestiuni de estetică, la probleme din afară, la probleme de comportament, de maniere, şi uită că taina mistică a apropierii de Dumnezeu vine numai prin post, asceză şi rugăciune, şi în special prin morala curată, nu prin materialism, ci prin spiritualitate.

*

Deşi trăim într-un secol al vitezei, părintele Cleopa rămînea asemeni cu cei din vechime. De pe scaunul lui aşezat pe cerdac îl auzeai spunînd:

– Măi băieţi, măi, canonul cutare spune aşa..., spune aşa...

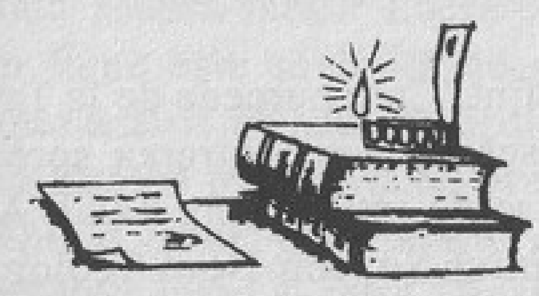
– Părinte Cleopa, dar nu sînt cam învechite?

– Măi băieţi, cînd le-au rînduit Sfinţii Părinţi, Duhul Sfînt a grăit prin gura lor. Chiar dacă or fi învechite, noi trebuie să ţinem minte următorul lucru: dacă Biserica pierde temelia canonică, dispare ca Biserică. Sfintele canoane cînd s-au rînduit de Sfinţii Părinţi, nu s-au rînduit să fie călcate, ci pentru a fi urmate. Nu urmate la literă, ci urmate la duh.

Adică nu o să poată astăzi cineva să canonisească după canoanele Sfîntului Vasile cel Mare sau ale Sfîntului Ioan Gură de Aur sau ale Sfîntului Ioan Pustnicul, dar nici nu se poate să le ignore. Dacă de făcut nu le facem, şi de respectat nu le respectăm,

atunci mergem cu toţii în iad. Dreptarul şi cîrma Bisericii rămîne în mîna lui Dumnezeu şi nu în mîna oamenilor. Noi dezlegăm, dar Apostolilor li s-a spus în Evanghelie: *Ce veţi lega legat va fi şi ce veţi dezlega dezlegat va fi.* Dar prin ce virtute? În virtutea Duhului Sfînt, iar dacă noi dezlegăm în afară de virtutea Duhului Sfînt, Duhul Sfînt nu lucrează. Deci, noi ne amăgim. Orb pe orb călăuzindu-se, amîndoi cad în groapă. Degeaba spune un preot *împărtăşeşte-te*, dacă tu ai curvit, cînd canonul spune să iei aghiazmă sau îţi dă ce ţi-e prescris, sau dacă canonul îţi spune nu fă cutare că aşa trebuie să faci şi tu faci altfel, ne amăgim unii pe alţii. Dreptarul canonic nu este pus ca să omoare lumea, ci îi pus ca să stăvilească lumea păcatului.

Mai vin băieţi, tineri, diferite persoane la spovedit şi spun să nu le dau canon prea mare că nu-l pot duce, iar cînd îl dau mai mic atunci îl greşesc şi cînd îl dau mai mare atunci nu greşesc niciodată. De aceea s-au pus canoanele ca omul să se mustre de ele, să-şi îndrepte viaţa, altminteri am transforma Biserica într-un fel de joacă. Facem ce ne place şi ne luăm ce ne convine.

Lucrările și darurile Preasfîntului Duh

A vrut Bunul Dumnezeu să primim o predică a părintelui Cleopa care nu a mai fost publicată pînă acum. De aceea ne-am gîndit că aceasta poate fi dorința părintelui ca și această predică să fie cunoscută de către cititori spre folosul lor sufletesc.

„Avînd ca bază mărturiile Sfintei Scripturi și ale Sfinților Părinți despre felurimea darurilor și a lucrărilor Sfîntului Duh în lume, voi încerca în cele ce urmează – după slaba mea putere de pricepere – să arăt pe unele din lucrările și harurile cele nemărginite ale Preasfîntului Duh.

Despre lucrarea Preasfîntului Duh, în sînul Preasfintei Treimi

Mai întîi, am socotit de cuviință să arăt care este lucrarea Preasfîntului Duh în Sfînta Treime, după învățătura Sfintei Scripturi și a Bisericii noastre dreptmăritoare de Răsărit. Și iată ce voi zice: Lucrarea Preasfîntului Duh, în sînul Preasfintei Treimi, este aceasta:

Duhul Sfînt, Care purcede de la Tatăl, este cheia care ne deschide nouă intrarea spre Hristos. Iar Hristos este ușa de intrare spre Tatăl. Acest lucru îl adeverește Sfîntul Simeon Noul Teolog, zicînd așa: „Duhul Sfînt ne deschide nouă pe Hristos, pentru că ne deschide nouă mintea noastră cea încuiată, pentru

Dumnezeu. Că ce altceva – zice el – este cheia cunoștinței, dacă nu harul Preasfîntului Duh care se dă prin mijlocirea credinței? Acest har deschide mintea noastră încuiată și întunecată și pricinuiește în ea cu adevărat cunoștință prin luminare dumnezeiască. Ușa este Fiul, precum Însuși zice: «Eu sînt ușa» (Ioan 10, 9). Cheia este Duhul Sfînt și casa este Tatăl, căci «în casa Tatălui Meu multe lăcașuri sînt» (Ioan 14, 2). Luați seama – zice Sfîntul Simeon – dacă «Cheia» nu deschide, «Ușa» nu se deschide. Și dacă «Ușa» nu se deschide, nimeni nu intră în casa Tatălui. Acest lucru îl adeverește și Însuși Hristos cînd zice: «Nimeni nu vine la Tatăl fără numai prin Mine»" (Ioan 14, 6) (Sfîntul Simeon Noul Teolog, Cuvîntul 52 și 59, ed. a II-a, 1866, pag. 260-306).

La fel și Sfîntul Irineu, cu alte cuvinte, zice același lucru: „Duhul pregătește pe om în Fiul, și Fiul îl duce la Tatăl, iar Tatăl îi dăruiește nestricăciunea spre viața veșnică" (Contra ereziilor 4, 20, 5 Migne P. G. VII. Col. 1035).

Este bine să știm că ordinea în care pomenim cele Trei Persoane Dumnezeiești nu arată o deosebire de așezare și de rang înlăuntrul Preasfintei Treimi, ci arată participarea pe care o are fiecare în orice lucrare îndreptată asupra lumii. Lucrarea săvîrșită de Dumnezeu în lume este săvîrșită de cele Trei Persoane ale Dumnezeirii în această ordine: „Lucrarea pornește de la Tatăl, e înfăptuită de Fiul și este desăvîrșită prin Duhul Sfînt, după mărturia: «Pentru că dintr-Însul și printr-Însul și întru Dînsul sînt toate»" (Rom.11, 36) [Învățătura de Credință Ortodoxă pg.137].

Despre lucrarea Preasfintului Duh ca şi Creator al lumii împreună cu Tatăl şi cu Fiul

Despre această prea dumnezeiască lucrare a Sfintului Duh, ne arată Sfinta Scriptură cînd zice: «Şi întuneric era deasupra adîncului şi Duhul lui Dumnezeu se purta pe deasupra apei» (Facere 1, 2). Acest cuvînt al Sfintei Scripturi, tîlcuindu-l Marele Vasile, zice: „Că Duhul lui Dumnezeu încălzea deasupra adîncului şi făcea vieţuitoare (gătea spre rodirea de viaţă) firea apelor, după chipul şi asemănarea găinii ce stă pe ouă, care slobozeşte şi pune oarecare putere de viaţă în cele ce se încălzesc sub dînsa". Şi apoi zice: „Întrucît din aceasta se arată că nici Duhul Sfînt nu este lipsit de putere creatoare" (Hexaemeron, Cuvîntul II, fila 9, Bucureşti 1826).

Iarăşi dumnezeiasca Scriptură ne arată pe Duhul Sfînt ca Ziditor, împreună cu Tatăl şi cu Fiul, la facerea omului, cînd zice: «Să facem om după chipul şi după asemănarea noastră» (Facere 1, 26). Acelaşi Sfînt şi mare Ierarh Vasile, tîlcuind şi aceste cuvinte ale Sfintei Scripturi, zice: „Pentru ce n-a zis «să faci», ci «să facem» om? Ca să înţelegi stăpînirea. Ca nu pe Tatăl să-L cunoşti şi pe Fiul să nu-L cunoşti. Ca să ştii, că Tatăl a făcut prin Fiul, şi Fiul a zidit cu voia cea Părintească, şi să slăveşti pe Tatăl întru Fiul şi pe Fiul întru Duhul Sfînt". Apoi zice: „Într-acest chip de obşte lucru te-ai făcut, ca şi de obşte închinător a celor Trei Feţe să fii, nedespărţind închinăciunea, ci unind pe Dumnezeire" (Hexaemeron, fila 47).

Încă şi dumnezeiescul Iov, arătînd lucrarea cea făcătoare a Duhului Sfînt împreună cu Tatăl şi cu Fiul, a zis: «Duhul cel dumnezeiesc este cel ce m-a făcut pe mine şi suflarea Atotţiitorului este ceea ce mă învaţă pe mine» (Iov 33, 4).

Şi la amestecarea limbilor se vede lucrarea de obşte a Sfintei Treimi, deoarece nu zice Sfînta Scriptură «venind mă voi pogorî...», ci «veniţi şi pogorîndu-ne, să amestecăm acolo limba lor, ca să nu înţeleagă nici unul glasul aproapelui său» (Facere 11, 7).

Iarăşi, prea luminat arată dumnezeiasca Scriptură lucrarea cea ziditoare a Preasfintului Duh împreună cu Tatăl şi cu Fiul, cînd zice: «Cu cuvîntul Domnului, cerurile s-au întărit şi cu Duhul gurii Lui toată puterea lor» (Psalmul 32, 6). Şi în alt loc: «Trimite-vei Duhul Tău şi se vor zidi şi vei înnoi faţa pămîntului» (Psalmul 103, 31).

Despre alte lucrări ale Duhului Sfînt

Şi aceste puţine fiind zise despre lucrarea cea ziditoare a Duhului Sfînt, să zicem în continuare şi despre alte lucrări ale Lui.

Duhul Sfînt are şi lucrarea de a face toate. Despre această lucrare a Duhului Sfînt împreună cu Tatăl şi cu Fiul, marele Apostol Pavel zice aşa: «Darurile sînt felurite, dar acelaşi Duh. Şi felurite slujiri sînt, dar acelaşi Domn. Şi felurite lucrări sînt, dar acelaşi Dumnezeu este Care lucrează toate întru toţi

(...) Şi toate acestea le lucrează unul şi acelaşi Duh, împărţind deosebi fiecăruia după cum voieşte» (I Corinteni 12, 4-6, 11; Efeseni 4, 11; Romani 12, 6).

Duhul Sfînt are lucrarea de a pătrunde în inimile şi cugetele noastre. Această lucrare a Preasfîntului Duh o arată Dumnezeiasca Scriptură, zicînd: «Eu sînt Domnul, Cel care cearcă inimile şi ispitesc rărunchii, ca să dea fiecăruia după căile lui şi după rodurile izvodirilor lui» (Ieremia 17, 10). Şi iarăşi: «Iadul şi pierzarea de faţă sînt la Domnul, cum dar nu şi inimile oamenilor?» (Pilde 15, 11). Dumnezeiescul Iov zice: «Gol este iadul înaintea Lui şi nu este învălitură pierzării» (Iov 26, 6). Iar dumnezeiescul Apostol Pavel, arătînd acelaşi mare adevăr despre pătrunderea cea negrăită a ştiinţei lui Dumnezeu în noi, zice: «Pentru că viu este cuvîntul lui Dumnezeu şi lucrător şi mai ascuţit decît toată sabia ascuţită de amîndouă părţile şi pătrunde pînă la despărţirea sufletului şi duhului dintre încheieturi şi măduvă, şi destoinic este a judeca cugetele şi gîndurile inimii. Şi nu este nici o făptură ascunsă înaintea Lui, ci toate sînt goale şi descoperite înaintea ochilor Celui în faţa Căruia vom da socoteală» (Evrei 4, 12-13).

Duhul Sfînt are lucrarea de a şti şi a vesti viitorul. Aceasta o vedem în cele petrecute cu Sfîntul Simeon, căci zice Sfînta Scriptură: «Şi i se vestise lui de către Duhul Sfînt că nu va vedea moartea pînă ce nu va vedea pe Hristosul Domnului» (Luca 2, 26). Această lucrare a Preasfîntului Duh, de a şti şi a vesti viitorul, Însuşi Mîntuitorul nostru o arată, atunci cînd zice: «Iar cînd va veni Acela, Duhul Adevărului, vă

va povăţui pe voi la tot adevărul, căci nu va vorbi de la Sine, ci toate cîte va auzi va vorbi, şi cele viitoare va vesti vouă» (Ioan 16, 13). Şi la Faptele Apostolilor se vede luminat această lucrare a Preasfîntului Duh, din cele scrise: «Şi sculîndu-se unul dintre dînşii, anume Agav, a arătat prin Duhul că va fi în toată lumea foamete mare, care a şi fost în zilele lui Claudiu Chesarul» (Fapte 11, 28).

De asemenea, despre această lucrare se poate vedea din cuvintele Sfîntului Apostol Pavel, care zice: «Decît numai că Duhul cel Sfînt mărturiseşte prin cetăţi, zicînd că lanţuri şi necazuri pe mine mă aşteaptă» (Fapte 20, 23). Şi iarăşi: «Bine a grăit Duhul Sfînt prin Isaia Proorocul, către părinţii noştri» (Fapte 28, 25). Iar în alt loc: «Dar Duhul arătat grăieşte că în vremurile cele de apoi, se vor depărta unii de la credinţă, luînd aminte la duhurile cele înşelătoare şi la învăţăturile cele drăceşti» (I Timotei 4, 1). Iar Sfîntul Apostol Petru spune: «Cercetînd în care şi în ce fel de vreme le arăta Duhul lui Hristos, Care era întru dînşii, mai înainte mărturisind de patimile lui Hristos şi de slavele cele de după aceea» (I Petru 1, 11).

Duhul Sfînt are putere şi lucrare de a face minuni. Acest adevăr îl arată Mîntuitorul nostru Iisus Hristos, cînd zice: «Iar dacă Eu cu Duhul lui Dumnezeu scot pe draci, iată a ajuns la voi împărăţia lui Dumnezeu» (Matei 12, 28). Apoi Sfînta Scriptură zice: «Şi s-au umplut toţi de Duhul Sfînt şi au început a vorbi în alte limbi precum le dădea lor Duhul a grăi» (Fapte 2, 4). Iar dumnezeiescul Apostol Pavel

arată că prin puterea Duhului Sfînt a făcut multe semne şi minuni, zicînd: «Întru puterea semnelor şi a minunilor, întru puterea Duhului lui Dumnezeu, aşa încît din Ierusalim şi dimprejur pînă la Iliria, am plinit Evanghelia lui Hristos» (Romani 15, 19). Şi iarăşi: «Şi unuia i se dă întru acelaşi Duh credinţă, iar altuia darurile vindecărilor, întru acelaşi Duh, ... unuia faceri de minuni...» (I Corinteni 12, 9-10).

Duhul Sfînt a înviat pe Iisus Hristos, după mărturiile Sfintei Scripturi, care zice: «Iar dacă locuieşte întru voi Duhul Celui ce a înviat pe Iisus din morţi, Cel ce a înviat pe Iisus Hristos din morţi va face vii şi trupurile voastre cele muritoare, pentru Duhul Lui Cel ce locuieşte întru voi» (Romani 8, 11). Şi iarăşi: «Pentru că şi Hristos a suferit o dată moartea pentru păcatele noastre, El Cel drept pentru cei nedrepţi, ca să ne aducă pe noi la Dumnezeu, omorîndu-se cu trupul, şi înviind cu Duhul» (I Petru 3, 18).

Duhul Sfînt are lucrarea de a ne renaşte pe noi duhovniceşte. Această lucrare a Duhului Sfînt a arătat-o Mîntuitorul nostru Iisus Hristos atunci cînd a zis către Nicodim: «Adevărat, adevărat, zic ţie, de nu se va naşte cineva din apă şi din Duh, nu va putea să intre întru împărăţia lui Dumnezeu» (Ioan 3, 5). Iar marele Apostol Pavel, arătînd această lucrare harică a Duhului Sfînt asupra noastră, zice: «El ne-a mîntuit nu din faptele cele întru dreptate săvîrşite de noi, ci după a Lui îndurare prin baia naşterii celei de a doua şi prin înnoirea Duhului Sfînt» (Tit 3, 5).

Duhul Sfînt este izvorul vieţii, căci Sfînta Scriptură zice: «Căci legea Duhului vieţii întru Hristos Iisus m-a izbăvit de legea păcatului şi a morţii» (Romani 8, 2). Şi dumnezeiescul Iov adevereşte acest lucru, zicînd: «Duhul cel dumnezeiesc este Cel ce m-a făcut pe mine şi suflarea Atotţiitorului este ceea ce mă învaţă pe mine» (Iov 33, 4). Iar psalmul care zice: «Că la Tine este izvorul vieţii, întru lumina Ta vom vedea lumină» (Psalmul 35, 9), arată acelaşi lucru.

Duhul Sfînt dă viaţa de veci. Lucrarea aceasta a Duhului Sfînt o adevereşte dumnezeiescul Apostol Pavel cînd zice: «Cel ce seamănă în trupul său, din trup va secera stricăciune; iar cel ce seamănă întru Duhul, din Duhul va secera viaţă veşnică» (Galateni 6, 8). Iar Solomon zice: «Cel necredincios face lucruri nedrepte, iar sămînţa drepţilor plata adevărului. Fiul drept se naşte spre viaţă, iar urmarea celui necredincios este moartea» (Pilde 11, 18-19).

Duhul Sfînt este izvorul vieţii duhovniceşti. Despre această lucrare a Duhului Sfînt, Sfînta Scriptură zice: «Şi voi da Duhul Meu întru voi şi veţi învia şi vă voi pune pe voi pe pămîntul vostru, şi veţi cunoaşte că Eu sînt Domnul, grăit-am şi voi face, zice Domnul» (Iezechiel 37, 14), iar Sfîntul Apostol Pavel zice: «Că oricîţi cu Duhul lui Dumnezeu se poartă, aceştia sînt fii ai lui Dumnezeu» (Rom. 8, 14).

Duhul Sfînt este izvorul a toată înţelepciunea, după mărturia Sfîntului Apostol Pavel, care zice: «Iar noi nu am primit duhul lumii, ci Duhul Cel de la Dumnezeu, ca să cunoaştem cele dăruite nouă de Dumnezeu, pe care le şi grăim, dar nu în cuvinte învăţate din înţelepciunea omenească, ci întru cele în-

vățate ale Duhului Sfînt, cele duhovnicești cu cele duhovnicești asemănîndu-le» (I Corinteni 2, 12-13).

Duhul Sfînt are lucrarea de a învăța pe cei credincioși. Această lucrare a Duhului Sfînt ne-a arătat-o Însuși Mîntuitorul, cînd a zis: «Că Duhul Sfînt vă va învăța pe voi chiar în ceasul acela ce se cade a zice» (Luca 12, 12), iar în alt loc zice: «Dar Mîngîietorul, Duhul cel Sfînt pe Care-L va trimite Tatăl, întru numele Meu, Acela vă va învăța toate și vă va aduce aminte vouă despre toate cele ce v-am spus Eu» (Ioan 14, 26). Și iarăși: «Și voi ungere aveți de la Cel Sfînt și știți toate» (I Ioan 2, 20). Și iarăși: «Ungerea pe care ați luat-o de la Dînsul, întru voi să rămînă, și nu aveți trebuință ca să vă învețe pe voi cineva, ci precum aceeași ungere vă învață pe voi pentru toate, și adevărată este, și nu este mincinoasă, și precum v-a învățat pe voi, rămîneți întru aceea» (I Ioan 2, 27).

Iar Sfîntul Apostol Pavel zice: «Că unuia i se dă prin Duhul Sfînt cuvîntul înțelepciunii, iar altuia cuvîntul cunoștinței întru același Duh» (I Corinteni 12, 8).

Duhul Sfînt are lucrarea de a povățui pe cei credincioși. Și această lucrare a Sfîntului Duh este adeverită de Sfînta Scriptură, care zice: «Învață-mă să fac voia Ta că Tu ești Dumnezeul meu. Duhul Tău cel Bun să mă povățuiască la pămîntul dreptății» (Psalmul 142, 10). Și dumnezeiescul Prooroc Isaia adeverind această lucrare a Duhului Sfînt zice: «Și ca pe niște dobitoace pe cîmp, pogorîtu-s-a Duh de la Domnul și i-a povățuit pe ei, așa ai povățuit pe poporul Tău ca să-Ți faci Ție nume slăvit» (Isaia 63,

14). Iar Sfîntul Apostol Pavel zice: «Căci ori cîți cu Duhul lui Dumnezeu se poartă, aceștia sînt fii ai lui Dumnezeu» (Romani 8, 14). Și iarăși: «Iar de vă purtați în Duhul nu sînteți sub Lege» (Galateni 5, 18).

Duhul Sfînt sfințește pe credincioși. Despre această lucrare a Duhului Sfînt se scrie: «Și așa erați unii dintre voi. Dar v-ați spălat, dar v-ați sfințit, dar v-ați îndreptat întru numele Domnului Iisus Hristos și întru Duhul Dumnezeului nostru» (I Corinteni 6, 11). Și iarăși: «Aleși după cea mai dinainte știință a lui Dumnezeu-Tatăl, întru sfințirea Duhului, spre ascultare și stropire cu sîngele lui Iisus Hristos: har vouă și pace să se înmulțească!» (I Petru 1, 2).

Duhul Sfînt locuiește în credincioși. Duhul Sfînt ne-a fost dăruit, de aceea Dumnezeu este întru noi. Duhul care era prezent în creațiunea tuturor lucrurilor, vine să locuiască în noi și provoacă bucurie (Romani 14, 17). El face din noi mărturisitori ai Împărăției pînă la marginea pămîntului. Lucrarea aceasta a Duhului este adevărată și de mărturie: «Și Eu voi ruga pe Tatăl și alt Mîngîietor vă va da vouă, ca să rămînă cu voi în veac. Duhul Adevărului, pe care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede, nici nu-L cunoaște pe El, iar voi Îl cunoașteți pe El că cu voi petrece și întru voi va fi» (Ioan 14, 16-17). Și iarăși: «Iar dacă locuiește întru voi Duhul Celui ce a înviat pe Iisus din morți, Cel ce a înviat pe Iisus Hristos din morți va face vii și trupurile voastre cele muritoare, pentru Duhul Lui Cel ce locuiește întru voi» (Romani 8, 11). Și iarăși: «Oare nu știți că voi sînteți templu al lui Dumnezeu și că Duhul lui Dum-

nezeu locuieşte întru voi?» (I Corinteni 3, 16). Iar în alt loc zice: «Lucrul cel bun încredinţat ţie să-l păzeşti prin Duhul cel Sfînt, Care locuieşte întru noi» (II Timotei 1, 14). Iar Sfîntul Apostol Iacov ne zice: «Oare vi se pare că Scriptura grăieşte în deşert? Duhul, Care locuieşte întru noi, ne pofteşte spre zavistie?» (Iacov 4, 5).

Duhul Sfînt dă daruri duhovniceşti după mărturia Sfintei Scripturi, care zice: «Că unuia prin Duhul Sfînt se dă cuvîntul înţelepciunii, iar altuia cuvîntul cunoştinţei întru acelaşi Duh» (I Cor. 12, 8).

Duhul Sfînt inspiră pe prooroci şi pe apostoli. Această lucrare a Duhului Sfînt a arătat-o dumnezeiescul Prooroc David, zicînd: «Duhul Domnului a grăit întru mine şi cuvîntul Lui pe limba mea» (II Regi 23, 2), iar Marele Apostol Pavel zice: «Care, în alte vremuri, nu s-a făcut cunoscută fiilor oamenilor, cum s-a descoperit acum sfinţilor Săi apostoli şi proorocilor, prin Duhul» (Efeseni 3, 5). Şi Sfîntul Apostol Petru ne mărturiseşte: «Cercetînd în care şi în ce fel de vreme le arăta Duhul lui Hristos, care era întru dînşii, mai înainte mărturisind de patimile lui Hristos şi de slavele cele după aceea» (I Petru 1, 11). Şi iarăşi: «Pentru că niciodată proorocia nu s-a făcut din voia omului, ci oamenii cei sfinţi ai lui Dumnezeu au grăit, purtaţi fiind de Duhul Sfînt» (II Pt. 1, 21).

Duhul Sfînt trimite slujitorii lui Dumnezeu în lume, după mărturia Sfintei Scripturi, care arată acest lucru zicînd: «Apropiaţi-vă către Mine şi ascultaţi acestea: nu de la început întru ascuns am grăit, cînd s-a făcut, acolo eram, şi acum Domnul m-a trimis pe

Mine şi Duhul Lui» (Isaia 48, 16), iar la Fapte zice: «Şi slujind ei Domnului şi postind, a zis Duhul Sfînt: Osebiţi Mie pe Varnava şi pe Saul, pentru lucrul la care i-am chemat pe ei» (Fapte 13, 2-4).

Duhul Sfînt are lucrarea de a mîngîia pe cei credincioşi. Lucrarea aceasta a Duhului Sfînt ne-o arată Însuşi Mîntuitorul nostru, zicînd: «Şi Eu voi ruga pe Tatăl şi alt Mîngîietor vă va da vouă, ca să rămînă cu voi în veac; Duhul Adevărului, pe Care lumea nu-L poate primi, pentru că nu-L vede pe El, nici nu-L cunoaşte pe El; iar voi Îl cunoaşteţi pe El, căci cu voi petrece şi întru voi va fi!» (Ioan 14, 16-17). Şi iarăşi: «Iar cînd va veni Mîngîietorul, pe Care Eu Îl voi trimite vouă de la Tatăl, Duhul Adevărului, Care de la Tatăl purcede, Acela va mărturisi pentru Mine» (Ioan 15, 26). Iar în alt loc se spune: «Iar bisericile, în toată Iudeea şi Galileea şi Samaria, aveau pace, zidindu-se şi umblînd întru frica Domnului, şi întru mîngîierea Duhului Sfînt se înmulţeau» (Fapte 9, 31).

Duhul Sfînt este mărturisitor, lucrare adeverită de mărturia Sfintei Scripturi, care zice: «Dar şi Duhul ne mărturiseşte acestea...» (Evrei 10, 15), iar în alt loc zice: «Căci Trei sînt Care mărturisesc în cer: Tatăl, Cuvîntul şi Sfîntul Duh, şi Aceşti Trei, Una sînt» (I Ioan 5, 7).

Duhul Sfînt este misionar. Iisus Hristos a venit uns de la Duhul Sfînt (Luca 4, 18), pentru a anunţa săracilor vestea cea bună a împărăţiei. Însuşi Duhul Sfînt astăzi coboară asupra bisericilor noastre pentru anunţarea peste tot a acestei veşti bune. Sîntem che-

mați pentru a ne pocăi și pentru a ne aduce aminte că sîntem misionarii Duhului-Mărturisitor al împărăției.

Duhul Sfînt are lucrarea de a se arăta de față. Despre această lucrare a Duhului Sfînt, Sfînta Scriptură ne spune: «Și botezîndu-Se Iisus, îndată au ieșit din apă, și iată i s-au deschis Lui cerurile și a văzut Duhul lui Dumnezeu pogorîndu-Se ca un porumbel și venind peste Dînsul» (Matei 3, 16; Marcu 1, 10; Luca 3, 21-22; Ioan 1, 32-33). Și iarăși: «Și s-a făcut fără de veste, din cer, un vuiet, ca de suflare de vifor, ce vine repede și a umplut toată casa unde ședeau. Și li s-au arătat lor limbi împărțite ca de foc și au șezut pe fiecare dintre ei» (Fapte 2, 2-3). Duhul Sfînt a grăit cu Moise: «Cînd intra Moise în cortul mărturiei, ca să grăiască Domnului, s-a auzit glasul Domnului grăind către dînsul deasupra acoperămîntului împăcării, care este deasupra sicriului mărturiei între doi Heruvimi și grăia cu dînsul» (Numerii 7, 89), cu Proorocul Isaia: „Și am auzit glasul Domnului zicînd: «Pe cine voi trimite? Și cine va merge la poporul acesta?» Și am zis: «Iată eu sînt, trimite-mă!»" (Isaia 6, 8), și cu Sfîntul Apostol Petru: «Și s-a făcut glas către el: Sculîndu-te, Petre, junghie și mănîncă» (Fapte 10, 13).

Duhul Sfînt cercetează adîncurile lui Dumnezeu, după mărturia Sfîntului Apostol Pavel, care zice: «Iar nouă ne-a descoperit Dumnezeu prin Duhul Său, că Duhul toate le cearcă, și adîncurile lui Dumnezeu. Căci cine știe din oameni ale omului, fără numai duhul omului care este într-însul? Așa și ale lui Dumnezeu nimeni nu le știe, fără numai Duhul lui Dumnezeu» (I Corinteni 2, 10-11).

Duhul Sfînt ne călăuzește pe noi la tot adevărul, după cele zise de Sfînta Scriptură: «Iar cînd va veni Acela, Duhul Adevărului, vă va povățui pe voi la tot adevărul» (Ioan 16, 13).

Duhul Sfînt ne învață să înțelegem cuvîntul lui Dumnezeu, căci spune Sfînta Scriptură: «Și vinovați s-au făcut mustrărilor, iată vă spun înainte graiul suflării Mele și vă voi învăța pe voi cuvîntul Meu» (Pilde 1, 23). Și iarăși: „Este scris în prooroci: «Și vor fi toți învățați de Dumnezeu. Deci tot cela ce aude de la Tatăl, și se învață, vine către Mine»" (Ioan 6, 45). Și în alt loc zice: «Căci aceasta este așezămînt de lege, care voi pune casei lui Israil după zilele acelea, zice Domnul: Dînd legile Mele în cugetele lor și în inimile lor le voi scrie pe ele, și voi fi lor Dumnezeu și ei vor fi Mie popor» (Evrei 8, 10).

Duhul Sfînt a inspirat toată Dumnezeiasca Scriptură, căci: «Toată Scriptura este de Dumnezeu insuflată și de folos, spre învățătură, spre mustrare, spre îndreptare, spre înțelepțirea cea spre dreptate» (II Timotei 3, 16).

Duhul Sfînt pecetluiește pe cei ce aud cuvîntul adevărului și cred în Iisus Hristos, lucrare adeverită de Sfînta Scriptură care zice: «Prin care și voi, auzind cuvîntul Adevărului, Evanghelia mîntuirii voastre, întru care și crezînd, v-ați pecetluit cu Duhul făgăduinței Cel Sfînt, Care este arvuna moștenirii noastre spre răscumpărarea cîștigului, spre lauda slavei Lui» (Efeseni 1, 13-14).

Duhul Sfînt are lucrarea de a ne face pe noi fii

după dar ai lui Dumnezeu, după mărturia Sfintei Scripturi, care zice: «Pentru că nu ați luat iarăși duhul robiei, spre temere, ci ați luat Duhul înfierii, întru care strigăm: Avva!, Părinte! Însuși Duhul acesta mărturisește dimpreună cu duhul nostru că sîntem fii ai lui Dumnezeu» (Romani 8, 15-16). Iar în alt loc zice: «Și pentru că sînteți fii a trimis Dumnezeu pe Duhul Fiului Său în inimile voastre, Care strigă: Avva!, Părinte!» (Galateni 4, 6).

Duhul Sfînt are lucrarea de a însoți și a adeveri cuvîntul celor ce propovăduiesc Evanghelia lui Hristos. Această lucrare a Sfîntului Duh o adeverește marele Apostol Pavel, zicînd: «Iar cuvîntul meu și propovăduirea mea, nu era în cuvinte îndemnătoare ale înțelegerii omenești, ci în arătarea Duhului și a puterii» (I Corinteni 2, 4). Și iarăși zice: «Căci Evanghelia noastră nu s-a făcut la voi numai în cuvînt, ci și întru putere și întru Duhul Sfînt și întru adeverire multă, precum știți în ce chip am fost între voi, pentru voi» (I Tesaloniceni 1, 5).

Duhul Sfînt ne conduce și ne apără în comuniunea sfinților, acest «nor de mărturii» (Evrei 12, 1) de ieri și de astăzi, care ne înconjoară și ne susține în lupta care ne duce la a fi credincioși apartenenței noastre la Împărăția Slavei. În puterea Duhului Sfînt, ei trăiesc în contact cu noi. În comuniunea Sfinților se găsește una dintre cele mai bogate experiențe ale rugăciunii creștine. Prezența Duhului Sfînt în noi face ca noi să rămînem toți uniți în credință, în nădejde și în dragoste.

Duhul Sfînt este împărțitor de felurite daruri.

Despre această lucrare a Sfîntului Duh ne spune Sfîntul Apostol Pavel că: «Sînt daruri felurite, dar același Duh..., că precum trupul unul este și are mădulare multe, și toate mădularele ale unui trup, multe fiind, un trup sînt, așa și Hristos» (I Corinteni 12, 4, 12). Iar în alt loc se spune: «Și avînd daruri de multe feluri, după harul care ne este dat nouă, ori proorocie, după măsura credinței. Dacă avem slujba, să stăruim în slujbă, dacă unul învață, să se sîrguiască în învățătură, dacă mîngîie, să fie întru mîngîiere, dacă dăruiește altora, să dăruiască cu firească nevinovăție, dacă stă în frunte să fie cu tragere de inimă, dacă miluiește, să miluiască cu bună voință. Dragostea să fie nefățarnică. Urînd răul, și lipindu-vă de lucrul bun» (Romani 12, 6-9).

Duhul Sfînt mai are încă șapte daruri deosebite despre care amintește Dumnezeiasca Scriptură, zicînd: «Duhul înțelepciunii și al înțelegerii, Duhul sfatului și al puterii, Duhul cunoștinței și al bunei credințe, Duhul temerii de Dumnezeu» (Isaia 11, 2-3).

Iar roade ale Sfîntului Duh, după mărturia marelui Apostol Pavel, sînt acestea: «Dragostea, bucuria, pacea, îndelunga-răbdare, bunătatea, facerea de bine, credința, blîndețea, înfrînarea poftelor, dreptatea și adevărul» (Galateni 5, 22).

Dar să nu creadă cineva că lucrările, darurile și roadele Duhului Sfînt sînt numai acestea prea puține arătate mai sus. Căci darurile și lucrările Sfîntului Duh în felurimea lor nu au număr pentru că: «Bogăția Duhului Sfînt nu are sfîrșit» (Sf. Grigorie Teologul, Cuvîntul 31, teologic 5,29, Migne P.G.XXXVI, col. 159).

Dar, fiindcă despre lucrările Duhului Sfînt în lume ne este cuvîntul nostru, iar harul Duhului Sfînt este o lucrare necreată a lui Dumnezeu în sufletul nostru, şi dacă prin acest har Însuşi Duhul Sfînt lucrează în noi mîntuirea, apoi se pune întrebarea: mai avem şi noi vreo parte la lucrarea mîntuirii noastre?

Biserica noastră dreptmăritoare de Răsărit ne învaţă că harul este dat tuturor oamenilor, căci: «Dumnezeu voieşte ca toţi oamenii să se mîntuiască şi la cunoştinţa adevărului să vină» (I Timotei 2, 4), dar Harul nu sileşte pe nimeni. Oamenii au libertatea să-L primească şi să conlucreze cu El, sau să-L respingă. De aceea, primii se vor mîntui, iar cei de pe urmă NU.

Existenţa libertăţii voinţei ne-o adevereşte Sfînta Scriptură, zicînd: «Iată stau la uşă şi bat, de va auzi cineva glasul Meu şi va deschide uşa, voi intra la el şi voi cina cu el şi el cu Mine» (Apocalipsa 3, 20). Deşi oamenii nu se pot mîntui singuri, ci prin har, după cum este scris: «Prin har sînteţi mîntuiţi» (Efeseni 2, 5; Fapte 15, 11), totuşi mîntuirea atîrnă şi de libera voie a lor de a lăsa să pătrundă Harul în ei sau nu. De aceea, «mulţi sînt chemaţi, dar puţini aleşi» (Matei 20, 16).

Aşadar, să înţelegem că deşi Dumnezeu voieşte ca toţi oamenii să se mîntuiască, dar El lucrează după dreptate, nu după bunul său plac. El mîntuieşte sau îi osîndeşte pe oameni după faptele lor.

Acest mare adevăr ni-l arată nouă Dumnezeiasca şi Sfînta Scriptură: «Căci Fiul Omului va veni întru slava Tatălui Său, cu îngerii Săi; şi atunci va

răsplăti fiecăruia după faptele sale» (Matei 16, 27). Şi iarăşi: «Că Tu vei răsplăti fiecăruia după faptele lui» (Psalmul 61, 11). Deci, nimeni să nu cugete cele ale ereticilor, că se vor mîntui numai prin har, sau numai prin credinţă, fără de faptele cele bune.

Am fost întrebat cîndva de cineva: Care sînt lucrările Duhului Sfînt în lumea contemporană? Întrebare la care am răspuns aşa: Cred că Duhul Sfînt pururea lucrează prin harul şi darurile Sale asupra lumii acesteia. Căci dacă Tatăl şi Fiul lucrează împreună pînă acum (Ioan 5, 17) asupra lumii, prin pronie, ajutorinţă şi împreună susţinere şi prin toate cele spre folosul lumii (Sfîntul Grigorie Teologul, Cuvîntul al II-lea pentru Fiul), apoi negreşit că unit împreună cu Tatăl şi cu Fiul şi Duhul Cel de o Fiinţă, neîncetat lucrează la cele de mai sus şi la mîntuirea şi îndreptarea lumii.

Iar dacă am amintit mai sus de unele lucrări ale Duhului Sfînt în lume, apoi să nu înţeleagă cineva că aceste lucrări au fost numai cîndva şi azi nu se mai lucrează. Sau să înţeleagă greşit că harul şi lucrările Preasfîntului Duh sînt numai ale Duhului. Lucrarea aceasta numită Har este comună tuturor celor Trei Persoane Dumnezeieşti, pornind ca orice lucru din Fiinţa Dumnezeiască, care este a celor Trei Persoane. De aceea se şi zice «Harul lui Dumnezeu» (Tit 2, 11) sau mai ales «Harul lui Hristos» (Ioan 1, 17), căci Hristos trimite Duhul Sfînt în noi.

Dar auzind acest cuvînt să nu înţelegem că Hristos trimite pe ipostasul Duhului Sfînt, ci pe darul Duhului Sfînt, deoarece după mărturia dumneze-

iescului părinte Ioan Gură de Aur: «Dumnezeu nu se trimite, ci Harul Lui» (Sfîntul Grigorie Palama, Filocalia vol. VII, pag. 218-219).

Aşadar, acelaşi har al Duhului Sfînt care se trimite nouă se zice şi harul lui Hristos, după mărturia marelui Apostol Pavel, care zice: «Harul Domnului nostru Iisus Hristos... să fie cu voi cu toţi» (II Corinteni 13, 14), şi iarăşi cînd zice: «Har vouă şi pace de la Dumnezeu-Tatăl şi de la Domnul nostru Iisus Hristos» (Galateni 1, 3). De aceea, prin harul care vine în noi, toate cele Trei Persoane Dumnezeieşti Se sălăşluiesc în noi. Dar întrucît Duhul este Acela care leagă harul în noi, harul se numeşte cu deosebire harul Duhului, sau chiar Duh, pentru că lesne poate fi chiar numai Duh, Cel ce lucrează în locul lucrării Duhului. Astfel, a avea cineva Duhul lui Hristos în sine (Romani 8, 9), înseamnă a avea Harul Duhului Sfînt (Învăţătura de Credinţă Ortodoxă, art. 141, 142).

Aşadar, să înţelegem că Duhul Sfînt are lucrarea Sa în Sfînta Treime la desăvîrşirea mîntuirii noastre în acest fel: «Prin Hristos intrăm în Tatăl, iar prin Duhul intrăm în Hristos», după cum şi mai sus s-a arătat. Şi această lucrare a Duhului Sfînt a fost, este şi va fi asupra lumii cît va binevoi El, nu numai în lumea contemporană, ci şi în cea viitoare.

Deci, credem că harul Preasfîntului Duh lucrează şi în lumea contemporană în Biserica cea dreptmăritoare a lui Hristos prin felurimea darurilor Sale de care am amintit şi prin altele nenumărate.

Dacă, de exemplu, vom vedea pe unii oameni,

care pînă ieri erau cunoscuţi ca oameni răi şi păcătoşi, că pun un început bun de pocăinţă adevărată prin spovedanie la preot, post, rugăciune, milostenie, înfrînarea poftelor şi prin celelalte fapte bune, care sînt «roade ale dreptăţii» (Filipeni 1, 11), şi că se silesc de a păzi după puterea lor poruncile lui Hristos, după cum a poruncit Domnul (Matei 28, 20), ajungînd prin această silinţă a lor la adevărata îndreptare a vieţii şi la sfinţenie, să cunoaştem lucrarea Preasfîntului Duh, care ajută oamenilor la îndreptare şi la sfinţenia vieţii, după cum zice marele Apostol Pavel: «Şi aşa eraţi unii din voi. Dar v-aţi spălat, dar v-aţi sfinţit, dar v-aţi îndreptat întru numele Domnului Iisus Hristos şi întru Duhul Dumnezeului nostru» (I Corinteni 6, 11).

Dacă, iarăşi, vedem pe unii oameni răi şi necredincioşi, că la auzirea cuvîntului lui Dumnezeu cred şi se umilesc întorcîndu-se din toată inima la pocăinţă, şi aici să vedem puterea lucrării Preasfîntului Duh, Care a venit peste Sfinţii Apostoli în chip ca de limbi de foc (Fapte 2, 3-4) şi care prin propovăduirea marelui Apostol Petru a trezit pe iudeii cei necredincioşi, pe care făcîndu-i să se umilească i-a întors la pocăinţă (Fapte 2, 22-38).

Dacă vedem pe alţii avînd darul cunoştinţei şi al înţelepciunii, sau al tîlcuirii Dumnezeieştilor Scripturi, iar prin aceste daruri ei se silesc să folosească pe mulţi spre mîntuirea sufletelor lor, şi aici să cunoaştem lucrarea harului Preasfîntului Duh, Care dă fiecăruia arătarea Duhului spre folos (I Corinteni 12, 7).

Dacă vom vedea pe unii din preoţii monahi sau din preoţii de mir şi alţi clerici, că au darul tămăduirii, şi prin credinţă dreaptă, prin rugăciune şi prin post vindecă diferite boli şi scot draci din oamenii cei epileptici, şi aici puterea lucrării harului Preasfîntului Duh să o cunoaştem, care dă unora şi acest dar (I Corinteni 12, 9).

Dacă de pildă vom vedea pe unii din cei dreptcredincioşi că fac oarecare minuni şi acest dar este al lucrării Duhului Sfînt (I Corinteni 12, 10).

Aduc aici, la mijloc, amintirea marelui duhovnic, ieromonahul Conon Gavrilescu din Schitul Cozancea, judeţul Botoşani, pe care l-am apucat în viaţă, şi care cu post aspru de trei-patru zile şi chiar de o săptămînă, vindeca mulţi din oamenii bolnavi şi îndrăciţi. De asemenea pe marele pustnic, protosinghelul Iosif Crăciun din Sfînta Mănăstire a Neamţului, pe care iarăşi l-am cunoscut, care ducea o viaţă foarte aspră, cu post îndelungat, cu privegheri şi rugăciuni, citind Molitfele Marelui Vasile şi vindecînd pe mulţi îndrăciţi şi bolnavi. Aceştia şi pentru aceste lucrări dovedeau că poartă în ei harul Preasfîntului Duh al tămăduirilor.

Dacă vedem pe unii oameni duhovniceşti împodobiţi cu dragoste, cu bucurie, cu pace, cu îndelungă răbdare şi cu celelalte roade ale Duhului Sfînt, din aceste fapte bune să cunoaştem în ei lucrarea harului Preasfîntului Duh (Galateni 5, 22).

Dacă vom vedea la unii dintre oamenii care au jurat strîmb că li se întîmplă o mare primejdie sau chiar moarte de năprasnă, să ne aducem aminte de

Anania şi Safira, care au minţit Duhul Sfînt şi au fost pedepsiţi cu moartea (Fapte 5, 3-9).

Dacă iarăşi vom vedea într-o ţară, societate sau familie, unde se cinsteşte dreapta credinţă, că este bună rînduială, dragoste, înţelegere, unire şi pace, şi aici să înţelegem lucrarea harului Preasfîntului Duh, căci unde se află aceste fapte bune şi lucrările harului Preasfîntului Duh sînt de faţă (Romani 5, 5; I Corinteni 14, 33; Efeseni 4, 3).

Dacă alţii lucrează poruncile lui Hristos cu multă uşurinţă şi aici să cunoaştem puterea harului Preasfîntului Duh, după mărturia Sfîntului Macarie cel Mare, care zice: «Uşurinţa împlinirii poruncilor nu o dă puterea omului, ci puterea Duhului» (Omilie 38, 9, 97).

Puterea Harului atrăgea pe credincioşi

Lucrarea Preasfîntului Duh asupra credincioşilor prin cele şapte Sfinte Taine

Dumnezeiescul părinte Marcu Ascetul zice că la noi la botez primim pe Sfîntul Duh (Filocalia, vol. II, pag. 293). La fel zice şi Sfîntul Simeon al Tesalonicului în «Despre Sfintele Taine», cap. 92, pag. 78, iar dumnezeiescul părinte Macarie cel Mare, arătînd cît de mare este lucrarea de sfinţire a harului Preasfîntului Duh la Botez, zice: «Precum trupul care fără de suflet este mort, tot aşa şi sufletul fără de Duhul Sfînt este mort pentru împărăţia cerurilor, neputînd lucra nimic din cele dumnezeieşti» (Omilia 30, pag. 143), iar în alt loc, arătînd acelaşi lucru, zice: «Trupurile goale, ce vor învia la ziua judecăţii, se vor proslăvi în haină de lumină, după măsura în care – fiind de pămînt – au dobîndit pe Duhul Sfînt în sufletele lor» (Omilia 32, pag. 148-149). Şi iarăşi: «Botezul cel vechi spăla trupul, iar botezul creştin spală sufletul cu focul Duhului Sfînt şi omoară gîndurile cele rele» (Idem pag. 150). Şi apoi, arătînd cît de mare nevoie are omul de ajutorul lucrării Preasfîntului Duh, zice: «Nimeni nu se poate stăpîni fără ajutorul Duhului Sfînt, pe care trebuie să-l cerem prin rugăciune». Şi iarăşi: «Nimeni să nu creadă că a făcut ceva mai înainte de a i se dărui Duhul de sus» (Omilia 37, pag. 163). Şi iarăşi: «Nu cultura vastă, filozofia cea multă şi inteligenţa cea ascuţită a omului mîntuieşte sufletul omului, ci numai cei ce au pe Duhul Sfînt în ei se mîntuiesc» (Omilia 42, pag.

170). Şi iarăşi: «Numai cei simpli care n-au vrut să cerceteze prea mult, ci luptă cu ei înşişi din răsputeri să se îndrepte, aceştia cuceresc darul Preasfîntului Duh» (Omilia 43, pag. 173). Şi, în sfîrşit: «Lupta şi numai lupta cu sine însuşi susţinută cu ajutorul ceresc coboară pe Duhul Sfînt în inima omului» (Omilia 49, pag. 198).

Am zăbovit la Omiliile Sfîntului Macarie mai mult, deoarece el vorbeşte aşa de minunat despre lucrările harului Preasfîntului Duh la Botez şi în lupta cea din toate zilele şi ceasurile a omului după Botez spre mîntuirea sufletului său.

Şi acum, să mergem mai departe arătînd lucrarea Preasfîntului Duh şi în celelalte Taine ale Bisericii cele dreptmăritoare a lui Hristos şi să arătăm că:

«În Taina Sfîntului Mir primim iarăşi darul Preasfîntului Duh» (Sfîntul Chiril al Ierusalimului, Cateheze III mistagogică pag. 555-558).

La Taina Pocăinţei, iertarea păcatelor se dă prin harul Preasfîntului Duh (Matei 16, 19; Ioan 20, 22-23).

La Taina Sfintei Împărtăşanii primim cu adevărat Trupul şi Sîngele Domnului (I Corinteni 10, 16-17), iar sfinţirea şi prefacerea acestor Preacurate Daruri se face prin chemarea de trei ori a darului Preasfîntului Duh (Învăţătura de Credinţă Ortodoxă pag. 313).

Taina Hirotoniei (preoţiei) se face iarăşi prin punerea mîinilor şi prin chemarea Harului Preasfîntului Duh (I Timotei 4, 14; II Timotei 1, 6; Fapte 20, 28; 6, 2-6).

Taina Nunții, fiind taină mare (Efeseni 5, 32), și ea se sfințește prin cuvîntul lui Dumnezeu (I Timotei 4, 5), prin mijlocirea preoților, care sînt administratori ai Tainelor lui Dumnezeu (I Corinteni 4, 1; Evrei 5, 1) și care sînt puși de Duhul Sfînt spre a păstori turma lui Hristos (Fapte 20, 28).

La Taina Sfîntului Maslu, sfințirea untdelemnului se face prin chemarea de șapte ori de către preoți a Darului Preasfîntului Duh (Învățătura de Credință Ortodoxă pag. 349-351).

Lucrarea Preasfîntului Duh în slujba ierurgiilor

Și la săvîrșirea ierurgiilor de către preoți se dă darul Preasfîntului Duh spre sfințirea oamenilor, a altor ființe și lucruri, în chip nevăzut. De aceea ele nu sînt numai niște simple simboluri sau semne văzute ale credinței (Hr. Andrutsos, Dogmatica Bisericii de Răsărit, Sibiu 1930, pag. 340).

De exemplu aghiazma sau sfințirea apei, fiind una din ierurgii, se face prin chemarea darului Preasfîntului Duh, care sfințește toate și sfințește și apa aceasta (Molitfelnic pag. 158), iar Aghiazma Mare, de la Botezul Domnului, are îndoită putere de sfințire, deoarece ea este sfințită printr-o îndoită chemare în rugăciune a Preasfîntului Duh (Învățătura de Credință Ortodoxă, pag. 358).

Iar acum, spre încheiere venind cuvîntul nostru despre lucrările și darurile Preasfîntului Duh în lume,

care nu au număr, după cum mărturisește despre acest lucru și dumnezeiescul părinte Grigorie Teologul (Cuvîntul 31 teologic 5, 29. Migne P. G. XXXVI, col. 159), îmi cer iertare cu smerenie de la toți cei luminați de darul Preasfîntului Duh, căci în cele prea puține pe care le-am însemnat aici, nu am cuprins aproape nimic din cele ce trebuiau să se scrie despre lucrările și Darurile Sfîntului Duh".

Împreună cu părinții Nazarie și Antonie

Părintele Cleopa, teologul şi mireanul

Am intrat în posesia unei discuţii despre rugăciune foarte interesante, înregistrată pe bandă magnetică în anul 1987, dintre părintele Cleopa, un teolog şi un mirean, în care teologul insista să primească un răspuns precis, după gîndirea sa, iar părintele Cleopa parcă nu-i răspundea:

Teologul: ... Deci, părinte Cleopa, cînd te rogi şi îţi vin nişte ispite de îţi zice gîndul «du-te acolo, fă aceasta...», trebuie imediat să spui rugăciunea [lui Iisus] împotriva gîndului?

Părintele Cleopa: Da. Cheamă pe Domnul Iisus din inimă. Şi chiar dacă atunci eşti la Psaltire, sau la Acatist, sau la altă rugăciune lungă, TAI-O! Aşa ne învaţă Sfinţii Părinţi. Atunci taie rugăciunea lungă şi te adînceşte în rugăciunea lui Iisus. Cînd ai suspinat o dată cu mintea în inimă după Iisus, ai ars pe toţi dracii. Că el [diavolul] în rugăciunea lungă, spune Ioan Scărarul, are unde se băga. Că mintea se răspîndeşte şi [diavolul] are prin ce se băga. La rugăciunea cea de-un singur gînd, cînd ai o [singură] raţiune – numai numele lui Iisus – n-are [unde se băga]. Că zice Apostolul: Nu ni s-a dat nouă altă armă sub cer mai puternică ca numele lui Iisus. Ai văzut, Apostolul Pavel, la Filipeni (2, 9-10): «Dumnezeu L-a preaînălţat şi I-a dăruit Lui nume care este mai presus de orice nume; ca întru numele lui Iisus tot genunchiul

să se plece, al celor cereşti şi al celor pămînteşti şi al celor de dedesubt». Că numele Domnului nostru Iisus Hristos, de la Dumnezeirea Lui, a cîştigat atîta putere, cînd se cheamă cu suspinul inimii...

Teologul: Părinte Cleopa, fac un Acatist sau altceva. Mintea merge şi se roagă, merge continuu cu rîndurile de la Acatist. Dacă se abate, iar o retrag. Şi sînt clipe cînd te poţi ruga, deci merge mintea cu ce te rogi, frumos.

Părintele Cleopa: Adică ceea ce zice limba, înţelege mintea.

Teologul: Nu, fără limbă; că nu spun cu limba nimic. Numai citesc cu mintea, mă uit şi mă rog aşa.

Părintele Cleopa: Nu-i de ajuns. Mînca-te-ar Raiul de teolog. Cu Vasile cu tot!

Teologul: Aşa, părinte. Pe toţi să ne mănînce Raiul!

Părintele Cleopa: Pe toţi cîţi sîntem aici.

Părintele meu, n-ai citit discuţia cea mare dintre Sfîntul Teofan Zăvorîtul [...] şi Sfîntul Agapie cel Orb de la Mănăstirea Valaam din Finlanda [...].

„Şi-l întreabă Sfîntul Teofan: «Părinte sfinte – episcopul îi zicea aşa, mare smerenie – nu te superi c-ai orbit?». «Foarte mă bucur. Că mult am greşit lui Dumnezeu cu ochii în viaţă. Mulţumesc Preaînduratului Dumnezeu că de cînd i-a închis pe aceşti ochi [trupeşti] mi i-a deschis pe ceilalţi [sufleteşti]. Şi altele sînt privirile mele». Şi episcopul Teofan îl întreabă: «Ce faci părinte cu imaginaţiile sfinte în vremea rugăciunii?». Imaginaţiile sînt bune, rele şi mijlocii. «Deci, ce faci cu cele bune?». Sînt închipu-

iri din Sfînta Scriptură: Schimbarea la Faţă, Plîngerea Maicii Domnului, scene evanghelice. «Ce faci cu acestea?». Auzi ce spune bătrînul Agapie, monahul: «Eu, preasfinţite stăpîne, toate imaginaţiile sfinte le bag în memorie, în altă putere a sufletului, şi nicidecum nu le las să intre în minte, pentru că sînt toate afară de minte. Şi dacă mi-aş închipui ceva în vremea rugăciunii, mă închin la imaginaţie»".

Auzi ce spune şi Sfîntul Nil Ascetul: «Fericită este mintea aceea care a ajuns să se roage fără imaginaţie».

Teologul: Aşa mi se întîmplă şi mie cînd mă rog. De exemplu, deodată îmi vine o imagine, şi zic «de-o parte cu imaginea» şi spun rugăciunea mai departe. Că aşa aţi spus sfinţia voastră pe o casetă: fără imaginaţie, deloc.

Părintele Cleopa: Dar nu-ţi închipui nimic. Căci mintea lui Hristos n-a avut imaginaţie. Cînd a venit Hristos, El a venit Noul Adam. Cum a fost Adam înainte de cădere. Zice Sfîntul Maxim: «Cînd a căzut Adam în imaginaţie? Cînd s-a închipuit întocmai cu Dumnezeirea»; cînd l-a învăţat şarpele. Atunci s-a gîndit că el poate fi... Cum au căzut îngerii? Că zice la Isaia (14, 13): «Tu ai zis în gîndul tău: În cer mă voi sui, deasupra stelelor cerului voi pune scaunul meu, şedea-voi pe muntele cel înalt, peste munţii cei înalţi, care sînt spre miazănoapte. Sui-mă-voi deasupra norilor, fi-voi asemenea Celui Preaînalt».

Vezi cum şi-a închipuit satana? El a căzut prin imaginaţie. Şi pe om tot prin imaginaţie l-a făcut să cadă, să se închipuie întocmai cu Dumnezeirea. Cu

aceeaşi armă l-a dărîmat [satana] şi pe om.

Şi atunci Sfinţii Părinţi, care s-au luminat şi s-au rugat lui Dumnezeu cu atîtea lacrimi, ai văzut ce spun de imaginaţie. Sfîntul Vasile o numeşte «pod al dracilor». Nici un păcat nu trece de la minte la simţire decît prin închipuire, prin imaginaţie. Altcineva o numeşte pe imaginaţie «simţire de obşte». Că imaginaţia nu prinde numai ce-am văzut noi în viaţă. Nu. Şi ce-am auzit, şi ce-am gustat, şi ce-am pipăit, şi ce-am mirosit, şi dă război sufletului. «Caracatiţa sufletului» o numeşte un alt Sfînt Părinte, pentru că prinde toate cele cinci simţiri.

Şi-atunci, de aceea a zis: «Fericită este mintea care se roagă fără imaginaţie», fără nici o închipuire. Imaginaţiile, oricît de sfinte ar fi, dar nu sînt cămara inimii, să vorbească cu Hristos. Mintea trebuie să treacă [peste imaginaţie]. Ai văzut cele două vămi de la poarta inimii: întîia a imaginaţiei şi a doua a raţiunii. Şi să intri [în inimă] cu singura raţiune «Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine păcătosul», vorbind cu Iisus în cămara inimii.

Teologul: Părinte Cleopa, cînd te rogi simţi două efecte aici [arătînd spre inimă]. Cînd te rogi fără imaginaţie simţi o pace şi o bucurie şi parcă timpul stă.

Părintele Cleopa: Da.

Teologul: Deci, atunci cînd te rogi aşa parcă ceasul nu mai merge...

Părintele Cleopa: Da, da.

Teologul: Ăsta nu-i semnul că rugăciunea e făcută aşa cum trebuie?

Părintele Cleopa: Fratele meu, iată că am vrut să-ți spun o învățătură, nu a mea, păcătosul, că nimic bun n-am făcut în viața mea. Niciodată în viața mea n-am făcut cele ce învăț. Eu... sînt aramă sunătoare și chimval răsunător. Dar fiindcă ai întrebat, îți spun ce zic Sfinții Părinți.

Auzi ce spune Sfîntul Agapie, Sfîntului Teofan. Noi folosim cuvintele lor: «Preasfințite al meu stăpîne, nu-i de ajuns ca mintea să înțeleagă cele ce zice gura. Nu. Ci trebuie ca toate cele ce zice gura să le înțeleagă mintea și să le simtă inima. Trebuie duse pînă la simțirea inimii. Cîtă vreme nu le duci la simțirea inimii, n-ai o rugăciune curată».

«La rugăciunea curată, zice Sfîntul Isaac, ajunge unul din zece mii, din cei ce se silesc». Iar la rugăciunea contemplativă – de care am vorbit deunăzi la francezii aceia – cea mai înaltă decît toate, unul din neam în neam, adică din generație în generație.

Mireanul: Și-atunci, părinte, ce facem noi, pătimașii?

Părintele Cleopa: Știi cu ce poți completa, măi Vasile? Moș Costache îți spune și ție. Că eu sînt mai păcătos și mai slab decît toți. Dar uite cum e. Ne mai învață Sfinții Părinți și așa. Nu numai într-o direcție. Auzi pe Sfîntul Isaac: «Întristarea minții și umilința suie pe om unde trebuiau să-l urce faptele».

Adică, eu stau la metanii și tu ești tînăr și faci 500 de metanii într-un ceas (Așa făceam eu cînd eram tînăr. Noi frații ne puneam la întrecere. Ce erau la noi metaniile? Pe ceas. Cinci sute făceam pe ceas. Și-acum nu pot face 2-3. Parcă mă rup. Nu pot, măi. Dacă mi-a dat doctorul să nu fac metanii? Se desprinde operația, mă duc iar pe mîna lui, mă duc la căsăpit).

Dar eu stau lîngă tine. Tu faci 500 de metanii, dar mie îmi pare rău: «Măi, măi, n-am putut face... Uite fratele ...». Tu nu le faci cu mîndrie, le faci cu credință, pentru iertarea păcatelor. Pe tine te-a înălțat fapta, pe mine m-a înălțat smerenia. Smerenia te ridică unde trebuia să te ridice lucrarea.

Ai văzut în biserică vameșul și fariseul? Acela spunea isprăvile lui: «Dumnezeule, mulțumescu-Ți Ție că nu sînt ca ceilalți oameni, răpitori, nedrepți, preacurvari sau ca acest vameș, postesc de două ori pe săptămînă, dau zeciuială din toate cele ce cîștig. Iar vameșul de departe stînd, nu voia nici ochii săi să îi ridice la cer, ci își bătea pieptul său zicînd: «Dumnezeule, milostiv fii mie păcătosul. Amin zic vouă, mai îndreptat a plecat vameșul la casa sa...» (Luca 18, 11).

Sfîntul Efrem zice: «Fă-ți ție două care; înjugă smerenia cu păcatul și mîndria cu dreptatea, și vei vedea că primul car, al smereniei, deși-i cu păcate, e înaintea celuilalt». Pentru că «inima înfrîntă și smerită, Dumnezeu nu o va urgisi» (Psalmul 50, 18).

Teologul: Deci, părinte Cleopa, cînd simți bucuria aceea cînd te rogi, pacea, și parcă timpul stă atunci, ăsta e semnul că rugăciunea e bună, sau ce semn poate să fie?

Părintele Cleopa: Frate, nu cumva să ne dea mulțumirea de sine.

Teologul: Nu mulțumire, dar atunci te simți că

parcă te-ai rugat cum trebuie.

Părintele Cleopa: Da. Iată, frate, eu am scris o predică despre iubirea de sine. Ai să vezi acolo, sfinţia ta, cum iubirea de sine e maica şi rădăcina şi izvorul tuturor păcatelor de sub cer. De aceea şi Mîntuitorul zice prima condiţie: «Oricine va voi să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea sa în toate zilele şi să-Mi urmeze Mie» (Luca 9, 23)

În iubirea de sine – iubirea neraţională faţă de trup... – se ascund toate fărădelegile. Ai văzut că dintr-însa se naşte mîndria, trufia, semeţia, ura, zavistia, pizma, invidia, rîvna cea rea...

Teologul: Părinte Cleopa...

Părintele Cleopa: ... Iuţimea, mînia, nerăbdarea, cîrtirea, răpştirea, nemulţumirea faţă de binefacerile primite, nerecunoştinţa, ţinerea de minte a răului, vorbirea de rău, clevetirea, minciuna, gluma, rîsul, şăguirea, vorba deşartă, osîndirea, iubirea de arătare, slava deşartă, făţărnicia, viclenia, lăudăroşenia, mila de sine, cruţarea de sine, îndreptăţirea de sine, mulţumirea de sine, lauda de sine, trîmbiţarea de sine, plăcerea de sine, părerea de sine, încîntarea de sine, înălţarea de sine, închipuirea de sine, simţirea de sine, îngîmfarea de sine, cinstea de sine, preţuirea de sine, încrederea în sine, rezemarea pe sine, bizuirea pe sine, cutezanţa de sine, nesimţirea, împietrirea inimii, greşalele celor cinci simţuri, cu vederea...

Teologul: Părinte Cleopa, deci, ce vreau să vă întreb...

Părintele Cleopa: N-am cînd îţi spune alaiul întunericului...

Teologul: Da, da, sînt vreo trei sute şi ceva. Părinte Cleopa, deci...

Părintele Cleopa: Fratele meu...

Teologul: Deci, nu-i dar de la Dumnezeu ca să te rogi mai mult cînd simţi bucuria şi pacea în rugăciune?

Părintele Cleopa: Ia seama, să nu fie mulţumire de sine.

Teologul: Păi, nu-i mulţumire, dar cînd te rogi trebuie să-ţi găseşti şi un reper...

Părintele Cleopa: Cel mai bun lucru este cînd curg lacrimile şi inima simte durere pentru păcate. Cel mai bun semn. Cînd te doare inima şi plîngi cu durerea inimii – înţelegi? – că am supărat [pe Dumnezeu].

[...]

Teologul: Părinte Cleopa, să zicem că unul este preot, n-a depus voturile monahale, dar trăieşte viaţa ca unul care a depus voturile. Amîndoi trăiesc la fel. A cui e mai mare slava?

Părintele Cleopa: Dar nu ţi-a spus Hristos? Iată. Un tată avea doi feciori. Şi a spus la unul: fă cutare lucru. Acela a zis că nu face... şi-a făcut. Celălalt a zis că face, şi n-a făcut. Care a făcut voia tatălui? Acela care a zis că nu face, dar a făcut. Aşa şi aici. Dumnezeu nu se uită că eu sînt cu barbă, sau cu nume de călugăr. La fapte, la lucrare se uită Dumnezeu.

Teologul: Da. Eu, deci, nu depun jurămîntul...

Părintele Cleopa: Stai, nu spune că nu l-ai depus, că ai jurămînt mare, de la Botez. Călugăria e al doilea jurămînt... o remaniere...

Teologul: Dar acela care e călugăr şi-a jurat, şi a împlinit voturile, nu-i mai mare ca acela care n-a depus jurămîntul vieţii monahale?

Părintele Cleopa: Nu-i mai mare, că Dumnezeu nu se uită la nume, ci la fapte. Ştie cine-L iubeşte mai mult pe El. Ai văzut la Sfîntul Ioan Scărarul? A murit un schimonah, care avea 60 de ani în mănăstire. Şi-a murit şi un nou începător, un frate, care venise la mănăstire, dar a făcut ascultare cu dragoste de la început, iar peste cîţiva ani a murit şi el.

Şi părinţii au zis: «Ce frate a mai fost acesta...». Dar pe celălalt, care era schimonah, l-au îngropat cu schima cea cu cruce. Şi-a zis Sfîntul Ioan Scărarul (era la vreo cîteva zile): «Ia, dezgropaţi-i pe amîndoi!». Şi au găsit schima pe frate. Vezi? Dumnezeu l-a făcut frate pe schimonah şi pe schimonah l-a făcut frate. Dumnezeu nu se uită numai la lucrurile noastre din exterior, ci şi la cele dinlăuntru.

Douăzeci de pricini pentru care trăiesc oamenii pe pămînt[6]

Azi, 13.01.1977, am primit scrisoarea dumneavoastră şi, citind cuprinsul, am înţeles despre ce este vorba. După cum bine ştiţi, eu sînt un cioban prost, fără pregătire cărturărească, acum şi bolnav şi bătrîn, precum şi ocupat cu ascultările Sfintei Mănăstiri şi nu am pricepere de a scrie cele ce ar trebui de scris la întrebarea din scrisoare. Aşa că ar trebui mai bine să tac şi să-mi caut de prostia mea şi de păcatele şi neputinţele mele. Dar, fiindcă nu aş dori să vă mîhnesc prin a tăcea de tot, voi încerca, aşa în grabă şi în trecere, a scrie ceva, cu toate că nu voi lovi în gîndire pe cei ce întreabă. Dar după a mea prostie şi slabă înţelegere voi scrie aici cele ce urmează:

Mi se pare că pricinile pentru care trăim pe acest pămînt sînt multe. Dar din cele multe voi însemna aici pe acestea:

Întîia pricină pentru care noi trăim pe pămînt este că nu am fost vrednici să trăim în Rai. Şi de aceea am fost izgoniţi pe pămînt, pentru că am călcat porunca lui Dumnezeu (Facere 3, 23).

A doua pricină este pentru a ne face canonul aici pe pămînt întru necazuri şi sudoarea feţei pînă la moarte (Facere 3, 17-19).

---

[6] Această inedită scrisoare-răspuns este adresată unui credincios aflat într-un moment de îndoială şi a fost preluată din Revista Mitropoliei Moldovei şi Bucovinei «Teologie şi Viaţă», pag. 174-176, Nr. 1-6, ianuarie-iunie 2000, Editura Trinitas, Iaşi.

A treia, pentru ca, împlinind binecuvîntarea lui Dumnezeu, să crească şi să se înmulţească oamenii pe pămînt (Facere 1, 28).

A patra, pentru ca oamenii să stăpînească pămîntul şi toate vieţuitoarele cele făcute de Dumnezeu, în apă, în aer şi pe pămînt (Facere 1, 26).

A cincea, pentru ca să păzim poruncile lui Dumnezeu aici pe pămînt unde am fost izgoniţi şi prin păzirea lor să intrăm iarăşi în patria noastră cea veche, raiul (Numerii 15, 40; Matei 19, 17).

A şasea, pentru ca prin păzirea poruncilor lui Dumnezeu să ne mîntuim (Ioan 5, 24; I Timotei 4, 8).

A şaptea, pentru ca să facă oamenii voia lui Dumnezeu, precum în cer aşa şi pe pămînt (Mat. 6, 10).

A opta, pentru ca să-L iubim pe Dumnezeu din toată inima noastră, din tot cugetul nostru şi din toată puterea noastră (Deuteronomul 6, 5; Matei 22, 37).

A noua, pentru ca din iubirea noastră faţă de Dumnezeu să-I păzim poruncile Lui şi să ne facem lăcaş lui Dumnezeu, după cea scrisă: «Cela ce are poruncile Mele şi le păzeşte pe ele, acela este care Mă iubeşte pe Mine; iar cel ce Mă iubeşte pe Mine va fi iubit de Tatăl Meu şi-l voi iubi şi Eu şi Mă voi arăta lui (...) Dacă Mă iubeşte cineva pe Mine, va păzi cuvîntul Meu, şi Tatăl Meu îl va iubi pe el, şi vom veni la el şi vom face lăcaş la dînsul» (Ioan 14, 21, 23).

A zecea pricină pentru care trăim pe pămînt este spre a împlini Legea lui Dumnezeu prin a ne iubi unii pe alţii şi pe aproapele ca pe noi înşine, deoarece dragostea este împlinirea Legii (Romani 13, 8-10).

A unsprezecea este pentru ca să trăim pe acest pămînt ca fraţii şi ca familie împreună cu toate popoarele lumii, deoarece avem Acelaşi Tată în ceruri, după cum spune Scriptura: «Oare nu un Tată este vouă tuturor? Oare nu un Dumnezeu v-a făcut pe voi?» (Maleahi 2, 10). Şi iarăşi: «Un Dumnezeu şi Tatăl tuturor, Care este peste toate şi prin toate şi întru noi toţi» (Efeseni 4, 6).

A douăsprezecea, pentru ca să ne veselim cu nădejdea mîntuirii noastre, cugetînd pururea la Taina iconomiei în Trup a Domnului Dumnezeu şi Mîntuitorului nostru Iisus Hristos, Care a mîntuit lumea prin împreuna lucrare a celor patru însuşiri ale Sale, ce s-au arătat la Taina mîntuirii neamului omenesc: *Bunătatea* Sa cea desăvîrşită, *Înţelepciunea* Sa cea desăvîrşită, *Dreptatea* Sa cea desăvîrşită şi *Puterea* Lui cea desăvîrşită, după cum zic despre acestea purtătorii de Dumnezeu părinţii noştri Maxim Mărturisitorul şi Grigorie de Nyssa.

Căci *bunătatea* lui Dumnezeu s-a arătat prin aceea că nu a trecut cu vederea zidirea Sa cea zdrobită de diavolul, ci, milostivindu-se, de a doua oară o a zidit pe ea.

Înţelepciunea, că a izvodit chipul zidirii de a doua oară şi al vindecării.

Dreptatea, că nu cu tiranie a făcut mîntuirea omului celui ce de voie se stăpînea de păcate şi de diavolul.

Puterea, că nu a îngăduit desăvîrşit să slăbească firea omenească cea coruptă în rai, făcînd-o astfel îndemînatică de a se putea reînnoi spre mîntuire la

plinirea vremii (Vezi la Sfîntul Nicodim Aghioritul, «Paza celor cinci simțuri», cap. IX, despre «Taina iconomiei în Trup a Domnului», pag. 383-384, Mănăstirea Neamț, 1826).

A treisprezecea pricină pentru care trăim pe pămînt este pentru ca prin privirea zidirilor celor făcute de Dumnezeu și prin înțelegerea cea despre buna orînduială a mișcării lor, ca printr-o oglindă să privim cu mintea la Ziditorul lor și să-I cunoaștem veșnica Lui putere și Dumnezeire (Romani 1, 20; Înțelepciunea lui Solomon 13, 3-5; Sirah 42, 20-22; 43, 1 ș.a.).

A patrusprezecea pricină pentru care trăiesc oamenii pe pămînt este ca ei prin bogoslovia (cunoașterea) cea adeveritoare și prin cea tăgăduitoare (sau cum i se mai zice acum *catafatică* – pozitivă și *apofatică* – negativă) pururea să cunoască pe Dumnezeu și minunile Lui din toată zidirea și din aceasta pururea să se îndemne a-L iubi pe El și a-L lăuda neîncetat (Psalmul 33, 1; I Tesaloniceni 5, 17). Deoarece, după dumnezeiescul părinte Maxim Mărturisitorul, Dumnezeu și «toate» se zice și este, cu dumnezeiască cuviință, ca un pricinuitor al tuturor (adică după bogoslovia cea adeveritoare), și «nimic» din toate nu este, fiind mai presus de ființă (după bogoslovia cea tăgăduitoare).

Zice, încă, cu împreună glăsuire și dumnezeiescul părinte Dionisie Areopagitul că: «Dumnezeu și din toate cele ce sînt Se laudă după asemănarea tuturor cărora este pricinuitor. Și este, iarăși, prea dumnezeiască cunoștință a lui Dumnezeu ceea ce

prin necunoștință se cunoaște, după unirea cea mai presus de minte». Și iarăși: „Dumnezeu și întru toate, «toate» este și întru nimeni «nimic». Și dintru «toate» tuturor se cunoaște, și din «nimic» nimănui" (Sfîntul Dionisie Areopagitul, cap. 7 din «Despre dumnezeieștile numiri». Vezi și la Sfîntul Nicodim Aghioritul, op. cit., pag. 359-360).

Deci, toți cei ce trăiesc pe pămînt sînt datori a-L cunoaște și a-L lăuda pe Ziditorul lor și a toată făptura Dumnezeu, și în cele ce Îl înțeleg din zidiri și din Sfintele Scripturi să-L laude pe El ziua și noaptea. Iar în cele ce covîrșesc pe a lor minte să-L slăvească prin spaimă și minune, deoarece cele mai presus de minte de minunare și de spaimă sînt pricinuitoare. Apoi, să înțeleagă că zidirea lui Dumnezeu este tîlcuire a Scripturii, iar Scriptura este tîlcuire a zidirii (Sfîntul Nicodim Aghioritul, op. cit., pag. 72).

A cincisprezecea pricină pentru care oamenii trăiesc pe pămînt este de a se face dumnezei după dar, după cea scrisă: «Eu am zis dumnezei sînteți și fii ai Celui Preaînalt toți» (Psalmul 81, 6). Dumnezeu din nemărginita Sa bunătate și dragoste față de om a binevoit de a face pe om un alt dumnezeu peste toate cele făcute de El. Și, după cum El stăpînește toate, ca Cel ce este Ziditor a toate, așa și oamenii, ca dumnezei după dar, să stăpînească toate cele făcute de Dumnezeu pe pămînt.

A șaisprezecea pricină pentru care trăim pe pămînt este de a împlini porunca cea dată de Dumnezeu, Care zice: «Fiți milostivi, precum și Tatăl vostru este milostiv» (Luca 6, 36).

Fiţi nevinovaţi ca un copil

A şaptesprezecea pricină este pentru ca să plinim altă poruncă a Mîntuitorului, care zice: «Fiţi, dar, voi desăvîrşiţi, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvîrşit este» (Matei 5, 48).

A optsprezecea pricină este de a sluji lui Dumnezeu cu frică şi a ne bucura de El cu cutremur (Psalmul 2, 11).

A nouăsprezecea pricină pentru care oamenii trăiesc pe pămînt este de a se împlini porunca cea dată de Mîntuitorul de a se iubi unii pe alţii precum şi El ne-a iubit pe noi (Ioan 15, 12), şi de a iubi pe vrăjmaşii noştri (Matei 5, 44), ca prin această iubire să ne facem, după putere, asemenea Lui şi fii ai Tatălui nostru Celui din ceruri. Că El face să răsară soarele Său şi peste cei răi şi peste cei buni şi trimite

ploaie peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi (Matei 5, 45; Luca 6, 35).

Şi, în sfîrşit, zic că ***a douăzecea*** pricină pentru care trăiesc oamenii pe pămînt este ca toţi împreună să-L laude pe El, după cum Duhul Sfînt ne învaţă, zicînd: «Lăudaţi pe Domnul toate neamurile; lăudaţi-L pe El toate popoarele; că s-a întărit mila Lui peste noi şi adevărul Domnului rămîne în veac» (Psalmul 116, 1-2). Amin.

Iată că am urzit aici, cîtuşi de cît, o mică şi prea proastă alcătuire, aşa, în grabă, cum am putut, pentru a nu vă face supărare şi a nu mă arăta neînţelegător la cele ce mi-aţi făcut cunoscut. Ştiu că acestea nu vor fi deajuns şi nu vor avea nici un gust. Dar cu săracul ce am avut aceea am pus pe masă.

16.01.1977
Cleopa nemonah
Mănăstirea Sihăstria.

10 aprilie 1997 - Bucurie, flori, binecuvîntări...

MĂRTURII

Ai răbdare!

Era în anul 1994, în luna iunie, cînd Bunul Dumnezeu şi Maica Domnului mi-a ajutat să ajung pentru prima dată la părintele Cleopa.

Cînd a apărut în pragul uşii, m-a uimit luminozitatea chipului său. Avea pe chipul său o lumină ce venea din interior şi, fără să mă mai fi văzut vreodată, mi-a spus:

- «Ştiam că ai să vii, te aşteptam! Îngerul mi-a anunţat sosirea! Ştiu c-ai mai vrut să vii, dar ai fost împiedicată...».

Credeam că nu am auzit bine, de aceea am întrebat şi pe copiii cu care venisem dacă într-adevăr au auzit şi ei aceleaşi cuvinte. Aşa era...

De cîteva ori îmi propusesem să ajung la Sfînta Mănăstire Sihăstria, dar nu reuşisem. De acel gînd nu pomenisem nici familiei mele. Acea întîlnire cu părintele Cleopa mi-a schimbat viaţa. Veneam din lume cu tot felul de dorinţe şi patimi, iar prin simpla apropiere de acest sfînt părinte, m-am întors acasă simţind într-un alt mod existenţa noastră pe pămînt.

Era de o bunătate şi de o blîndeţe cum foarte rar întîlneşti, iar dragostea cu care te primea era nemărginită.

Avea darul de a lua povara durerilor şi te ajuta, fără să-ţi dai seama, să lupţi cu neputinţele.

De cîte ori plecam de la părintele Cleopa simţeam o undă de tristeţe că nu reuşisem să-l întreb mai multe... Atunci, îi scriam cerîndu-i sfat şi primeam imediat răspuns.

Mi s-a întîmplat de cîteva ori, cînd îmi doream fie o iconiţă sau o rugăciune apropiată sufletului meu, ca, fără să spun nimănui acest gînd, să primesc în plic de la părintele Cleopa, fie iconiţa, fie rugăciunea de care simţeam că am atîta nevoie. Chiar, odată, i-am spus: „Nu ştiu, părinte Cleopa, cum se face de-mi trimiteţi acasă ce-mi doresc, fără să vă spun!“. În smerenia sfinţiei sale, a tăcut.

Îmi amintesc că asupra fratelui meu a venit o mare năpastă. Într-o zi a fost închis şi, apoi, a stat în arestul poliţiei cîteva luni, fără a avea probe să fie condamnat. Mergeam disperată la părintele sau îi scriam să se roage pentru el, deoarece suferea de inimă. Aveam mare încredere în rugăciunea sfîntului părinte. După cîteva luni, fratele meu a fost eliberat, neexistînd probe. Atunci m-am dus să-i spun această veste bună şi părintelui Cleopa şi să-i mulţumesc:

– Părinte, fratele meu este liber, însă trebuie să fie un proces. Cei care i-au dorit răul vor continua să-l acuze...

– Stai liniştită, va fi bine!

Din acea clipă sfîntul părinte mi-a luat toată neliniştea sufletului, fără să mai simt îngrijorare.

Această previziune a sfinţiei sale s-a adeverit după aproape cinci ani.

Nu pot uita marea lui milostenie, cum ne hrănea nu numai duhovniceşte cu cuvîntul, dar şi cu fapta. Avea marele dar şi har de a se face înţeles atît de oamenii simpli, cît şi de intelectuali. De aceea sfinţia sa era căutat, respectat şi iubit de toţi oamenii ce veneau pentru binecuvîntare şi aproape nimeni nu pleca de la părintele Cleopa fără să primească un mic dar, care deştepta în fiecare o mare bucurie.

De multe ori mă întrebam: Oare cum a luptat părintele Cleopa cu vrăjmaşul în pustie? Cum i-a apărut? Trebuie să ajungi la un grad de înaltă sfinţenie ca Bunul Dumnezeu să-ţi dăruiască o astfel de forţă spirituală. Dar în vara anului 1998, Bunul Dumnezeu a rînduit să ascult dintr-o chilie alăturată o convorbire între doi mari duhovnici, părintele Cleopa şi părintele Sofian. Printre altele, părintele Cleopa i-a povestit şi despre cîteva ispite ale vrăjmaşului în pustie. Atunci părintele mi-a astîmpărat curiozitatea...

Bunul Dumnezeu şi Maica Domnului m-a ajutat ca într-o vară să cunosc la Mănăstirea Putna pe ieroschimonahul Simon. Acesta s-a născut infirm şi trăia într-o mănăstire din Moscova. Avea o mare evlavie la Maica Domnului, care-l scăpase de la moarte cînd era foarte mic. Dorea să viziteze cît mai multe ţări creştine şi să se închine la icoanele făcătoare de minuni ale Maicii Domnului. Aşa a ajuns şi la Mănăstirea Sihăstria. Ucenicul sfinţiei sale mi-a mărturisit că cel mai bine s-a înţeles cu părintele Cleopa, cu toate că nici unul nu ştia limba celuilalt. Deja aceşti

sfinţi părinţi dobîndiseră darul de a se înţelege prin Duhul Sfînt.

Avea o mare evlavie către Maica Domnului şi de aceea mereu ne îndemna să citim dimineaţa Acatistul, iar seara Paraclisul Maicii Domnului. Apoi adăuga: «O mică căndeluţă sau lumînărică să aveţi aprinsă la Maica Domnului şi o să vedeţi ajutor de la ea». De atunci parcă mereu aud cuvintele acestui sfînt părinte.

Înainte de plecarea sfinţiei sale dintre noi i-am spus cu mîhnire că soţul meu este un om bun, însă fumează şi mai bea. Părintele m-a ascultat, apoi mi-a spus:

– Ai răbdare! Nu ştii că femeia credincioasă sfinţeşte bărbatul necredincios?

Acum, din nefericire, soţul meu trece printr-o grea încercare, încît doar Bunul Dumnezeu şi Maica Domnului îl mai poate vindeca. Nu mai fumează, nici nu mai bea. Oricum, nu mi-am pierdut nădejdea, deoarece părintele Cleopa nu mi-a spus că va păţi ceva foarte rău[7], încît să-i plîng de milă, aşa cum i-a spus unei colege despre soţul ei.

A plecat discret, aşa cum i-a plăcut să trăiască, în marea lui smerenie, lăsîndu-ne totuşi în suflete dorinţa de a ne lupta cu ispitele, pentru a deveni şi noi fii ai Celui Preaînalt.

---

[7] Acum soţul acestei doamne a trecut la cele veşnice, după o grea suferinţă, dar cele spuse de părintele Cleopa s-au împlinit, căci înainte de moarte a cerut să vină un ucenic de-al părintelui să-l spovedească, plecînd din această viaţă împăcat cu Dumnezeu şi cu oamenii.

De cîte ori mi-e greu îl chem în rugăciunile mele, aşa cum am făcut şi cît a fost în viaţă. Ştiu că se roagă pentru lume şi pentru noi toţi ca să dobîndim Împărăţia Cerului.

Ca şi mine, mulţi oameni l-au considerat pe părintele Cleopa sfînt din viaţă. Eu am convingerea că părintele Cleopa va fi canonizat. Cînd? Asta numai Bunul Dumnezeu ştie.

Prof. D.L.G.

Destul îi este ucenicului să fie ca dascălul său

Treci, mamă, și fă un pomelnic

Într-o zi din anul 1998 am mers la părintele Arhimandrit Cleopa la Mănăstirea Sihăstria. Am luat parte la slujba de seară în paraclisul mănăstirii, după care ne-am dus la chilia părintelui Cleopa. Cînd am ajuns în fața chiliei nu îndrăzneam să bat în ușă deoarece lumina era stinsă. Nefiind singură, am cerut părerea celorlalte persoane ce să facem. Cu mine mai era maica stareță de la Mănăstirea Cotumba și șoferul mașinii. Îndrăznind, am bătut în ușă de două ori, la care părintele a deschis ușa și a zis: «Hai, mamă, intrați!».

După ce am intrat, părintele a zis să ne așezăm pe pat, dar noi n-am îndrăznit. Maica stareță a intrat în discuție cu părintele, după care părintele i-a spus următoarele vorbe: «O să aveți necazuri în mănăstire».

Ne-a mai povestit de minunile pe care le-a văzut cînd a mers la Ierusalim, după care maica l-a rugat să ne facă pomelnice. Cînd ceilalți făceau pomelnicele, eu stăteam mai retrasă pentru că n-am îndrăznit să fac pomelnic, fiindcă nu aveam bani la mine.

Părintele mi-a făcut semn cu mîna, îndemnîndu-mă cu aceste cuvinte: «Treci, mamă, și fă un pomelnic, poate ești într-un proces, și scrie așa: pentru reușire la proces și întoarcerea pagubei».

M-am cutremurat, eu păcătoasa, cînd am auzit aceste cuvinte din gura unui om căruia nu-i spusesem nimic despre mine și nici despre necazurile mele. Eu, cu adevărat, eram în proces pentru o vie pe care voiam să o recîștig, dar nu am avut nici o intenție cînd

am mers la părintele Cleopa să-i spun ceva despre necazul meu. După ce m-a chemat, m-am apropiat să scriu pomelnicul, dar nu reușeam pentru că de emoție îmi tremura mîna. Văzîndu-mă ucenicul părintelui, mi-a zis: «Lasă că ți-l scriu eu».

Cînd a anunțat la televizor moartea părintelui Cleopa m-a chemat poștașul și mi-a dat un plic în care era hotărîrea de la judecată în care cîștigasem procesul.

Maria Pavel din Negrești-Vaslui

Nu fi tristă

O doamnă din București, Maria, povestea că a avut un copil care a fost omorît la revoluție. Unii, cînd l-au împușcat, l-au numit terorist; alții și-au dat seama de adevăr și l-au trecut în rîndul martirilor.

„Eu, ca mamă, cunoscîndu-l cel mai bine, am mers la părintele Cleopa și i-am povestit tot necazul, iar părintele mi-a spus: «Nu fi tristă, soră Marie, căci el este martir». Dar părintele a accentuat și mi-a spus: «O să mai ai o lumină!». În acel moment nu mi-am dat seama la ce s-a referit părintele.

Băiatul meu cînd a fost omorît avea o fetiță, singura lui urmașă, care după cîtva timp a murit. Abia atunci mi-am dat seama că prin acele cuvinte părintele Cleopa mi-a prevestit moartea nevinovatei fetițe".

* * *

Tu vei sluji Maicii Domnului!

Era la începutul iernii, în preajma sărbătorii Sfîntului Nicolae, cînd un gînd îmi şoptea să fac o vizită la Mănăstirea Sihăstria. În cele din urmă m-am hotărît să plec cu o fată din sat.

Dumnezeu a rînduit ca în autobuzul spre mănăstire să facem cunoştinţă cu o femeie credincioasă a cărei fiică dorea să se călugărească. Degeaba pe drumul spre mănăstire mi se povesteau multe de acea viaţă retrasă de lume, că nu simţeam nimic. Ştiam una şi bună, că eu vreau să mă căsătoresc.

Iată-ne ajunse la Mănăstirea Sihăstria. Ardeam de nerăbdare să ne întîlnim cu părintele Cleopa.

După ce ne-am închinat cu sfială în Sfînta Biserică, pătrunse de liniştea şi mireasma mirosului de tămîie, pornim la deal. Încet, încet, urcăm spre chilie cu vocile amuţite, cugetînd la întîlnirea cu acel părinte de care se vorbea atît de mult, ce răspuns va primi fiecare la dorinţa sa. Nu ştiam nimic despre viaţa de mănăstire; aveam un singur gînd: să mă căsătoresc.

Iată-ne ajunse în faţa chiliei. Se aude vocea părintelui, care vorbeşte cu mare evlavie şi credinţă cuvinte dumnezeieşti. Îndrăznim să ne apropiem. Cînd am dat cu ochii de sfinţia sa ceva m-a pătruns şi simţeam că sînt un nimic. Ceva se petrecea cu mine.

Ajunse în faţa lui, pe fiecare ne-a binecuvîntat. Era pentru prima dată cînd am simţit că mă pot pleca şi să sărut mîna unui preot. Am primit binecuvîntarea şi părintele îmi spune: „Tu vei sluji Maicii Domnului!".

Am încremenit. Am rămas fără cuvinte. Eu care gîndeam să mă căsătoresc, de ce îmi spune că voi sluji Maicii Domnului? Cum? Nu înţelegeam! Nu am spus nimic, m-am retras şi m-am aşezat pe scaun, ascultînd cuvintele părintelui.

Din acea clipă n-am mai avut linişte. Tot timpul îmi veneau în minte acele cuvinte. Neliniştită şi nedumerită, am întrebat pe un alt părinte ce pot însemna acele cuvinte şi mi-a spus: vei merge la mănăstire. Şi aşa a fost cum părintele Cleopa mi-a prezis, că voi sluji Maicii Domnului. Nu mai simţeam nici o dorinţă pentru a mă căsători; parcă nu mai puteam iubi nimic din cele lumeşti. Ardeam de nerăbdare să ajung cît mai repede la mănăstire.

Cu ajutorul lui Dumnezeu şi al Maicii Domnului am ajuns să intru într-o mănăstire şi nu sînt vrednică să Le mulţumesc.

Monahia E.

Mamă şi fiu. Bucuria reîntîlnirii.

Du-te la Mănăstirea M.

Doream să îmbrăţişez viaţa de mănăstire, dar ceva din suflet îmi spunea să trec întîi pe la părintele Cleopa să primesc binecuvîntare.

Ajunsă în faţa chiliei lui, îi spun că vreau să merg la mănăstire. Părintele îmi răspunde: «Da. Bine te-ai gîndit. Dumnezeu să-ţi ajute şi să ai multă răbdare, şi du-te la Mănăstirea M.».

Eu doream să merg la Mănăstirea Slatina şi îi răspund: «Vă rog, daţi-mi binecuvîntare pentru Mănăstirea Slatina».

Părintele tace cîteva clipe, se uită la mine şi zice din nou: «La Mănăstirea M.». Eu nimic, insist din nou şi spun că vreau la Mănăstirea Slatina. În cele din urmă părintele m-a lăsat aşa cum am vrut eu, dar ştia că îmi voi da seama singură, mai tîrziu.

Am plecat mulţumită că am primit binecuvîntare pentru Mănăstirea Slatina; nu înţelegeam că voia lui Dumnezeu e alta, cea pe care mi-a spus-o părintele Cleopa.

Am mers de cîteva ori să fiu primită la Mănăstirea Slatina, dar degeaba. Toate mergeau anapoda, nu ştiam ce se întîmplă.

În cele din urmă, văzînd că nu mă primeşte, mi-am adus aminte de cuvintele părintelui şi am plecat spre Mănăstirea M. Simţeam o bucurie fără margini, parcă mergeam spre un loc sigur care îmi aparţinea, mă chema. Totul a decurs impresionant. Maica stareţă m-a primit cu multă dragoste şi parcă mă aştepta.

Monahia T.

Măi frate, cînd te văd nu te pot uita

L-am cunoscut pe părintele Cleopa prin anul 1956, pe cînd lucram în apropierea Mănăstirii Sihăstria şi Sihla.

Într-o noapte, nu mai reţin exact data, în timpul prigoanei[8], părintele Cleopa a plecat de la mănăstire spre localitatea Hangu. Acolo cunoştea mai bine pe unul Pantelimon Amariei, care era socrul meu. Pe atunci pe mine nu mă cunoştea prea bine. Socrul meu m-a chemat şi ne-am sfătuit unde să-l cazăm, să-l ferim de duşmani. Noi locuiam în vatra satului şi nu aveam cum să-l ferim de oameni, aşa că l-am dus într-o noapte la un moş de-al meu ce locuia în capătul satului Audia. Acolo a locuit 39 de zile. Eu mă duceam des la părintele şi-i mai duceam ceva pîine.

Părintele Cleopa m-a rugat să nu spun la nimeni unde este, nici chiar la soţie sau la socrul meu.

Nici aici nu a putut sta mai mult, aşa că l-am dus într-o noapte în pădure în apropiere de locuinţa mea. Nu l-am putut lua la mine acasă căci aveam un chiriaş în gazdă. Cît a stat aici mergeam în fiecare seară la el, fără să ştie cineva.

Într-o seară, pe 28 noiembrie, cînd m-am dus la el era foarte tulburat.

– Ce e părinte? am zis eu.

– Frate Ioane, salvează-mă, că m-a descoperit vrăjmaşul.

[8] În anul 1959 a fost dat Decretul prin care toţi călugării ce nu aveau vîrsta de 55 de ani să fie scoşi din mănăstiri.

Îl văzuse un om de-al partidului şi era neliniştit. Atunci i-am zis:

– Gata, părinte, nu te teme!

M-am dus repede acasă şi m-am pregătit. Am luat un topor, un rucsac şi felinar şi am plecat pe pîrîul Mitrofanu către Petru Vodă.

Afară era zăpadă mică şi părintele aluneca. Eu aveam opinci de pînză şi i le-am dat părintelui. S-a încălţat repede şi am mers toată noaptea.

Mergînd prin pădure pe culmea muntelui mă gîndeam ce fac eu dacă, Doamne fereşte, moare. Am mai mers puţin, a stat în loc şi mi-a zis:

– Măi, frate Ioane, dacă moare un călugăr, ştii ce faci? Citeşti Catisma 17 şi îl îngropi.

Mi-a fost ruşine că am gîndit aceasta. Am cunoscut că Dumnezeu i-a descoperit gîndul meu.

Cînd mergeam alături de părintele, mergeam numai pe partea dreaptă, căci părintele avea în partea stîngă, în dreptul inimii, cutiuţa cu Sfintele Taine, şi mi-a spus că pe partea aceasta unde sînt Sfintele Taine merg îngerii care le însoţesc.

Am ajuns la o stînă pustie, ne-am odihnit puţin, am făcut foc, căci transpirasem, şi m-am culcat puţin. Părintele nu s-a culcat, era cu mare grijă pentru Sfinte.

În sfîrşit, prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu, am ajuns la Petru Vodă. Încă nu era ziuă şi a ieşit înaintea noastră un om bine cunoscut, Pavel Marin. Părintele Cleopa a rămas la el, iar eu m-am întors acasă.

Mai tîrziu, cînd s-a întors din pribegie, mi-a spus că a stat ascuns pe la case de oameni şi prin pădure. Se muta din loc în loc, ca să nu fie găsit.

Ce pot să mai spun? Cît am trăit pînă acum, nu am mai găsit un om cu atîta recunoştinţă ca a părintelui. De cîte ori mă vedea, chiar de era mulţime de oameni, 100-200, îi lăsa pe toţi şi striga la mine: «Frate Ioane, vino încoace!», dar eu nu răspundeam. Ştiam că mai sînt şi alţii Ioan, dar părintele iar striga: «Alexandru, vino încoace». Îmi era ruşine de atîţia oameni care erau de faţă şi îi ziceam:

– Părinte, lăsaţi-mă pe mine, vorbiţi cu oamenii.

– Măi Ioane, oamenii nu se mai gătesc!

Mă mai întreba:

– Cu cine ai venit?

– Singur, părinte.

– Pe unde ai venit?

– Peste păduri, părinte.

– Măi Ioane, cînd pleci să vii pe la mine.

Mai zicea:

– Măi frate, cînd te văd nu te pot uita că m-ai ajutat la mare nevoie şi, ca dovadă, uite şi opincile cu care m-ai încălţat atunci iarna. Uite, le am sub pat.

Odată mi-a povestit un cioban care a stat cu părintele la oi, la Tăciunele, că într-o noapte s-a stins focul şi el s-a trezit tocmai atunci şi îşi zicea în sinea sa că acum părintele nu va mai vedea ca să citească la Psaltire. Dar, deodată, faţa părintelui a strălucit şi citea la lumina aceea şi el nu a putut spune la nimeni nimic pînă acum.

*

Altădată au venit mai mulţi oameni cu mine peste munte la părintele Cleopa. Unul dintre ei, un văr de-al meu, îmi spune:

– Mă, eu nu pot să postesc în posturi.

S-a întîmplat de am venit chiar la începutul Postului Mare şi seara, la sala de mese, eram toţi care am venit peste munte. Părintele a vorbit mult despre post.

Am ieşit de la masă, ne-am dus la dormitor şi văru-meu mi-a zis:

– Mă, cînd i-ai spus tu părintelui Cleopa că eu nu postesc?

– Nu am avut cînd să-i spun, doar odată am venit, i-am zis eu.

– Cînd vorbea se uita la mine şi zicea: «Poţi să posteşti, dar nu vrei». Mai vorbea ce mai vorbea şi iarăşi se uita la mine şi zicea: «Poţi să posteşti, dar nu vrei».

De atunci acel văr al meu posteşte fără nici o problemă.

*

Părintele Cleopa ne spunea:

„Odată, pe cînd stăteam ascuns într-o casă a

unui om ce se afla la marginea satului, a trecut prin apropiere o nuntă cu muzică frumoasă. Atunci am gîndit: dacă mi se pare frumoasă cîntarea ce trece pe drum, atunci cum va fi cîntarea cea din ceruri? Şi m-am dus cu mintea în cer şi am stat un ceas şi opt minute şi atîta dulceaţă am avut că au curs lacrimi de am udat cinci batiste. După aceea, de atîta dulceaţă ce am simţit, o săptămînă am uitat de toate, de mîncare, de băutură, de somn".

Între cer şi ape

Un fost comandant de aeronavă ne-a povestit:

„Este o zi frumoasă de toamnă, este «Acoperămîntul Maicii Domnului», este ziua de marţi, 1 octombrie 1974. Eram programat pentru cursa de Tel-Aviv cu decolare la orele 7.20 de pe Aeroportul Internaţional Otopeni.

Scularea de dimineaţă pare a fi programată prin calculator, ca în fiecare zi, şi plecarea la aeroport se face astfel ca la orele 6.00 echipajul să înceapă a lua în primire aeronava.

După controlul păsării de oţel, echipajul urcă la bord şi începe citirea cărţii, după care fiecare membru al echipajului îşi pune contactele pe poziţia iniţială de pornire a aeronavei, controlînd bineînţeles poziţia trenului de aterizare, a flapsurilor, a nivelului de alimentare cu petrol şi ulei, a dispozitivului antigiuraj, a presurizării cabinei.

Sînt informat că «katering»-ul a adus la bord

containerele cu hrana pentru drum, bagajele au fost puse în calele de bagaje conform indicaţiilor copilotului care răspunde de echilibrarea aeronavei. Aceste operaţiuni fiind terminate, în jurul orei 7.00 copilotul a informat turnul de control că totul e normal la bord şi se pot aduce pasagerii.

Priveam din cabina de pilotaj pe hubloul din stînga, unde stăteam pe scaunul comandantului de aeronavă şi deodată a început să se apropie de avion grupul de pasageri. În faţă călugări şi măicuţe în straie negre, iar în spate un grup mic de pelerini.

Uitasem unde merg, dar repede mi-am adus aminte că făceam cursa de Tel-Aviv, de unde se porneşte spre locurile sfinte.

A urcat şi ultimul pasager. Stewardesa şefă de cabină ne-a comunicat că totul a decurs normal şi atunci am început operaţiunile de pornire a motoarelor, bineînţeles, după aprobarea primită de la turnul de control.

Parametrii fiind normali, am emis în eter: «Tarom YR-IML pentru Tel-Aviv, aprobaţi rulajul la poziţia de aşteptare pentru pista 08». Primind aprobare, am început rulajul. La poziţia de aşteptare am cerut permisiunea de intrare şi după aprobare am intrat în poziţia de încercare a motoarelor. După tragerea la plin a motoarelor, am cerut decolarea.

După desprindere am comunicat că am decolat la minutul 21 şi am început urcarea către nivelul aprobat pe cap de URZ (Radiofonul Urziceni), apoi prin TND, G1E, G1D către Istambul.

Motoarele torceau din greu, cei 16.000 de cai nărăvaşi trăgeau după ei pasărea de metal ducînd-o

către nivelul de 8.000 m. Cvadrimotorul nostru cu turbopropulsoarele lui scotea la vremea aceea numai 650 km/oră.

Auzim ciocănituri în uşa despărţitoare a cabinei de pilotaj. Era stewardesa şefă care venise să-mi ceară aprobarea pentru efectuarea unei slujbe la bord, cerere adresată de un părinte bătrîn cu părul alb.

În anii dinaintea Revoluţiei, căram cu noi la fiecare cursă cîte doi oameni de la «SECU», nu călugări de la mănăstire, ci «oameni devotaţi» regimului de tristă amintire, care «ne păzeau». Nu făceau nimic, primeau pensii în valută, uniforme, hrană de la TAROM şi lefuri cu diverse sporuri substanţiale de la M.A.I.

Mă gîndeam că ei erau primii oameni care raportau despre toate cele întîmplate la bord, dar trecînd peste asta mi-am spus: eu sînt comandantul aeronavei; deci eu hotărăsc. Adresîndu-mă stewardesei i-am comunicat aprobarea mea, că se poate face slujba la bord.

Nu a durat mult şi prin difuzoarele din cabina de pilotaj au început a intra frumoasele cîntări de slavă ale călugărilor şi ale răspunsurilor date de măicuţe.

Mă găseam între cer şi apa cu valuri uşoare a Mării Negre. Cuplasem pilotul automat care luase în stăpînire aeronava, ducînd-o pe drumul indicat şi păstrînd nivelul alocat cursei.

Dus de gînduri am închis ochii şi mă vedeam în ceruri printre pîlcurile de îngeri, heruvimi şi serafimi.

Aşa după cum am amintit, era ziua «Acoperă-

mîntului Maicii Domnului» pe care o cinstea în cîntările lor întreaga suflare din cabina de pasageri a aeronavei.

M-am trezit visînd că şi eu, un simplu mirean păcătos, am contribuit cu ceva la desfăşurarea acestui ritual pe care cei de la «SECU» îl vor raporta pe întrecute la întoarcerea noastră acasă. Întîmplarea (sau mai degrabă pronia dumnezeiască) a făcut ca să nu fie urmată de repercursiuni nefaste; ori şefii erau plictisiţi, ori nu le mai dădeau nici o atenţie «antenelor lor guralive», dornice de avansare în grad şi funcţie.

De cîte ori zburam pe diverse rute mă gîndeam la măreaţa zi în care am plutit între cer şi ape în cîntările îngereşti ale călugărilor şi călugăriţelor.

Am ieşit la pensie, dar acea zi a fost singura cu satisfacţii deosebite morale şi spirituale. Nu o voi uita niciodată şi am povestit-o tuturor celor ce au avut răbdarea şi m-au ascultat. Păcat că nu sînt toate zilele la fel.

După un timp, care aş fi dorit să fie cît mai lung, am început să revin şi la aeronava mea cu care duceam spre locurile sfinte o parte din cei care se roagă zi şi noapte pentru sănătatea, pentru binele şi liniştea sufletească a noastră şi care prin sfaturile lor ne ajută în ispite şi greutăţi.

Eram acelaşi comandant de aeronavă care plecasem de la Otopeni la orele 7.21, dar parcă eram mai liniştit, mai plin de curaj şi cu mai mare încredere. Slujba din avion mă schimbase, mă întinerise, parcă şi gîndurile îmi alergau din nou la bunii călugări ce se roagă pentru noi.

Motoarele îşi băteau ritmul normal, aparatura indicatoare arăta că nu sînt probleme deosebite, pasărea îşi făcea drum printre pîlcurile subţiri de nori ieşind deasupra lor în bătaia razelor puternice ale soarelui, înaintînd mereu pe drum şi, în curînd, aveam la vedere portul Haifa şi litoralul israilitean.

Cerem aprobare de coborîre şi la ora 10.30 am pus roţile pe frumoasa pistă de la Lod.

Conform regulilor, noi, echipajul, trebuia să coborîm din aeronavă după coborîrea pasagerilor, dar de această dată i-am spus copilotului că eu voi coborî primul. Călcam această regulă pentru că voiam să-l cunosc şi eu pe părintele bătrîn cu părul alb.

L-am întîlnit. Cu glasul lui blajin mi-a spus că este părintele Cleopa Ilie de la Mănăstirea Sihăstria.

De atunci, din ziua de 1 octombrie 1974, s-a legat o mare prietenie între mine şi marele duhovnic al Sihăstriei, care a durat pînă la trecerea lui la cele veşnice".

Înainte de plecare la Mănăstirea Slatina

Recunoştinţă

Trecut-ai prin viaţă
Hăituit de «cîini»
Ce-şi ziceau adesea
Că-s şi «buni români»,

Te-ai ascuns în groapă
În pădurea verde,
Gîndind că satana
Urma ţi-o va pierde.

Dar Polak, licheaua,
Şi ai săi ciraci
Te-au bătut într-una
Spunînd ca să taci.

Îndurînd pe toate
Cu mare bravură,
N-au putut să-ţi pună
Lacătul la gură.

Ai vorbit întruna,
Spunînd celor mulţi
Că numai pe Domnul
Trebuie să-L asculţi.

Ai vorbit de sfinţii
Ce au pătimit
Şi pentru credinţă
Singuri s-au jertfit,

Ai vorbit de ţară
Şi de domnitori
Care pentru oameni
Sînt nemuritori,

Ai vorbit de sfinţii
Ce pentru credinţă
Au trecut prin chinuri
Plini de biruinţă.

Dar, de la o vreme,
Bătrîn şi slăbit
Te-a lăsat puterea
Şi te-a părăsit.

Acum eşti departe,
Acolo-ntre sfinţi
Şi te jelesc zilnic
Sute de părinţi.

Părăsit-ai lumea
Plină de păcat
Şi te-ai dus acolo
Unde ţi-a fost dat.

Noi te vedem totuşi,
Aici, printre noi,
Te simţim alături
De cei slabi şi goi.

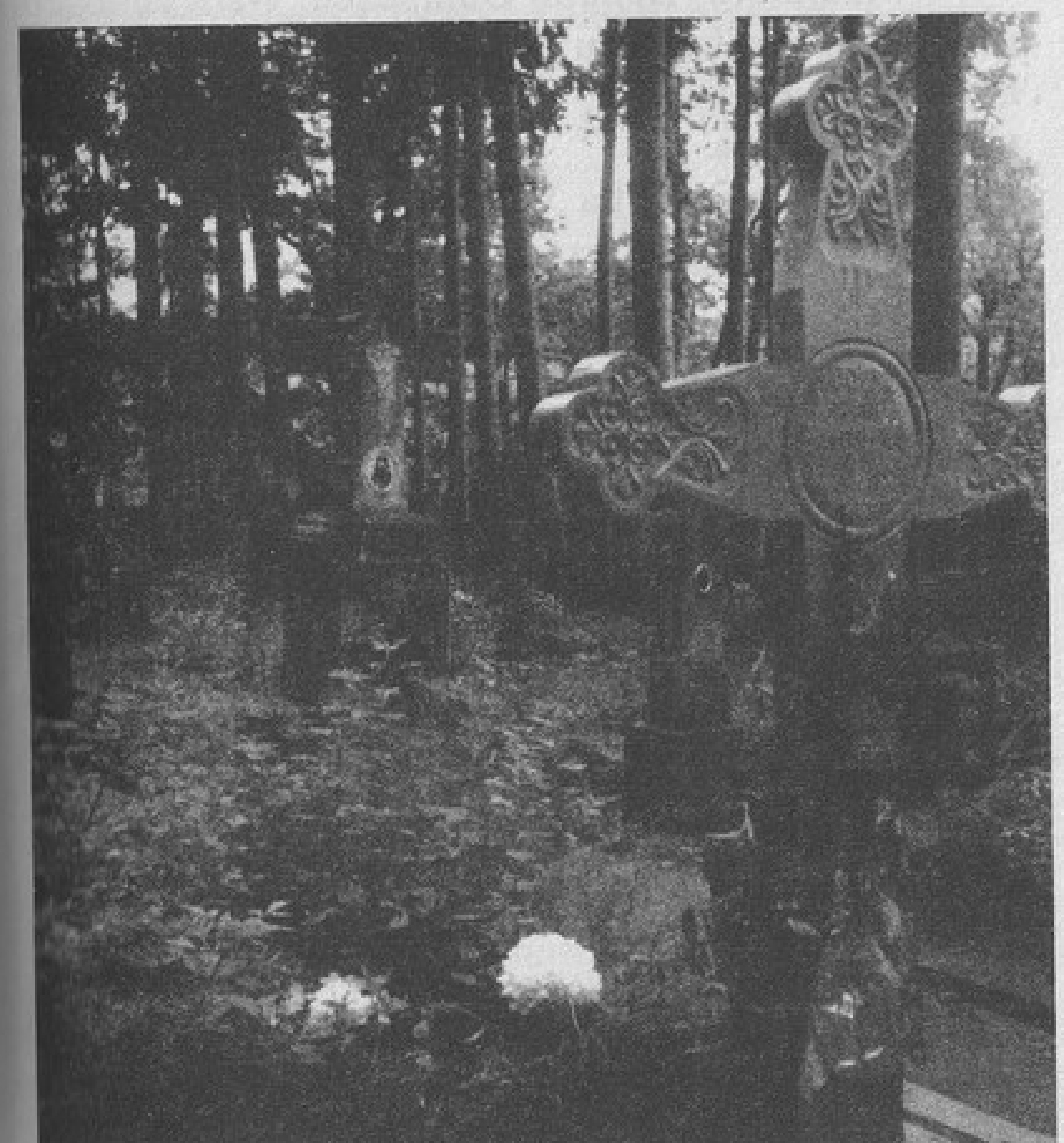
Îţi dorim cu toţii
Ca să fii iertat,
Numai mulţumire
Pentru ce-ai lăsat.

Sus în deal, la cruce,
La mormîntul sfînt,

Ne-om ruga cu toţii
Făcînd jurămînt

Că-ţi urmăm povaţa
Şi ne pocăim
Şi cu toţi îţi spunem
Că mult te iubim.

General de flotilă aeriană (r),
Vasile Ioan

«Acestea nu le mai pot traduce»

A vrut Bunul Dumnezeu să intrăm în posesia unui scurt bilețel trimis de o credincioasă Înalt Prea Sfințitului Serafim cu ocazia unei conferințe ce a avut loc la Suceava, al cărui conținut ne scutește de orice comentarii:

„Bine ați venit la noi, în Bucovina, Înalt Prea Sfințite Părinte Serafim.

Cu ajutorul Bunului Dumnezeu, v-am cunoscut în Sala de întîlnire cu prea bunul și bătrînul Sfînt Părinte arhim. Cleopa, care ne vorbea la Sfînta Mănăstire Sihăstria.

Înalt Prea Sfinția Voastră ați venit cu un grup de prelați canadieni sau francezi. Și l-ați rugat pe Sfîntul Părinte Cleopa să ne povestească ceva din pustie. Sfîntul Părinte a povestit despre cît de frumos laudă păsările pe Domnul și Ziditorul, și multe alte frumuseți trăite.

Sfinția Voastră traduceați cu drag. Dar, la un moment dat, Sfîntul Părinte a povestit despre păsările de noapte scoțînd onomatopee, la care Sfinția Voastră ați exclamat dezarmat: «Acestea nu le mai pot traduce». A fost momentul cel mai frumos al întîlnirii, de care ne-am bucurat toți.

În amintirea Sfîntului Părinte Cleopa, v-am scris,

Blagosloviți și iertați, Elena".

* * *

Tu să cînți în «opera» Maicii Domnului

Am avut fericita ocazie ca în ultimii nouă ani ai vieții Prea Cuviosului Părinte Cleopa să merg la sfîrșit de săptămînă în pelerinaj la Mănăstirea Sihăstria și să particip la «Cursurile Academiei Duhovnicești» pe care Prea Cuviosul Părinte le ținea «la carpen» sau în fața chiliei. Nu o dată am rămas uimit de darurile părintelui Cleopa pe care încerca să le ascundă sub acoperișul adîncii sale smerenii.

Din ceea ce am văzut sau am auzit de la ucenicii părintelui vreau să amintesc doar cîteva:

Într-o duminică dimineața, după ce părintele ne-a ținut un cuvînt de învățătură, cînd a sosit vremea să înceapă Sfînta Liturghie ne-a trimis pe toți să participăm la Dumnezeiasca Slujbă. Am rămas cîțiva credincioși pentru o binecuvîntare sau o întrebare.

Cînd a ajuns la sfinția sa o familie din orașul G., pe care o cunoșteam, după ce i-a întrebat, așa cum îi era obiceiul cu toți care îl vizitau, de unde sînt și cum îi cheamă, venind rîndul la binecuvîntare a uneia dintre tinere am rămas uimit de dialogul care a urmat:

– Tu unde lucrezi?

– Eu cînt la operă.

– Tu să cînți în opera Maicii Domnului.

Tînăra nu a răspuns nimic.

Atunci părintele Cleopa s-a adresat mamei ei:

– Vezi, să n-o oprești să meargă la mănăstire că ai mare păcat.

– Eu, părinte, nu o opresc, numai să vrea ea, a răspuns mama.

Părintele Cleopa se adresează din nou tinerei:

– Tu să cînţi în opera Maicii Domnului.

Tînăra nu răspundea nimic.

Părintele se adresează din nou mamei:

– Vezi, mamă, să n-o opreşti să meargă la mănăstire că ai mare păcat.

– Prea Cuvioase, eu n-o opresc, numai să vrea ea să se ducă, răspunde din nou mama tinerei.

Atunci, îl văd pe părintele Cleopa că se uită direct în ochii tinerei şi-i spune aceste cuvinte:

– Da, da! O să-ţi aduci tu aminte că, odată, un bătrîn ţi-a spus ţie aceste cuvinte, am să fiu eu putred atunci, da' o să fie cam tîrziu!

Aceste cuvinte m-au cutremurat. Din cîte l-am cunoscut pe părintele Cleopa, ştiam că nu vorbeşte ca să se afle în treabă, mai ales cu astfel de lucruri. De aceea de cîte ori m-am întîlnit cu cineva din acea familie eram curios să aflu ce s-a mai întîmplat cu tînăra fată şi cu proorocia părintelui.

Din păcate părintele avusese dreptate. Oare cînd îşi va aduce aminte tînăra de cuvintele Bătrînului?

Da' parcă te ascultă?

Un ucenic al părintelui mi-a povestit:

„În vara anului 1990 sau 1991, nu-mi amintesc chiar exact, vine la părintele Cleopa maica V., stareţa de la Mănăstirea V., pentru «sfătuire duhovnicească». Am fost trimis s-o conduc la părintele Cleopa. După

ce l-am găsit stînd pe o bancă aproape de stupină şi i-am spus motivul pentru care îl deranjăm, am vrut să mă retrag, dar părintele mi-a spus să rămîn şi eu. Eram bucuros că puteam asculta o discuţie interesantă, după mintea mea, dar m-am înşelat.

Eu credeam că părintele Cleopa o să-i arate maicii unele lucruri care ar fi trebuit îndreptate să nu fie piatră de poticneală între ortodocşi, dar părintele i-a povestit multe... Eram mîhnit şi cumva revoltat în sinea mea: de ce părintele Cleopa nu-i spune nimic?

Seara, cînd a coborît părintele la chilie, l-am întrebat:

– Prea Cuvioase, de ce nu i-aţi spus nimic maicii V.?

– Da' parcă te ascultă?

Iar nu eram mulţumit de răspunsul părintelui, dar ce să-i mai spun? Nici acum nu înţelegeam de ce părintele nu i-a spus nimic.

Peste cîteva zile un credincios ne-a adus un ziar în care era un interviu cu maica V. în care spunea printre altele că a fost şi la Sihăstria la părintele Cleopa şi... şi spunea maica V. acolo multe pe care nu le-a spus părintele. Abia acum mi-am dat seama că «Moş Costache» ştie dinainte ce spune!".

Puteţi să staţi şi-o săptămînă...

Acelaşi ucenic a povestit:

„Odată au venit două călugăriţe de la Mănăstirea G. cu dorinţa de a se spovedi la părintele Cleopa.

Era spre seară şi după ce părintele le-a primit în chilie şi le-a întrebat de unde sînt, cum le cheamă şi ce doresc, a avut loc următorul dialog:

– Prea Cuvioase, am dori să ne spovedim.

– Foarte bine, mergeţi la Varsanufie şi vă spovediţi, şi le arăta chilia părintelui Varsanufie.

– Prea Cuvioase, noi am dori la sfinţia voastră.

– Nu, la Varsanufie.

– Prea Cuvioase, dacă sînteţi obosit putem aştepta şi pînă mîine şi două-trei zile, numai să ne spovediţi.

– Puteţi să staţi şi-o săptămînă, tot la Varsanufie vă spovediţi.

– Prea Cuvioase, v-am adus portocale, banane, lămîi, suc...

– Bogdaproste; lăsaţi-le acolo lîngă masă, da vă spovediţi la Varsanufie.

Eu am intervenit în ajutorul maicilor şi i-am zis:

– Părinte Cleopa, ştiţi, sfinţia voastră aţi fost pe la mănăstirea lor cînd eraţi mai tînăr...

– Da, da... la Varsanufie...

Ştiam că nu mai avea rost să insistăm, aşa că le-am spus maicilor să ia binecuvîntare şi să plece la cazare. Poate mîine...

După ce au ieşit de la părintele Cleopa, maicile m-au întrebat dacă pot să-mi spună problema lor şi să mai insist pe lîngă părintele ca să le primească la spovedanie. Eu le-am răspuns să aştepte în sala alăturată, unde părintele vorbea la credincioşi iarna, şi, după ce voi termina cu părintele, am să le ascult.

Am intrat din nou în chilia părintelui Cleopa şi l-am întrebat:

– Părinte Cleopa, de ce nu le-aţi primit pe maici la spovedanie?

– Ei, să meargă pe urmă la mănăstire şi să spună pe acolo că s-au mărturisit la Cleopa şi Cleopa a spus aşa şi aşa...

Ca şi altădată, nu am înţeles răspunsul părintelui, dar după ce am stat de vorbă cu maicile, iar am zis în sinea mea: «Moş Costache» avea dreptate...

Pînă la urmă s-au mărturisit la părintele Varsanufie.

Cleopa Ilie, Patriarhul României?

După Revoluţie, care mai de care dorea cu orice preţ schimbare. Mulţi, doar aşa, de dragul schimbării.

Tot mulţi au fost şi cei care au dorit destabilizarea Bisericii, de aceea s-au gîndit că acum e momentul cel mai potrivit. Să dărîmăm Biserica de sus, de la Patriarh. Deci, ca lucrul să pară bun, au zis că Prea Fericitul Patriarh e compromis şi este nevoie de un alt Patriarh. Aşa s-a ajuns să circule întrebarea: «Cleopa Ilie, Patriarhul României?».

Cred că mulţi au gîndit că părintele Cleopa ar fi cel mai potrivit Patriarh, dar au fost şi părinţi luminaţi de Duhul Sfînt, cum a fost şi părintele Paisie Olaru care, povestea părintele Cleopa, a spus unei delegaţii venite să-l ducă la Bucureşti: «Domnul să vă miluiască, Domnul să vă mîntuiască, Domnul să binecuvinteze căsuţa voastră, măsuţa voastră... Domnul să vă dăruiască un colţişor de rai. Voi plecaţi de

unde aţi venit, Cleopa rămîne aici!».

Aşa a fost de la Duhul Sfînt. Dacă ar fi plecat la Bucureşti, ar fi fost Cleopa. Rămînînd la Sihăstria a rămas Avva Cleopa.

Între doi Patriarhi: † Bartolomeu I, Patriarhul Ecumenic al Constantinopolului şi † Teoctist, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

Mergeţi la Episcopul locului

Un ucenic al părintelui ne-a povestit:

„Într-o dimineaţă, pe cînd părintele era încă la pravilă, am auzit bătăi în uşă. Am ieşit să văd cine este şi ce doreşte. Erau patru sau cinci tineri care au spus că sînt studenţi la o Facultate de Teologie şi doreau să-i ceară un sfat părintelui Cleopa. Le-am spus

să mai aştepte că părintele nu terminase pravila, dar, cum ei au insistat că se grăbesc, am intrat la părintele şi i-am spus dorinţa lor. Părintele a spus că pot să intre dar să nu-l reţină mult, aşa că i-am poftit pe toţi în chilia părintelui.

După ce i-au spus părintelui de la ce facultate sînt i-au arătat şi necazul lor, cerîndu-i sfatul. Părintele Cleopa le-a zis:

– Mergeţi la Episcopul locului şi faceţi ce vă spune el.

Studenţii nu au fost mulţumiţi de răspuns, aşa că i-au explicat din nou situaţia lor, dar părintele le-a dat acelaşi răspuns:

– Mergeţi la Episcopul locului şi faceţi ce vă spune el.

Am crezut şi eu că părintele Cleopa nu a înţeles cum au explicat studenţii şi am zis:

– Prea Cuvioase, ei sînt acuzaţi de cei mai mari că au făcut asta şi asta, iar ei susţin că nu sînt vinovaţi. Deci, ce să facă în acest caz? Daţi-le un sfat.

– Să meargă la Episcopul locului şi să facă ce le va spune el.

Am înţeles că părintele nu le va da alt răspuns şi le-am spus studenţilor să nu se supere dar părintele mai are pravila de terminat, iar ei să facă aşa cum le-a spus. Totuşi, un gînd îmi zicea: «De ce părintele nu le-a dat nici un răspuns? Doar ştie ce spun Sfinţii Părinţi în astfel de situaţii. Ştie ce scrie în Pidalion...».

După ce au plecat studenţii m-am întors în chilia părintelui şi l-am întrebat:

– Prea Cuvioase, de ce nu le-aţi spus nimic altceva? Doar ştiţi ce spun Sfinţii Părinţi!

– Ce? Să meargă acolo şi să spună că Cleopa le-a spus aşa şi aşa? Cine sînt eu? Să meargă la Episcopul locului şi să facă ce le va spune el.

Atunci am stat şi m-am gîndit: „Dar dacă aceşti studenţi nu i-au spus părintelui Cleopa tot adevărul, ci numai ce doreau ei şi cu un casetofon ascuns sub haină înregistrau răspunsul părintelui la «întrebarea lor», apoi mergeau şi făceau un «tărăboi de toată frumuseţea»? Ştii că părintele iar are dreptate? Mai am încă multe de învăţat".

Vrei să vezi minuni?

Şi oamenii sfinţi au ispite de la cel rău. Dacă acum nu mai pot fi biruiţi prin patimile cele trupeşti, diavolul îi ispiteşte cu cele sufleteşti. Pe mulţi vrea să-i facă să creadă că ei sînt sfinţi, că fac minuni şi alte asemenea. De aceea, dacă nu au dobîndit adevărata smerenie, sînt în mare pericol de a-şi pierde toată osteneala. Şi, tocmai pentru a nu cădea în mîndrie, unii făceau lucruri care în faţa oamenilor erau sminteală.

După ce ziarele au început a scrie că părintele Cleopa este un sfînt, că are darul înainte-vederii şi alte daruri, mulţi oameni veneau la cuvioşia sa doar pentru a vedea sau auzi ceva cu totul ieşit din comun, ceva pentru viitorul lor, pentru problemele lor. Desigur, aceştia plecau tot aşa cum au venit, ba cîteodată chiar smintiţi. Iar cei care veneau sinceri, din credinţă, aşteptînd un sfat ca de la Dumnezeu, auzeau şi lucruri pe care numai un om sfînt le poate şti.

Într-o zi, vine la mănăstire o doamnă care auzise de părintele Cleopa că ar fi un om sfînt, că face minuni...

După ce părintele şi-a terminat pravila, a cerut binecuvîntare de la duhovnicul său, părintele Varsanufie, să plece pe munte, la linişte, pînă la amiază. Aşa că a ieşit pe uşa din spate ca să nu fie văzut de oameni şi să poată merge liniştit cu rugăciunea în minte şi inima la cele cereşti.

Această doamnă a auzit poate uşa de la chilie închizîndu-se şi a ocolit clădirea ca să iasă în faţa părintelui. Crezînd că va fi pe placul părintelui, a început să-l laude şi să-i spună:

– Părinte, am auzit de dumneavoastră că sînteţi un om sfînt, că faceţi minuni...

Auzind aceste cuvinte, părintele Cleopa i-a răspuns tocmai cum nu se aştepta:

– Vrei să vezi minuni? Vino încoace. Vezi cîrja asta? Îţi dau una în cap de îţi crăp capul. Să vezi minuni!

Şi agita cîrja spre biata doamnă.

– Cum puteţi vorbi aşa, părinte? Eu credeam că sînteţi un sfînt!

– Da, vino să-ţi arăt eu minuni...!

Aşa că a plecat sărmana doamnă smintită de ce a văzut şi auzit, iar părintele era supărat pe diavolul care foarte uşor poate înşela pe unii oameni prin păruta evlavie şi faptă bună.

* * *

Pleci tu, pleci, dar pîn' la urmă tot aici ai să vii!

Un fiu duhovnicesc de-al părintelui ne-a povestit următoarele:

„Într-un an am venit la mănăstire de Sfintele Paşti. Pe părintele Cleopa îl cunoşteam de mai mulţi ani şi de fiecare dată treceam pe la sfinţia sa pentru binecuvîntare, atît la sosire, cît şi la plecare.

Era a doua zi de Paşti şi, după cum avea obiceiul, după Sfînta Liturghie şi masa de prînz, părintele Cleopa pleca la cimitir unde veneau şi călugări şi mireni pentru a-l asculta.

După ce am servit masa m-am pregătit de plecare, pentru că a doua zi trebuia să fiu la serviciu, şi am plecat la cimitir să iau binecuvîntare de călătorie. Încă nu se adunaseră prea mulţi călugări şi credincioşi. Părintele Cleopa era aşezat pe o bancă, iar lîngă sfinţia sa era aşezat părintele Veniamin, un părinte în jur de 80 de ani ale cărui buze se vedeau mişcîndu-se, iar metaniile îi alunecau printre degete, semn că Rugăciunea lui Iisus îi era prezentă.

După ce am ajuns în faţa părintelui Cleopa i-am făcut închinăciune şi i-am zis:

– Blagosloviţi, Prea Cuvioase, să plec că mîine trebuie să fiu la serviciu.

– Nu, rămîi aici! îmi răspunde părintele.

– Nu pot, Prea Cuvioase. Şi aşa am lipsit o zi de la serviciu, iar dacă acum pierd autobuzul nu mai am cu ce să plec şi mîine trebuie să fiu acolo, neapărat!

Atunci intervine şi părintele Veniamin şi zice:

– Prea Cuvioase, dacă vrea să plece, daţi-i binecuvîntare.

– Pleci tu, pleci, dar pîn' la urmă tot aici ai să vii! îmi zice părintele Cleopa.

Iar eu, cuprins de o stare pe care nu mi-o puteam explica, deşi atunci nu aveam de gînd să plec la mănăstire, şi cu atît mai mult la Sihăstria, am zis:

– Cred şi eu!

Am sărutat mîna celor doi părinţi şi am alergat să prind autobuzul. Însă mintea îmi era la ultimele cuvinte: «Pleci tu, pleci, dar pîn' la urmă tot aici ai să vii!».

Peste un timp s-au împlinit şi aceste cuvinte.

Dumnezeu să te ierte, da' să nu mai faci!

Am văzut de multe ori cum Dumnezeu poartă de grijă şi pentru cele mai mici amănunte din viaţa noastră. Cum ştie să unească oamenii ca să se folosească unii de alţii. Nu numai pe cei care se căsătoresc, după voia Sa, ci şi pe cei din mănăstire. «Frate pe frate ajutorîndu-se sînt ca o cetate întărită».

Dumnezeu a rînduit ca lîngă părintele Cleopa să fie mulţi ani părintele Varsanufie, şi nu numai în mănăstire, ci şi în pribegie.

Părintele Cleopa era căutat toată ziua, părintele Varsanufie mai puţin. Părintele Cleopa avea darul de a vorbi, părintele Varsanufie vorbea foarte puţin sau citea din vreo carte cîteva sfaturi. La părintele Cleopa

veneau şi patriarhi şi episcopi şi miniştri şi rege şi străini, la părintele Varsanufie doar cîţiva români.

Totuşi, cuvîntul duhovnicului trebuie ascultat de fiecare ucenic sau fiu duhovnicesc.

De multe ori, cînd erau împreună pe cerdac îl puteai auzi pe părintele Cleopa spunînd:

– Voi ştiţi ce dar mare are Varsanufie? Dacă îţi pune mîna pe cap, fug toţi dracii de la tine şi dacă nu-l asculţi, praf te faci! De el să ascultaţi! El e duhovnicul meu!

În aceste cuvinte se ascundeau multe, dar...

Într-o sîmbătă dimineaţa, după ce părintele Cleopa şi-a terminat pravila iese din chilie şi-i zice părintelui Varsanufie:

– Varsanufie, blagosloveşte să merg la stupină.

Dar duhovnicul îi răspunde:

– Nu te duce. Stai aici că vin oamenii şi te caută.

– Varsanufie, blagosloveşte să merg la stupină, spune din nou părintele Cleopa.

– Nu. Stai aici că acuş vin oamenii!

Totuşi părintele Cleopa pleacă spre stupină. Ajungînd la uşa de la intrare scoate cheia din buzunar să deschidă, dar nu poate. Încearcă din nou. În zadar. Bate în uşă, strigă. Nimic, nici un răspuns. Părinţii de la stupină erau cu toţii plecaţi jos în mănăstire. Mai încearcă să deschidă uşa cu cheia, dar nu poate. Şi totuşi era cheia de la stupină, dar lacătul nu se deschide!

Fiind şi cam frig afară, renunţă. Se întoarce. Intră în chilie la părintele Varsanufie, îi face metanie pînă la pămînt şi-i zice:

– Varsanufie, blagosloveşte şi mă iartă că nu

te-am ascultat! şi-i povesteşte totul.

– Dumnezeu să te ierte, da' să nu mai faci!

Ne-a povestit şi nouă.

– Aţi văzut ce dar mare are «pleşuvul»? (Aşa îl «alinta» părintele Cleopa pe părintele Varsanufie). Dacă nu-l asculţi, praf te faci!

Împreună cu părintele Galeriu

«Spînul, barbă-roşie şi pleşuvul»

Cîteodată părintele Cleopa avea obicei de a mai spune şi cîte o glumă, desigur în limitele bunei-cuviinţe, pentru a scăpa, cum ar spune cei moderni, de «stres».

Odată, pe cînd stătea la masa de seară împreună cu părintele Varsanufie erau de faţă şi doi ucenici. Unul dintre ei era tînăr şi încă nu-i crescuse barba, iar celălalt avea barba puţin roşcată.

Atunci îl auzim pe părintele Cleopa spunînd:

– Ştiţi voi ce spune o vorbă din popor? «Să te ferească Dumnezeu de omul spîn şi de cel cu barbă roşie». Şi uite ce ucenici mi-a dat Dumnezeu! Ba pe deasupra şi unul pleşuv! căci părintele Varsanufie era cam pleşuv.

Chiar dacă eram obosiţi sau «stresaţi», uitam de toate. Ştia părintele să folosească şi cele din afară pentru a ne ajuta la cele duhovniceşti.

Credeam că te cheamă Gheorghe

De cînd l-am cunoscut pe părintele Cleopa nu l-am auzit vreodată să spună vreunei femei în faţă cuvinte care să o jignească pentru că nu ar fi venit la mănăstire într-o ţinută adecvată. În schimb mustra păcatul astfel, încît persoanele care erau în cauză să se folosească. Cînd era întrebat despre ţinută zicea că nu trebuie să ne uităm numai la partea exterioară a lucrurilor, ci şi la cea interioară. Sau răspundea

prin cuvintele Sfinţilor Părinţi, în special a Sfîntului Ioan Gură de Aur, sau a unor părinţi din mănăstire. „Este aici în mănăstire un părinte cu barbă mare, uite aşa (şi arăta cu mîna cît are de lungă barba), îl cheamă Nazarie, şi dacă vede o femeie cu cercei, sau cu buzele vopsite sau cu pantaloni, o cheamă la el şi-i zice: «Uite aici ce scriu canoanele din Gangra: femeia care poartă pantaloni, să fie anatema». Şi cînd îl văd cum le mustră, se sperie bietele femei şi nu mai vin aşa”.

Atunci cînd, totuşi, atrăgea atenţia vreunei femei avea grijă ce cuvinte foloseşte, dar de fapt urmărea să atragă luarea-aminte şi asupra altor păcate, cum s-a întîmplat şi în cazul următor:

Într-o vară vine la mănăstire o doamnă îmbrăcată într-o ţinută cu totul ieşită din comun. Era secretara unui patron care avea probleme cu autorităţile statului şi au venit amîndoi la părintele Cleopa ca să-i ceară ajutorul.

Părintele era afară pe cerdac împreună cu alţi credincioşi. Cînd a ajuns doamna la părintele a început să-i spună că a venit cu un mare domn patron care are necazuri şi l-a întrebat ce să facă. Părintele îi răspundea altceva, de parcă n-ar fi înţeles dorinţa lor. Sfinţia sa le spunea că trebuie să trăiască viaţă curată, cu frică de Dumnezeu, cu post, cu rugăciune, adică ceea ce ar fi fost necesar pentru ei ca Dumnezeu să le ajute. Alt răspuns părintele nu le-a dat, doar viaţă curată şi celelalte.

Pînă la urmă s-au hotărît să lase un pomelnic, iar cînd părintele a scris pomelnicul şi a ajuns să-i scrie numele doamnei i-a zis: «Eu credeam că te

cheamă Gheorghe». Doamna a plecat capul şi nu a mai spus nimic. Nu peste mult timp am auzit că acel domn patron a fost arestat.

Doi ştiuleţi de porumb

Era într-o seară de iarnă. Ca de obicei, după ce şi-a terminat pravila, părintele Cleopa a plecat de la chilie în sala alăturată, unde primea pe toţi cei care doreau să-l vadă, să-l asculte predicînd şi sfătuind.

La sfîrşitul discuţiilor unii doreau o binecuvîntare, alţii să lase un pomelnic, alţii să-i ceară un sfat în problemele lor personale. Dar un gest al unei bătrîne de peste 80 de ani l-a impresionat atît de mult pe părintele, încît de multe ori îl amintea la toţi cei de faţă.

Această femeie era foarte săracă, dar milostivă, şi neavînd ce să aducă la mănăstire a adus doi ştiuleţi de porumb şi i-a spus părintelui Cleopa:

– Părinte, sînt săracă şi nu am avut ce să vă aduc. Da' v-am adus doi ştiuleţi de porumb. Poate aveţi ceva găini şi o să-l daţi lor.

– Lasă, mamă, aceşti doi păpuşoi fac înaintea lui Dumnezeu mai mult decît milioane de lei! Ai văzut în Evanghelie ce spune de cei doi bani ai văduvei!

Cînd a venit la masă părintele Cleopa ne-a spus:

– Vedeţi, pentru aceştia ne ţine pe noi Dumnezeu! Oameni simpli, da' curaţi! Oricît ar fi de sărac, el vrea să aducă ceva din căsuţa lui la mănăstire, cît de puţin. Noi avem de toate, da' ei vor să ne aducă nouă. Pentru ei, ne ţine pe noi Dumnezeu!

Să nu faci avort

Nu la mult timp după ce s-a căsătorit, o femeie credincioasă a rămas însărcinată. Cînd a mers la medic pentru obişnuitul control, acesta i-a spus că trebuie să facă avort, altfel va naşte un monstru. Medicul l-a chemat şi pe soţul doamnei, care aştepta afară, şi i-a spus acelaşi lucru: soţia lui trebuie să facă avort!

Din acel moment pentru biata femeie a început un adevărat calvar. Atît soţul, cît şi soacra o îndemnau să facă avort, dar ea voia să fie mamă şi nu ucigaşă. A fost ameninţată că dacă nu face avort va fi dată afară din casă şi vor divorţa.

Aşa a venit la părintele Cleopa şi i-a cerut sfatul ce să facă. Părintele Cleopa i-a spus să nu facă avort nici într-un caz, căci acela nu e medic, ci criminal. Să aibă nădejde la Maica Domnului şi să se roage ei, că nu va naşte un monstru aşa cum spune medicul.

A plecat acasă şi a răbdat multe supărări, în special de la soacră, iar cînd a venit vremea naşterii a născut o fetiţă de 3,500 kg, frumoasă şi sănătoasă, încît a rămas uimit şi medicul şi ceilalţi.

După ce a botezat fetiţa a venit la mănăstire şi a spus:

– Am venit să aduc mulţumire lui Dumnezeu şi Maicii Domnului că am ascultat de sfatul părintelui Cleopa şi am născut o fetiţă sănătoasă. Acum, de cîte ori îmi zice ceva soţul sau soacra, eu nu le răspund nimic decît le arăt fetiţa şi aşa îi fac să tacă.

* * *

Tu ce vrei?

Un ucenic al părintelui ne-a povestit:

„Într-o dimineaţă m-am dus la părintele Cleopa cu o problemă personală. După ce am intrat în chilia alăturată l-am întrebat pe ucenicul părintelui:

– Ce face părintele Cleopa?

– Stă de vorbă cu cîţiva credincioşi.

– De mult timp sînt la părintele?

– Au peste o jumătate de oră.

– Am să intru eu la părintele şi le spun să plece că am o problemă personală.

Aşa că, plin de îndrăzneală şi încredere în mine însumi, am intrat în chilia părintelui cu gîndul să le spun celor dinăuntru să plece. Dar, cum am deschis uşa şi am făcut un pas în chilie, fără a avea timp să spun ceva, părintele Cleopa a privit foarte aspru spre mine şi, cu o voce care m-a lăsat fără de grai şi nemişcat pentru cîteva secunde, mi-a zis:

– Tu ce vrei?

Cum stăteam nemişcat şi fără de grai mi-am dat seama că părintele Cleopa mi-a ştiut gîndul şi în minte îmi veneau aceste cuvinte, ca şi cum părintele mi-ar fi spus: «Dacă eu vreau să stau de vorbă cu aceşti credincioşi chiar o oră, tu cine eşti ca să-i scoţi afară?».

Mi-am cerut iertare şi am aşteptat să plece cei care erau în chilie. Şi acum îmi amintesc de acea privire care te poate face să îngheţi şi acel «Tu ce vrei?» care îţi opreşte respiraţia. Primisem cele «după inima» mea şi după sfatul meu” (Psalmul 19, 4).

Cioara îşi iubeşte puii săi... Şi mintea gîndurile pe care le naşte

Un ucenic al părintelui Cleopa ne-a povestit:

„Într-o zi, un frate din mănăstire s-a dus la duhovnicul său, părintele Paisie, să-i ceară binecuvîntare pentru a face un anumit lucru ce i se părea lui că ar fi folositor pentru mănăstire. Deşi părintele Paisie nu a fost de acord, spunîndu-i că fără binecuvîntarea stareţului nu trebuie să-l facă, totuşi fratele insista că ar fi de mult folos.

Văzînd că fratele nu ascultă de sfatul său, părintele Paisie i-a spus:

– Frate G., uite care e ultimul meu cuvînt: Cioara îşi iubeşte puii săi.

Chiar dacă fratele G. a întrebat de mai multe ori ce vrea să spună prin aceste cuvinte, părintele Paisie nu i-a mai dat nici un răspuns.

Atunci fratele G. s-a dus la părintele Cleopa şi i-a povestit întîmplarea cu părintele Paisie, rugîndu-l să-i explice ce a vrut să spună prin cuvintele «Cioara îşi iubeşte puii săi».

La rîndul său, părintele Cleopa nu i-a spus fratelui G. decît această completare: «Şi mintea gîndurile pe care le naşte».

Foarte mulţi ani s-a chinuit fratele G. să înţeleagă ce au vrut să spună cei doi mari duhovnici cu acest sfat: «Cioara îşi iubeşte puii săi. Şi mintea gîndurile pe care le naşte».

Eu cred că înţelesul ar fi acesta:

Mintea fratelui a fost asemănată cu cioara, iar

gîndurile minții cu puii ciorii. Mintea fiind întunecată (neagră ca cioara) de voia proprie, își iubea gîndurile sale, chiar dacă și acestea erau întunecate (la fel ca puii ciorii)".

Vino la mine!

Dintr-un sentiment curat de recunoștință și din datoria de a depune mărturie fără nici o dorință de publicitate sau cîștig personal pentru mine sau pentru oricare din persoanele care vor fi menționate, scriu această mărturisire, datorată unui om pe care îl consider sfînt.

M-am născut la 2 septembrie 1958 la Castelnovo ne' Monti, în provincia Reggio Emilia (regiunea Emilia-Romagna, Italia). Am locuit totdeauna în Italia. Înainte de a o cunoaște pe soția mea (Cristina Obreja-Berselli) și de a ne căsători, nu am ieșit niciodată dintre frontierele naționale, cu excepția statelor San Marino, Vatican și a cantonului Ticino din Elveția. Sînt licențiat. Citesc engleză cu un dicționar lîngă mine. Vorbesc curent italiana și, un pic mai rău, dialectul orașului meu. Am studiat un pic latina clasică, dar au trecut prea mulți ani ca să îmi mai amintesc ceva. Înțeleg un pic româna, cu care pot compune doar cîteva fraze. În ultimii 20 de ani din viața mea m-am ocupat în principal de microcalculatoare.

Înainte de a o întîlni pe Cristina, soția mea, de religie ortodoxă, eram agnostic. Acum sînt botezat ortodox, m-am căsătorit ortodox și mi-am botezat copiii ortodox. Starea mea de sănătate este următoarea: am un diabet dependent de insulină, o insuficiență renală cronică în stare avansată, la limita dializei, recidivă de embolie pulmonară, calculi la colecist, o nefropatie diabetică, o gastropareză diabetică, o gastrită cu faze de acutizare, ficat și bilă supradimensionate, o cardiopatie hipocinetică dilatativă, hipertensiune arterială, o retinopatie diabetică proliferantă bilaterală tratată laser cu emovitre. Operat la ochi și inimă, vomit neîncetat pe perioade mai lungi sau mai scurte, pe parcursul cărora pot pierde pînă la 15-20 kilograme greutate pentru ca apoi să le recîștig fără a face excese alimentare.

Povestea mea începe în ianuarie 1998, cînd fiind la volanul mașinii mele, dintr-o dată mi-am dat seama că nu mai pot să văd celelalte mașini care veneau într-o intersecție. Am făcut vizite medicale și tratamente laser fără mari rezultate.

Soția mea a vorbit despre aceasta cu tatăl său (Ion Mihail Obreja), care locuiește în Brusturi, în România. Socrul meu, preocupat, s-a interesat și într-o convorbire telefonică ulterioară ne-a invitat să mergem în România pentru a face un consult la un medic oculist român: văzuse persoane aproape oarbe care își recuperaseră vederea!

Soția mea, prin intermediul internetului, a găsit un tînăr informatician din Craiova: M. Ne-am înțeles cu el să ne găzduiască în casa sa. Soția sa, A., ne-a dus la o doctoriță, care m-a consultat. Era în iunie 1998.

Din întîmplare, mama lui M., a venit pentru cîteva zile acasă la fiul ei. Povestindu-i cele ce mi se întîmplaseră, ea mi-a spus de Părintele Cleopa și mi-a

recomandat să-i fac o vizită la Mănăstirea Sihăstria unde el trăia, ce era la cîţiva kilometri de locuinţa socrului meu. În aceeaşi zi, M. ne-a culcat în camera sa de dormit, în timp ce pentru el şi pentru familia sa a aranjat în altă parte. În acea cameră, am avut primul contact cu Părintele Cleopa. «Vino la mine, te voi primi, te aştept». O voce, o convingere, un vis. Aceasta e ceea ce simţeam. «Vino la mine, te voi primi, te aştept. Adu cu tine pe soţia ta: smeriţi, cu inimă curată. Veniţi la mine». Cu o dorinţă sinceră de a face ceea ce trebuie, i-am spus despre aceasta soţiei mele, care a încuviinţat să mă însoţească la mănăstire. În faţa locuinţei Părintelui Cleopa ne-a primit un părinte tînăr, care pentru comoditate îl voi numi «ajutor», căruia i-am cerut să ne putem întîlni cu Părintele Cleopa. El ne-a pus cîteva întrebări, ne-a recomandat să ne spovedim şi ne-a zis să ne întoarcem după aceea. Ne-am spovedit.

În timp ce aşteptam să fiu primit de părintele duhovnic, părintele «ajutor» a venit acolo unde aşteptam şi m-a întrebat de ce, ca şi italian, am venit la Părintele Cleopa. I-am spus, într-o română aproximativă, că nu ceream nimic pentru mine: aveam doi copii mici, doream să fiu sănătos atît cît este nevoie ca să mă pot dedica lor şi să-i văd că se fac mari. Părintele «ajutor» m-a liniştit şi mi-a zis să merg din nou la Părintele Cleopa după mărturisire, de data aceasta ar trebui să ne primească.

Cînd am mers la părintele, el ţinea un cuvînt pentru cei prezenţi. A întrerupt cuvîntul şi «ajutorul» ne-a făcut semn să mergem în faţă. Prima s-a apropiat soţia. I-a sărutat mîna şi a schimbat cu el cîteva

cuvinte. Am înaintat şi eu: El m-a privit în ochi. Cîteva clipe, din cîte mai puteam eu să văd. O privire profundă, penetrantă, severă, decisă, aşa cum n-am mai simţit niciodată din partea altor persoane. Apoi, cu o voce fermă şi decisă, fără ezitări, a zis: «Pentru ochii tăi, trei Sfinte Masluri». Ne-am salutat.

Ulterior am avut grijă să fac ceea ce mi-a cerut «ajutorul» şi Părintele Cleopa.

În 11 noiembrie 1998 am fost operat la ochiul stîng, cu care nu mai vedeam deloc din cauza retinopatiei diabetice proliferante din ce în ce mai distrugătoare de care sufeream. Acum acesta este ochiul cu care văd cel mai bine. Nu văd mai mult de patru zecimi cu ochelarii şi depinde mult de tipul de iluminare, dar văd şi situaţia pare să se fi stabilizat.

În timpul acelei perioade de la Spitalul Mare din Bologna, puţin înainte de operaţie, o soră catolică mi-a dăruit o cruce greacă într-un şirag cu 10 boabe, din cele care se utilizează cînd se recită rozariul, provenind de la Lourdes, unde apare Preasfînta Fecioară Maria. M-a sfătuit să-l păstrez cu sfinţenie ca şi un lucru foarte iubit, sau să-l dau în mîinile unui om sfînt.

Înăuntrul meu m-am gîndit îndată la Părintele Cleopa. Am asigurat-o pe soră că «rozariul-crucifix» va fi în mîini bune.

Noaptea m-am trezit. Din nou, o voce, o convingere, un vis. «Dă-mi-l mie. Încredinţează-l în mîinile mele. Dacă nu va fi dat personal în mîinile mele, se va întîmpla un lucru oribil». Era Părintele Cleopa.

După ce i-am povestit soţiei totul, am trimis-o la Sihăstria, cu mesajul şi cu recomandarea fermă să

dea crucifixul-rozariu direct şi numai în mîinile Părintelui Cleopa. Eu, fiind abia operat, nu eram în stare să înfrunt un drum atît de lung, obositor şi stresant. Părintele «ajutor» a primit-o pe soţia mea. Părintele Cleopa era foarte căutat. Era o zi rece şi ceţoasă: sîmbătă, 21 noiembrie 1998. Părintele «ajutor» nu a permis intrarea, iar soţia mea i-a dat lui crucifixul-rozariu, neascultînd de recomandarea mea. Unsprezece zile după aceea (cele zece boabe ale rozariului şi crucea sau doar o simplă fatalitate) miercuri 2 decembrie 1998, Părintele Cleopa a murit.

Tratat cu medicamente, cardiopatic, a trebuit să mă supun unei serii de controale de rutină pentru funcţionalitatea cardiacă. Am telefonat la secretariatul secţiei de cardiologie a Spitalului Santa Maria Nova din Reggio în primele zile ale lunii martie 2000. Am cerut un consult pentru o cardio-ecografie. Mi-a fost fixat pentru sfîrşitul lunii mai 2000; mai înainte de această dată nu era loc. Luni, 6 martie 2000 am primit un telefon, aş fi putut să fiu examinat joi, 9 martie. M-am dus la control. Medicul m-a oprit: Aveam patru litri de ser în pericardiu. O intervenţie era urgentă. Nu era timp de pierdut. Aş fi putut avea un stop cardiac. Vineri dimineaţa, 10 martie 2000, l-am avut. După o primă intervenţie de salvare, mi-am revenit. În acele puţine momente de luciditate înainte de a fi operat de urgenţă, am strigat către soţia mea, care mă însoţea spre sala de operaţie: «Avem un pact de fier. Părintele Cleopa! Părintele Cleopa! Avem un pact de fier». Nu-mi mai amintesc de nimic altceva.

Cînd mi-am revenit, eram legat în pat, plin de tuburi. Aveam un tub care, la un capăt, îmi intra printre coaste în plămînul stîng, iar la celălalt era legat la un borcan mare de sticlă. Inima mea plîngea în fiecare zi un litru-un litru şi jumătate de ser. Medicii au subliniat necesitatea unei biopsii asupra ţesutului muscular al inimii: voiau să afle cauza unei scurgeri aşa de importante de ser şi să verifice dacă este necesar un transplant de inimă. În noaptea dintre marţi 21 martie şi miercuri 22 martie 2000 (intenţionat sau pură întîmplare: prima noapte a echinocţiului de primăvară) părintele Cleopa mi-a apărut în vis. A fost un fulger. Scufundat într-o lumină intensă, îmbrăcat cu un veşmînt preoţesc alb, împodobit bogat cu aur, el se găsea între nori, şezînd pe un tron, cu toiagul în mîna stîngă şi cu arătătorul de la mîna dreaptă ridicat. Eu, mic, eram dedesubtul lui, în picioare pe pămînt. Cu voce puternică, categorică şi hotărîtă, a spus: «E dracul, că vrea moartea ta, dar, dacă tu vrei, eu pentru tine [voi] face». Sînt sigur: El nu a folosit indicativul prezent «fac» al verbului a face, ci infinitivul, «face», ca şi cum acţiunea lui ar fi trebuit să înceapă atunci şi nu să se mai termine niciodată.

Fără întreruperi, ca şi ceva tainic şi vechi, ca şi cum nu ar fi vorbit el, ci universul întreg, a continuat în latină, arătîndu-mi ce trebuie să fac. Înţelegeam, înţelegeam tot ca şi cum ar fi vorbit în italiană.

Mi-a prezis că vineri 24 martie 2000 voi înceta să mai produc ser şi că medicii îmi vor scoate acel tub odios din plămîn, că pînă la sfîrşitul săptămînii următoare mă voi întoarce la casa mea şi că, dacă nu m-aş duce la Sihăstria pentru a mă ruga, a binecuvînta cei doi copii ai mei, etc., pînă la sfîrşitul anului voi reveni în spital încă de două ori. Dimineaţa eram

foarte zguduit. Cînd soția mea a venit să mă caute, i-am spus imediat de visul nopții abia trecute, menționîndu-i toate prezicerile Părintelui Cleopa. Ea a rîs de mine: nu mă credea! Dar vineri 24 martie 2000, mi-au scos tubul. Din acel moment nu a mai fost vorba de biopsie şi nici de transplant de inimă, iar joi, 30 martie 2000, am fost externat.

Nu m-am dus la Sihăstria. Marți, 17 aprilie 2000, am intrat în spital, ieşind la 29 mai 2000. Iarăşi, nu m-am dus la Sihăstria: miercuri, 2 august 2000, am intrat din nou în spitalul orăşenesc în comă diabetică hiperglicemică şi foarte descumpănit. Trebuie reținut că de trei zile nu mîncam deoarece vomitam şi, potrivit cunoştințelor medicinii actuale, coma ar fi trebuit să fi fost în orice caz de tip hipoglicemic şi nu hiperglicemic. Zece zile înainte cumpărasem două bilete pentru mine şi Cristina, soția mea, pentru un zbor aerian Milano-Bucureşti dus-întors. Puțin mai înainte, într-o seară, fiica mea (5 ani), fără a mai fi auzit vorbindu-se de Părintele Cleopa, a venit la mine şi mi-a spus: „Tată, cum se scrie «Bunicul Cleopa»?".

Sîmbătă, 12 august 2000, după o discuție aprinsă cu medicul primar (Dr. Giovanni Fornaciari) de la Secția Medicina III a Spitalului Santa Maria Nuova din Reggio Emilia, am fost externat din spital, în ciuda părerii nefavorabile a medicului.

Luni, 14 august 2000, am mers cu soția mea la agenția de voiaj: vroiam să vedem dacă este posibil, în perioada aglomerației de vară, să cumpărăm bilete Milano-Bucureşti dus-întors pentru copiii noştri. Nu au fost probleme. După primele încercări, le-am obținut imediat.

Marți, 15 august 2000, aveam febră: 39-40 grade temperatură. M-am ridicat din pat, nu puteam să-mi mențin echilibrul şi cădeam la pămînt. Îmi era foarte rău. Soția mea spunea că ar fi vrut să restituie biletele de avion, era o nebunie să te gîndeşti să faci o călătorie în aceste condiții.

De această dată, eram foarte decis să plec: de neînduplecat. În vis, Părintele Cleopa îmi spusese: «Vino, vino la mine. Vino să te rogi pe mormîntul meu. În timpul călătoriei nu ți se va întîmpla nimic; nici ție, nici familiei tale. Vino la mine. Te aştept. Adu-i pe copiii tăi pentru binecuvîntare. Vino la mine». Aveam credință: aş fi putut să înfrunt foarte bine acea călătorie. Eram sigur de aceasta. Şi totuşi mă rugam: «Părinte Cleopa, vin la tine. Ajută-mă. Ajută-mă, Părinte Cleopa! Ajută-mă».

Ziua stabilită pentru plecare, joi, 18 august 2000, la orele 4 şi 30 dimineața, eram bine. Febră deloc. Îmi mențineam echilibrul desăvîrşit. Am plecat (eu, soția mea şi copiii) cu destinația Mănăstirea Sihăstria. Ziua următoare, sîmbătă 19 august 2000, dimineața, cu soacra mea (Ileana Rusu-Obreja), am fost toți la mănăstire, unde l-am întîlnit pe părintele Ioanichie Bălan, căruia i-am povestit cele ce mi se întîmplaseră. Părintele Bălan ne-a descris locul unde era mormîntul Părintelui Cleopa, care se putea recunoaşte deoarece avea o cruce mare. Am mers să ne rugăm. Am atins crucea şi am plîns cu un plîns de nestăvilit care îmi izbucnea din inimă. Soacra mea îmi ştergea lacrimile cum putea mai bine în acele clipe şi a început să plîngă şi ea. Ne-am întors la Părintele Bălan pentru a îndeplini ultimele indicații din

vis. Ne aştepta. Copiii au fost binecuvîntaţi şi ne-a dăruit cîteva cărţi conţinînd povestea vieţii şi cîteva fotografii ale Părintelui Cleopa. Am părăsit mănăstirea. Miercuri, 23 august 2000, ne-am reîntors în Italia, acasă.

Mi-a fost destul de bine pînă aproape de jumătatea lunii ianuarie 2001: cinci luni! Pentru o persoană în starea mea de sănătate, acestea nu sînt puţine!

Spre jumătatea lunii noiembrie 2000, din nou o voce: «Trimite pe cineva la mormîntul meu să se roage pentru sănătatea ta, în ziua pomenirii morţii mele». Am întrebat-o pe soacra mea dacă poate să se ducă. Ea s-a dus şi am primit confirmarea despre aceasta abia la orele 22.30 ale zilei respective.

Sîmbătă, 2 decembrie 2000, eram în maşina noastră şi ne îndreptam spre un comerciant de maşini. Era în jurul orei 14.00. Pe neaşteptate, am simţit pe cineva care mă atingea. Am exclamat: «Cristina, mama ta a atins acum crucea de la mormîntul Părintelui Cleopa!». Ea părea să fie iritată de aceasta ultimă «noutate» a mea cu privire la Părintele Cleopa. Am avut un schimb de cuvinte. Am invitat-o să dea telefon să o întrebe pe mama sa dacă a atins crucea, fără a-i spune, înainte de a răspunde afirmativ sau negativ, cele ce am discutat. Am convins-o să telefoneze.

Soacra mea a confirmat şi a adăugat în mod spontan că în timpul pomenirii părintele slujitor a adus aminte că un tînăr italian l-a visat pe Părintele Cleopa. Nu a putut să spună la ce oră s-a întîmplat. Era după-masa (să ne aducem aminte că este şi o diferenţă de fus orar între Italia şi România), dar nu

putea să zică cînd: nu avea cu ea ceasul.

Astăzi nădăjduiesc că Domnul, cu mijlocirea Părintelui Cleopa, îmi va acorda o îmbunătăţire de o asemenea natură încît să nu poată fi explicată de medicină, astfel încît să fie clar, în mod indiscutabil, pentru toţi că Părintele Cleopa este un sfînt.

Marco Berselli,
Reggio Emilia, Italia,
27 iunie - 01 iulie 2001.

– Dragu' mamii, dacă eu am să mor, o să mă pomeniţi?
– Da, preacuvioase! Dar să vă rugaţi şi sfinţia voastră pentru noi!

«Sfîntul Mormînt»

Un fiu duhovnicesc al părintelui ne-a povestit:

„Într-o Duminică dimineața eram în chilia părintelui Cleopa, cînd a intrat o femeie mai bătrînă împreună cu doi copilași, nepoții ei.

De cum a intrat și s-a închinat la icoana din chilia părintelui a început să le spună în șoaptă copiilor: «Vedeți, asta e chilia Sfîntului Părinte Cleopa. Uitați-vă acolo, icoana lui (tabloul care este așezat pe patul din chilie n.n.). Vedeți-l? La Sfîntul Mormînt m-am făcut eu sănătoasă».

Auzind-o cum povestește nepoților, am îndrăznit să o întreb ce s-a întîmplat, ce e cu «Sfîntul Mormînt», căci nu înțelegeam ce legătură are părintele Cleopa cu «Sfîntul Mormînt» și sănătatea ei. Foarte bucuroasă, a început să-mi spună:

„Părinte, eu sînt din Stînca-Pipirig, am 75 de ani și mă cheamă Florica Pîțîliga.

Eu vin de mulți ani la părintele Cleopa, dar anul trecut m-am îmbolnăvit tare rău de picioare. Abia puteam să mai merg. Așa că am venit să mă închin la mănăstire și să merg și la mormîntul părintelui.

Cu multă greutate am urcat dealul spre cimitir, iar cînd am ajuns la mormînt am întîlnit acolo două femei, din Oradea sau Baia Mare, nu-mi amintesc exact, care se rugau la mormînt și care mi-au spus că ele s-au făcut sănătoase aici.

Atunci le-am întrebat cum s-au făcut sănătoase: «Ați venit aici la mormînt și gata?». «Nu – mi-au răspuns ele. Nu. Prima dată am postit și ne-am rugat

la Psaltire. Am citit o Psaltire întreagă, iar apoi am venit și ne-am rugat la mormînt și așa ne-am făcut sănătoase».

M-am hotărît să fac și eu la fel. Așa că am mers acasă și am început să postesc miercurea și vinerea și să citesc la Psaltire. Dar am citit de mai multe ori Psaltirea, nu numai o dată, căci nu am putut să vin imediat.

Cînd am reușit să vin la mănăstire abia mai puteam să merg și numai dacă aveam un băț în mînă sau dacă mă sprijinea cineva. Cînd am ajuns să urc dealul, deși aveam un băț în care mă sprijineam, mă tot gîndeam cum voi putea ajunge pînă la mormînt fără să mă ajute cineva. Și nu era nimeni care să vină atunci spre cimitir. Da', cu multă greutate am ajuns și la mormînt. M-am așezat în genunchi, am pus bățul la spate, la picioare, și am început să mă rog cum știam. În timp ce mă rugam a venit un grup de credincioși, s-au închinat și au plecat.

Cînd mi-am terminat rugăciunea, nu mai era nimeni în cimitir. Am căutat cu mîna bățul, dar nu l-am găsit. M-am uitat în spate și nu l-am văzut. M-am gîndit că mi l-a luat careva sau l-a aruncat și acum nu știam ce mă voi face fără băț, cum voi coborî de la cimitir. M-am ridicat în picioare și mă tot uitam după băț; mintea mea era numai la băț. Am văzut că în apropiere era o bancă și nici nu știu cum am ajuns pînă acolo, că mă gîndeam doar la băț. Am văzut că la intrarea în cimitir era o bancă, așa că nici nu știu cum m-am ridicat de acolo și am mers pînă la acea bancă. Numai după ce m-am așezat pe bancă mi-am dat seama că am venit pînă aici fără băț, fără să mă

sprijinesc de ceva. Nu-mi venea să cred! M-am ridicat în picioare. Am bătut cu picioarele în pămînt. Nu mă dureau deloc. Am început să plîng şi să-i mulţumesc Sfîntului Părinte Cleopa că m-a făcut sănătoasă. Asta a fost în ajunul «Schimbării la Faţă», anul trecut (1999).

După ce am mers acasă, am început să lucrez, să merg la fîn, să ajut pe fata mea. Vecinele, care mă vedeau cum umblu şi lucrez, mă întrebau că la ce băi am fost de m-am făcut sănătoasă, iar eu le spuneam că la «Sfîntul Mormînt» al părintelui Cleopa.

Acum am venit cu nepoţii să le arăt şi lor chilia Sfîntului Părinte şi «Sfîntul Mormînt»".

Să faci un dar mamei tale

Într-o zi a venit la mănăstire Sorin S. din Galaţi. După ce a intrat în chilia părintelui Cleopa a văzut cum sfinţia sa voia să-şi ia în picioare sandalele şi a vrut să-l ajute, dar părintele a refuzat.

La un moment dat i-a spus părintelui:

– Părinte Cleopa, cînd mai vin pe la dumneavoastră ce să vă aduc?

– Tu să faci un dar mamei tale!

Cînd a auzit răspunsul părintelui, a rămas cu totul surprins: De unde ştia părintele Cleopa că el o supărase pe mama sa?

Poate se va folosi vreunul

Un ucenic al părintelui ne-a povestit:

„În vara anului 1997 a vizitat mănăstirea un grup de ofiţeri de la Armată, care au dorit să-l vadă şi pe părintele Cleopa.

Părintele i-a primit şi le-a vorbit în faţa chiliei, «la bănci», dar mulţi dintre ei rîdeau, glumeau, vorbeau ironic. Stînd lîngă părintele şi văzîndu-i cum se comportau, m-am tulburat şi i-am şoptit:

– Prea Cuvioase, veniţi în chilie că sînteţi obosit şi vedeţi că nu-i interesează ce vorbiţi.

– Ei, lasă, mai stau. Poate se va folosi vreunul.

Aşa că a rămas pînă cînd s-au hotărît ofiţerii să plece de bună voie, deşi nu au încetat cu glumele şi vorbele ironice.

Rămas singur cu părintele, l-am întrebat:

– Părinte Cleopa, de ce aţi stat aşa mult de vorbă cu ei? Nu i-aţi văzut cum se comportau?

– Poate unul dintre ei va rămîne cu ceva, mi-a răspuns părintele, dar atunci nu am înţeles ce vrea să spună.

Într-o Duminică dimineaţa vine la chilia părintelui un domn şi-mi spune că el este din oraşul B. şi în urmă cu vreo două săptămîni a fost aici împreună cu un grup de ofiţeri de la Armată, iar acum ar dori să vorbească personal cu părintele Cleopa, care l-a şi primit în chilia sa.

Abia atunci mi-am dat seama că părintele ştia pentru cine vorbeşte atunci şi nu-l deranja faptul că ceilalţi ofiţeri glumeau şi erau ironici, căci şi un sin-

gur suflet e mai scump decît toată lumea“.

O să vedem noi atunci

Un alt ucenic al părintelui ne-a povestit:

„Odată vorbeam cu un călugăr din mănăstire despre părintele Cleopa, că are multe daruri de la Dumnezeu, că este un om sfînt, dar acesta nu prea era de acord, spunînd că părintele X e mai sporit, că alt părinte e aşa, altul altfel, numai la părintele Cleopa nu prea vedea ceva cu totul deosebit. Ba chiar mi-a zis:

– Sfîrşitul încununează. O să vedem noi atunci pe Cleopa!

Şi, într-adevăr, s-a văzut“.

Dacă vrei să te faci sănătoasă, vino la mine

Un ucenic al părintelui ne-a povestit:

„De cînd am fost împreună cu părintele am văzut mai multe cazuri de oameni bolnavi care au primit vindecare de la Dumnezeu prin părintele Cleopa. Dintre acestea am să povestesc cîteva:

În vara anului 1991, într-o joi seara, după ce părintele Cleopa a stat de vorbă cu credincioşii în faţa chiliei, pe la orele 20.00 s-a retras să se odihnească, fiind foarte obosit, rămînînd să primesc pomelnicele pentru părintele.

Atunci apare pe cerdacul chiliei părintelui un bărbat împreună cu o femeie care se vedea că este bolnavă. S-au apropiat şi m-au întrebat dacă pot să stea de vorbă cu părintele Cleopa. Le-am răspuns că părintele este foarte obosit şi nu mai poate primi pe nimeni pînă a doua zi dimineaţa, dar dacă doresc pot să-mi spună ce vor ca să văd ce-i de făcut.

– Părinte, noi sîntem de la Piatra Neamţ şi după cum vedeţi soţia mea este bolnavă. În urmă cu mai bine de şase luni am fost la părintele Argatu, la Cernica, unde soţia mea s-a spovedit, iar, printre altele, părintele Argatu i-a dat canon ca trei ani să nu se împărtăşească. De la Cernica am mai trecut şi pe la Mănăstirea P., unde ne-am întîlnit cu părintele Ioan I., care a împărtăşit-o. De atunci soţia mea s-a îmbolnăvit şi a ajuns aşa cum o vedeţi. Am fost pe la mulţi medici în ţară, dar nu a putut-o ajuta nimeni. Deşi sîntem din Piatra Neamţ pînă acum un timp nu am auzit de părintele Cleopa, dar de la un timp încoace soţia mea a început să viseze un călugăr ce zice că-l cheamă Cleopa şi-i spune că dacă vrea să fie sănătoasă să vină la el la Sihăstria. De aceea am venit aici.

– Părintele Cleopa este foarte obosit, aşa cum v-am spus, şi nu vă poate primi acum, dar ar fi bine, dacă puteţi, să rămîneţi peste noapte aici, la mănăstire, căci la miezul nopţii se va face Sfîntul Maslu cu trei preoţi şi să mergeţi cu soţia la slujbă. Ar fi bine dacă soţia s-ar spovedi înainte de Sfîntul Maslu. Coborîţi în mănăstire şi căutaţi pe părintele Irineu, poate are timp şi vă spovedeşte.

Au lăsat un pomelnic cu 100 de lei şi au plecat.

După vreo zece zile, duminica dimineaţa, părin-

tele Cleopa a stat din nou de vorbă cu credincioşii, iar cînd trebuia să înceapă Sfînta Liturghie le-a spus să plece cu toţii la biserică.

Unii voiau să ia o binecuvîntare, să-i sărute mîna părintelui, iar alţii să lase şi un pomelnic. Părintele le-a spus că rămîne ucenicul şi să-i lase lui tot ce doresc, că el o să i le aducă la chilie.

Atunci am văzut că o doamnă, care mi se părea cunoscută, dar nu ştiam de unde, s-a rezemat de un stîlp de la cerdac şi aştepta, fără să spună nimic. La un moment dat am întrebat-o:

– Dumneavoastră doriţi ceva?

– Cum, părinte, nu mă cunoaşteţi? a răspuns ea.

– Parcă, dar nu ştiu de unde.

– Nu vă aduceţi aminte că joia cealaltă am fost la dumneavoastră? Sînt femeia de la Piatra Neamţ...

– Aaa... dumneavoastră sînteţi? Şi ce s-a întîmplat?

– Ce vedeţi! Atunci seara l-am căutat pe părintele Irineu, dar nu l-am mai găsit. Am stat la Sfîntul Maslu, iar vineri dimineaţa ne-am dus la părintele Ioanichie şi m-am spovedit, am mers acasă şi acum sînt aşa cum mă vedeţi.

Atunci soţul doamnei a zis:

– Părinte, dacă aş fi ştiut că soţia mea se face sănătoasă cu 100 de lei, de mult am fi venit la părintele Cleopa.

– Nu pentru 100 de lei ai dumneavoastră s-a făcut sănătoasă...

– Da, părinte, pentru asta am venit acum, ca să mulţumim lui Dumnezeu şi părintelui Cleopa că ne-a ajutat.

Era în luna august, în Postul Adormirii Maicii Domnului, nu-mi amintesc bine anul, cînd, într-o zi a venit la părintele Cleopa preotul din localitatea P., judeţul Bacău, şi l-a rugat să meargă pînă acasă la dînsul să facă nişte rugăciuni pentru băiatul său care e bolnav la pat şi nici nu se face sănătos, nici nu moare.

După ce a luat binecuvîntare de la părintele stareţ, părintele Cleopa a luat un epitrahil, Molitfelnicul, Crucea şi o sticluţă cu mir, s-a urcat în maşina preotului şi a plecat.

Seara, după ce s-a întors, părintele Cleopa ne-a povestit că a fost la preot acasă şi a văzut cum se chinuia băiatul, i-a citit cîteva rugăciuni de la Sfîntul Maslu şi l-a miruit, după care băiatul s-a liniştit.

În acea noapte, părintele a avut o mare ispită de la diavol: a căzut în chilie şi şi-a fracturat mîna dreaptă, iar peste vreo săptămînă băiatul preotului s-a dus la Domnul.

*

O doamnă din Grecia, care are ginerele medic, avea mari dureri la stomac şi cu tot tratamentul aceste dureri nu încetau.

Auzind de părintele Cleopa, a telefonat la mănăstire şi a rugat pe cineva să meargă la părintele să-i spună de dînsa şi să-l întrebe ce să facă.

Părintele i-a transmis să facă Sfîntul Maslu cu trei preoţi şi să citească Acatistul Maicii Domnului.

A rînduit Bunul Dumnezeu să vizitez Grecia şi să mă întîlnesc cu această doamnă, Vasiliki, care mi-a povestit că imediat după ce a făcut Sfîntul Maslu cu

trei preoţi i-a trecut toată durerea şi nici în ziua de azi nu mai are nimic.

*

Tot cînd am vizitat Grecia, unde părintele Cleopa este recunoscut de mulţi ca un sfînt, am auzit de o tînără, Smaranda, avînd aproape 30 de ani, care acuza ameţeli şi dureri foarte mari la cap şi cu tot tratamentul luat nu a simţit nici o ameliorare.

Auzind de părintele Cleopa, a luat hotărîrea şi a venit la sfinţia sa, aici la Sihăstria.

După ce i-a povestit părintelui pentru ce a venit din Grecia, părintele i-a spus să stea în genunchi, i-a citit o rugăciune şi a binecuvîntat-o pe cap şi, minunea lui Dumnezeu, de atunci s-a vindecat.

*

Minunile pe care Dumnezeu le-a făcut prin părintele Cleopa au continuat şi după plecarea părintelui dintre noi.

Tot cînd am vizitat Grecia am cunoscut o doamnă care mi-a povestit următoarele:

„Anul trecut mi-a murit soţul meu, Dimitrios. Eu, pentru că am ţinut foarte mult la el, am început să-l pomenesc la slujbele Bisericii, să fac milostenie pentru sufletul lui şi să mă rog şi eu pentru el.

Într-o noapte am avut un vis. Mi s-a arătat un preot călugăr şi mi-a spus:

– Dacă vrei să-ţi ajuţi bărbatul, trimite să fie pomenit şi la mănăstirea mea.

Atunci eu l-am întrebat:

– Cum vă cheamă?

El mi-a răspuns «Cleopa» şi a plecat.

Cînd m-am trezit am început să mă întreb: Cine este Cleopa? De unde este? De numele ăsta n-am mai auzit. Cum o să aflu de el?

Duminica am plecat la Biserica Sfînta Paraskevi din Malakasa, ca să las şi acolo o rugăciune pentru soţul meu. După terminarea Sfintei Liturghii o doamnă, Sofia, a început să împartă fotografii la mai mulţi credincioşi. Cînd am văzut fotografia care mi-a dat-o am rămas uimită, semăna foarte bine cu părintele pe care l-am visat, aşa că am întrebat-o:

– Cine este părintele?

– Părintele Cleopa, mi-a răspuns ea.

– De unde este? Cum ajung la el? am întrebat.

– Din România şi a murit de doi ani, dar o să vină un călugăr de la acea mănăstire şi vă puteţi întîlni cu el aici, la biserică, a zis doamna.

De aceea vă dau un pomelnic ca să-l duceţi să fie pomenit acolo, la mănăstirea părintelui Cleopa, căci eu cred că este un om sfînt, dacă mi s-a arătat fără să-l fi cunoscut sau să fi auzit de el vreodată".

*

Am cunoscut o doamnă din oraşul B.M. care mi-a povestit că avea dureri mari de cap, iar într-o zi, cînd a vizitat mănăstirea, s-a dus şi la cimitir şi a luat într-o sticluţă ulei din candela de la mormîntul părintelui Cleopa şi s-a uns pe frunte, iar durerea a trecut.

De atunci, de cîte ori are dureri de cap nu mai ia nici cafea, nici medicamente, ci se unge cu ulei de la mormîntul părintelui, iar durerile i se alină.

*

Dar iată cum m-am convins că părintele Cleopa

ne poate ajuta şi după plecarea sfinţiei sale dintre noi:

Anul trecut mi-a apărut sub ochiul drept o mică umflătură, avînd forma ca un coş, şi nu mai dispărea. Cred că au trecut aşa mai bine de 6-7 luni şi a început să-mi devină o obsesie.

Într-o zi mi-am zis: «Am să mă ung şi eu cu ulei şi... poate... o să treacă». M-am uns o singură dată şi... nu s-a întîmplat nimic.

După vreo săptămînă, într-o seară, pe cînd stăteam la rugăciune, mi-a sărit în ochi sticluţa cu ulei de la candela părintelui Cleopa şi mi-am zis: «Ei, nu e chiar aşa cum spun unii... uite că nu mi-a trecut».

După puţin timp am simţit o răceală la spate şi m-am mutat în alt loc. Fără să realizez am început să mă frec la ochi şi, dintr-o dată, am simţit că am ceva pe deget. Era o parte din acea umflătură!

La puţin timp a venit la mine un călugăr şi l-am întrebat dacă mai am ceva la ochi, căci nu aveam oglindă în cameră. Mi-a spus că se mai vede puţin alb şi parcă puţin este umflat. I-am spus ce mi s-a întîmplat şi cum m-am îndoit de ajutorul pe care îl putem primi şi acum prin părintele Cleopa.

După două zile nu se mai vedea nici o urmă că aş fi avut ceva sub ochiul drept, dar conştiinţa îmi aminteşte de îndoiala mea.

Ştiu eu ce-i de făcut

Un ucenic al părintelui ne-a povestit:

„Cu cîteva luni înainte de a pleca la Domnul, din cauza unei răceli, părintele Cleopa s-a simţit foarte rău, avînd temperatura peste 40 de grade. Credeam că va muri.

Printre cei care au venit să-l vadă a fost şi un preot. Acesta, cînd l-a văzut pe părintele, a spus: «Ştiu eu ce-i de făcut».

A plecat după epitrahil şi Molitfelnic. În acest timp eu l-am întrebat pe părintele Cleopa dacă vrea să-i citească rugăciunile, iar părintele a făcut semn că poate să le citească.

Acel preot a revenit şi i-a citit «Rugăciunile de ieşire a sufletului», dar... sufletul nu a ieşit...

Atunci mi-am adus aminte cum în urmă cu aproape doi ani duhovnicul părintelui Cleopa, părintele Varsanufie, fiind foarte bolnav, gata să moară, a fost vizitat de doi fii duhovniceşti, ieromonahi, care văzîndu-l cum se luptă cu moartea l-au rugat pe părintele Cleopa să-i citească «Rugăciunile de ieşire a sufletului».

În timp ce îi citea a doua rugăciune, părintele Varsanufie a scos un oftat mai adînc, iar cînd părintele Cleopa şi-a luat epitrahilul de pe capul lui am văzut că sufletul plecase la Cel care i l-a dat.

Am văzut femeie furînd...

De cîte ori părintele Cleopa primea pe credincioşi pentru un sfat, nu se putea să nu-l auzi povestind o istorioară sau o întîmplare adevărată astfel încît credinciosul să reţină mai bine sfatul primit şi să-l urmeze.

Cînd vorbea despre furt, după ce arăta că este

un păcat care atrage după sine, mai devreme sau mai tîrziu, pedeapsa lui Dumnezeu şi că trebuie să întoarcem cele furate fie celui pe care l-am păgubit, fie familiei acestuia, dacă el nu mai trăieşte sau este plecat undeva şi nu ştim unde, fie celor necăjiţi şi săraci, spunea şi acestea:

„Dragu' mamii, da' uite ce spune Sfîntul Ioan Gură de Aur: «Am văzut femeie furînd şi am lăudat-o». Femeia avea bărbatul beţiv şi cînd venea acasă beat îl controla prin buzunare, îi lua ce mai avea şi împărţea la săraci. Aşa avea parte şi bărbatul de milostenia făcută de soţie".

Odată o credincioasă, ascultînd aceste sfaturi, îl întreabă pe părintele Cleopa:

– Părinte, bărbatul meu e cam beţiv şi cînd vine acasă beat, după ce se culcă îl mai controlez prin buzunare şi mai iau cîte ceva, dar nu tot. Ce ziceţi sfinţia voastră, să-i mai iau sau nu?

– Poţi să-i iei, dar, dacă te prinde, eu nu răspund.

Cred că biata femeie nu va uita acest sfat, iar alte femei care au fost de faţă şi aveau situaţii asemănătoare îşi vor fi amintit mereu de răspunsul părintelui.

Doamne, ori mă iei pe mine, ori o iei pe ea

Într-o seară, pe cînd părintele era pe cerdac şi vorbea cu cîţiva vizitatori, vine un credincios ce avea în jur de 70 de ani şi, după ce îi cere părintelui binecuvîntare, îl întreabă dacă poate să-i spună necazul său. Atunci am auzit următoarea discuţie:

– Părinte Cleopa, eu am avut un mare necaz. Nevasta mea, de cînd ne-am cununat, nu a mai fost niciodată la biserică. Nu postea, nu se ruga, nu credea în Dumnezeu. Dar lucrul care m-a supărat cel mai mult era altul. Eu aveam o cameră unde îmi ţineam icoanele, cărţile şi unde îmi făceam rugăciunile. De cîte ori mă vedea că intru în acea cameră, femeia îmi spunea: «Iar începi slujba?». Cînd ieşeam de acolo o auzeam: «Ai terminat slujba?». O viaţă întreagă numai astea am auzit de la ea. Acum, într-o seară, nu demult, cînd am ieşit de la rugăciune mi-a spus din nou: «Ai terminat slujba?». Da, parcă niciodată nu a spus cu atîta ură. Şi eu n-am mai răbdat. M-am dus din nou în cameră, m-am aşezat în genunchi în faţa icoanelor şi m-am rugat din toată inima, cu lacrimi: «Doamne, ori mă iei pe mine, ori o iei pe ea, că nu mai pot!». Şi a luat-o pe ea. Acum mă mustră conştiinţa că m-am rugat aşa, da n-am mai putut răbda. În viaţa mea nu i-am tras o palmă, nu am certat-o, nu i-am spus nimic... Acum ce să fac? De asta am venit aici, ca să vă întreb.

– Fratele meu, acuma ce să faci? Du-te la un duhovnic şi te spovedeşte, poate chiar la un episcop, şi să-ţi dea un canon. Cît vei trăi să-ţi pară rău, să te rogi pentru ea şi cît poţi fă milostenie pentru sufletul ei la cei săraci.

– Părinte, ştiţi cum s-a întîmplat? După ce m-am rugat eu aşa, la vreo săptămînă baba mea s-a îmbolnăvit aşa de rău că am dus-o la spital. Duminica care a urmat, dimineaţa, înainte de a merge la biserică am trecut pe la ea să văd ce mai face. Cum am intrat în salon mi-a spus: «Bărbate, du-te de adu preotul să

mă spovedească». Auzi, părinte? Ea, care pînă atunci nici nu voia să audă de preot! Eu m-am dus la biserică, am vorbit cu preotul şi după slujbă a fost la ea la spital, a spovedit-o, a împărtăşit-o, că era tare rău bolnavă, şi la două zile a murit.

– Ei, moşule, dacă a fost aşa, poţi să fii mai liniştit. Aici s-a împlinit cuvîntul Scripturii care zice: Ce-ţi este ţie femeie că îţi vei mîntui bărbatul. Că se sfinţeşte bărbatul necredincios prin femeia credincioasă şi invers, femeia necredincioasă prin bărbatul credincios. Dumnezeu putea să te ia pe tine, dar atunci femeia nu se folosea cu nimic, ba pe deasupra nici pentru tine nu ar fi făcut tot ce trebuia. Aşa, Dumnezeu, văzîndu-ţi credinţa şi ştiind neputinţa ta, a luat-o pe ea, da' vezi că înainte de moarte s-a spovedit şi poţi s-o pomeneşti la toate slujbele Bisericii şi în special la Sfînta Liturghie, care ajută foarte mult, şi de tot ce faci pentru ea ai parte şi tu. Aşa că fii liniştit şi nu te tulbura.

În vizită la Mănăstirea Agapia Veche

Nu judeca un moşneag!

Un frate din mănăstire ne-a povestit:

„Într-o zi din timpul Postului Mare, nu-mi amintesc exact anul, am fost chemat să repar ceva la chilia părintelui Cleopa. Cînd am ieşit din chilia mea am auzit multă gălăgie venind de la un tractor, de la un polizor, de la atelier şi am început să mă gîndesc că acum, în timpul Postului Mare, ar trebui să fie mai multă linişte în mănăstire.

Urcînd spre chilia părintelui Cleopa îmi ziceam: De ce părintele Cleopa nu iese din chilie să spună «opriţi-vă». Este sfînt, dar de ce tace? De ce nu spune nimic?

Ajungînd la chilia părintelui am început să repar defecţiunea, dar în minte aveam tot aceste întrebări. Deodată aud zgomot în camera unde vorbea de obicei părintele, eu fiind la colţul clădirii, pe cerdac, îl aud şi pe părintele Cleopa. Peste puţin timp aud că se deschide uşa de afară şi îl văd pe părintele Cleopa că scoate capul afară, se uită spre mine şi-mi zice: «Nu judeca un moşneag! Nu judeca un moşneag! Nu judeca un moşneag!», după care intră din nou în sală fără a mai spune ceva.

Am rămas uimit de această întîmplare deşi credeam că părintele este un om sfînt, dar nu mă aşteptam să-mi cunoască şi gîndurile.

M-am convins că părintele Cleopa avea primit de la Dumnezeu şi acest dar în urma altei întîmplări asemănătoare:

Altădată, tot aşa, am fost chemat să fac ceva la

chilia părintelui. Pentru a rezolva problema trebuia să merg mai multe zile la rînd la o anumită oră.

În prima zi, cînd să plec de la chilia părintelui Cleopa, îl aud că îi spune ucenicului: «Dă-i fratelui nişte bani, că ne-a ajutat». Eu am spus că nu-i nevoie, dar la insistenţa părintelui am primit.

A doua zi la fel, părintele Cleopa a spus ucenicului să-mi dea nişte bani.

Atunci eu m-am gîndit că îmi voi lua nişte icoane cu aceşti bani şi i-am pus lîngă ceilalţi.

A treia zi iar mi-a dat. I-am luat şi pe aceştia, dar am început să-mi schimb gîndul, spunîndu-mi că îmi voi lua nişte ciocolată... A patra zi aşteptam să-mi dea din nou, dar nu mi-a dat nimic.

După ce am ieşit din chilia părintelui Cleopa mi-am dat seamă că părintele mi-a ştiut gîndurile şi pentru că eu mi-am schimbat gîndul cel bun de la început nu a vrut să mă ajute la cel nefolositor".

Nu vă duceţi voi la Rai numai cu asta!

Într-o seară părintele Cleopa stătea pe cerdac în faţa chiliei şi vorbea la cei de faţă. Era multă lume. Părintele le vorbea despre importanţa rugăciunii, iar oamenii ascultau foarte atenţi.

Pe banca din primul rînd era şi o tînără în jur de 20-25 de ani care mereu se mişca într-o parte şi în alta. Părintele a observat-o, a fixat-o cu privirea şi vorbea în continuare.

La un moment dat tînăra nu a mai avut răbdare,

s-a ridicat şi i-a spus părintelui Cleopa:

– Ce nevoie mai este să te rogi? Toată ziua numai Acatiste, Paraclise, Psaltire... În inima ta este totul! Ce rost mai are să mergi la biserică? Inima este totul!.

Părintele Cleopa a tăcut, a privit-o fix şi i-a răspuns:

– Nu cumva eşti catolică? Mînca-v-ar Raiul să vă mănînce! Nu vă duceţi voi la Rai numai cu asta!

Atunci tînăra s-a liniştit, a tăcut şi s-a aşezat pe bancă.

Părintele Cleopa împreună cu nepoata sa Maria şi soţul ei

Măi băiete,...

Un credincios din oraşul F. ne-a povestit:

„Cînd am venit prima dată la spovedanie la mănăstire, duhovnicul mi-a dat canon să nu mă împărtăşesc pentru un anumit timp, să nu mai repet păcatele mari pe care le-am făcut, să merg la biserică, să fac rugăciuni şi metanii.

Eu l-am întrebat dacă, făcînd acestea, mă va ierta Dumnezeu, iar el mi-a răspuns că dacă voi împlini canonul rînduit, voi fi iertat.

După cîtva timp am început să mă gîndesc: «E greu ce mi-a dat părintele, dar, dacă Dumnezeu mă iartă, voi face tot ce mi-a spus, iar după aceea le dau deoparte şi rugăciunile şi metaniile».

Abia aşteptam să treacă anii şi să scap de canon, dar între timp am avut un mare necaz şi am venit la Sihăstria să cer sfat părintelui Cleopa, deoarece duhovnicul meu murise.

Cum am intrat în chilia părintelui Cleopa, fără să apuc a-i spune ceva, părintele mă priveşte în ochi şi-mi zice: «Măi băiete, credinţa nu-i pînă la vremea prăşitului, ci pînă la vremea sfîrşitului!».

Atunci nu am înţeles ce vrea să-mi spună, mai ales că venisem cu o altă problemă, abia mai tîrziu mi-am adus aminte de ceea ce gîndeam eu despre canon şi credinţă, rămînînd uimit cum de părintele Cleopa mi-a ştiut gîndurile.

Cînd am început să-i spun problema pentru care am venit la dînsul, aveam o reţinere, o frică să-l privesc în ochi. Eu îi spuneam că am gînduri de răzbunare împotriva unei persoane care îmi produsese o pagubă destul de însemnată, iar părintele îmi spunea să merg la un avocat că el nu se pricepe la astea. Eu credeam că nu înţelege ce îi spun şi chiar dacă i-am explicat din nou despre gîndurile mele, părintele Cleopa mi-a spus iarăşi: «du-te la un avocat».

Am plecat mîhnit, crezînd că într-adevăr părintele nu a înţeles ce l-am întrebat, dar abia acum după ce problema s-a rezolvat, cu ajutorul avocatului şi fără răzbunare, realizez şi rămîn uimit de darul înaintevederii pe care-l avea părintele Cleopa. Şi lucru mai minunat e faptul că avocatul m-a găsit pe mine şi nu eu pe avocat!“.

Ai grijă că e de la draci

Un frate de mănăstire ne-a povestit:

„Pe cînd trăiam în lume şi aveam gînduri să vin la mănăstire am început să mă rog mai mult. La un moment dat cînd mă rugam mi se îndulcea gura şi eu credeam că e de la Dumnezeu.

Am venit odată la mănăstire şi l-am întrebat pe părintele Cleopa despre aceasta, iar el mi-a spus că e de la draci.

M-am tulburat grozav pentru acest răspuns, dar după ce m-am dus acasă am început să meditez la aceste cuvinte ale părintelui, începînd să-i dau dreptate, iar după un timp această dulceaţă a dispărut.

Aşa, cu ajutorul părintelui Cleopa, am scăpat de o mare înşelare“.

* * *

Va merge din rău în mai rău

Un ucenic al părintelui ne-a povestit:

„Prin anul 1995 a venit la părintele Cleopa o doamnă numită Sofia din Atena, Grecia, care avea mari necazuri în familie, trimisă de duhovnicul ei, care i-a spus: «Du-te în România și caută-l pe părintele Cleopa, cere-i sfatul și rugăciunile că e la fel ca părintele Porfirie».

Această doamnă a stat trei zile la mănăstire, iar la plecare a cerut binecuvîntare să mai dea vreun telefon sau să scrie vreo scrisoare.

După un timp, soțul doamnei Sofia, văzînd că Dumnezeu le-a ajutat în necazurile lor, i-a spus să-l întrebe pe părintele Cleopa ce spune pentru sora lui, Pahona.

Părintele Cleopa i-a răspuns ca Pahona și soțul ei să meargă la un duhovnic bun, să facă o spovedanie curată, să asculte de duhovnic, să facă rugăciuni la Maica Domnului și să-și schimba viața, altfel vor merge din rău în mai rău.

Cînd a auzit acestea, soțul doamnei Sofia a spus: «Ce zice părintele Cleopa? Doar ei nu au probleme!».

Din păcate, aceste cuvinte ale părintelui Cleopa s-au împlinit, căci această familie, neascultînd sfatul părintelui, a ajuns să-și piardă toată averea, inclusiv frumoasa vilă cu trei etaje, fiind nevoită să părăsească Atena și, pentru a avea cele necesare vieții, să ceară ajutor de la părinți și frați.

Doamna Sofia continuă să țină legătura cu mănăstirea chiar și acum cînd părintele Cleopa a plecat dintre noi".

Dar dumneavoastră ce spuneți?

Smerenia părintelui Cleopa se putea observa atît din înfățișarea exterioară, cît și din învățătura sa, căci părintele nu învăța de la sine, ci întotdeauna grăia din Sfînta Scriptură sau din Sfinții Părinți. De multe ori cînd îl întrebai ceva puteai să auzi: «Așa spune Mîntuitorul?...; uite așa scrie în Sfînta Scriptură...; uite ce spune Sfîntul Ioan Gură de Aur...». Deși mulți nu erau mulțumiți cu un astfel de răspuns, dar acel sfat era cu adevărat de folos pentru acea persoană.

Cînd a vizitat Grecia, la Atena a fost invitat să țină o conferință. La un moment dat au început să pună întrebări, iar părintele Cleopa răspundea tot cu citate din Sfînta Scriptură și Sfinții Părinți. O doamnă din sală, nemulțumită cu astfel de răspunsuri, s-a ridicat și a zis: «Părinte Cleopa, și noi știm ce spune Sfînta Scriptură și Sfinții Părinți, dar dumneavoastră ce spuneți?». Părintele însă nu și-a spus părerea sa, ci învățătura lui Hristos.

E deștept bătrînul!

Un ucenic al părintelui ne-a povestit:

„Într-o sîmbătă seara, fiind mai frig afară, părintele a stat de vorbă cu credincioșii în sala de lîngă

chilia sa. Între aceştia erau şi doi tineri care au început să-i pună întrebări cam în acest fel: «De ce cinstim icoanele, Crucea, pe Maica Domnului, de ce botezăm copiii...?».

La început părintele Cleopa le-a răspuns pe scurt la toate întrebările, dar ei tot nu erau mulţumiţi. Mai născoceau şi alte întrebări care au început să deranjeze pe credincioşi, doritori să-l audă pe părintele vorbindu-le şi altceva.

Părintele, cunoscînd cu duhul pe cei doi tineri, i-a întrebat:

– Mă, voi sînteţi ortodocşi?

– Da, au răspuns ei.

– Atunci ia spuneţi voi Crezul!

Aceştia s-au uitat unul la altul şi au tăcut, iar părintele Cleopa a continuat să vorbească pentru cei care erau de faţă, fără a le zice ceva.

După două-trei minute cei doi au ieşit din sală, iar eu fiind în hol i-am auzit cum au început să se învinuiască unul pe altul:

«– Măi, n-ai pus bine întrebarea!

– Ba tu eşti de vină!

– Nu ţi-am spus de acasă să te pregăteşti?

– E deştept bătrînul!».

Eu am ieşit pe cerdac ca să-i văd mai bine, dar cînd m-au văzut au plecat.

A doua zi dimineaţa părintele a venit din nou în sală, însă ei n-au mai intrat, ci se învîrteau în jurul sălii, căci pentru ei «era prea deştept bătrînul»".

* * *

Părintele ştia pentru ce am venit

„După o căsătorie de foarte tînără, care a fost ratată, doream să mă recăsătoresc. Timp de 18 ani nu mi-am putut îndeplini dorinţa.

În luna august 1985, auzind de părintele Cleopa de la Sfînta Mănăstire Sihăstria, am plecat către mănăstire, fără să ştie cineva.

Cînd mi-a venit rîndul să vorbesc cu părintele mi-a fost ruşine să-i spun pentru ce venisem, dar sfinţia sa mi-a scris pomelnicul şi m-a învăţat ce trebuie să fac exact pentru ce venisem.

Cu bunăvoinţa părintelui stareţ am stat 9 zile la rugăciuni, după care am plecat acasă.

Cînd am ajuns la uşă, suna telefonul, am descuiat în grabă, am lăsat bagajul la uşă şi am ridicat receptorul. Mă căuta o doamnă, care mi-a spus că vrea să-mi facă cunoştinţă cu un bărbat, care de atunci este soţul meu legitim, cu care sînt cununată la preot.

Pentru mine a fost o minune! Dumnezeu a auzit imediat rugăciunile părintelui Cleopa!".

Va veni şi soţul tău la mănăstire

„Cînd am venit la Mănăstirea Sihăstria, l-am găsit pe părintele Cleopa în faţa chiliei, vorbind la oameni. Dacă m-a văzut, mi-a zis: «Dumneata, cu bluză roşie, vino la moşneagu», dar eu n-am înţeles, pentru că mai erau şi alte persoane cu bluză roşie.

Părintele a mai spus o dată: «Tu, catolică, ce cauţi la ortodocşi?», dar nici de data aceasta nu m-am dus la dînsul.

A treia oară m-a chemat pe nume, Elisabeta, şi cînd am auzit că-mi spune şi numele m-am dus şi i-am sărutat mîna.

Părintele Cleopa, văzînd că am cercei, mi-a spus să nu-i mai port că acesta este semnul dracului. Apoi mi-a spus că ştie de ce am venit la el şi după ce voi ajunge acasă va veni şi soţul la mănăstire.

Am plecat din mănăstire cu mare îndoială, căci soţul meu de la cununia religioasă nu mai intrase în biserică, însă părintele Cleopa a avut dreptate, căci soţul meu a venit de s-a întîlnit cu părintele şi de atunci merge regulat la biserică şi se închină mereu".

În faţa chiliei împreună cu Prea Sfinţitul Gherasim

I s-a umplut paharul!

„Cu 15 ani în urmă am intrat în chilia părintelui Cleopa împreună cu toată familia mea.

Vorbea mult, blînd, îngăduitor – ca nimeni altul – dar ştia să ne şi asculte, ştia să ne şi încurajeze cu acel unic în lume şi de neuitat: «Mînca-v-ar Raiul!».

De atunci am fost de multe ori la părintele şi de fiecare dată am primit ajutorul său, rămînînd uimită de darul înaintevederii pe care-l primise de la Dumnezeu.

Odată l-am întrebat: «De unde ştiţi, părinte, tot ce se va întîmpla?». Şi mi-a răspuns: «Rugăciunea te înalţă pe treptele ştiinţei; cu cît te rogi mai mult, cu atît ştii mai mult şi mai bine. Şi nu te teme niciodată de nimeni şi de nimic – doar roagă-te. Dumnezeu şi Maica Luminii te vede, te aude, tu doar roagă-te». Şi iată cum am înţeles că părintele avea dreptate:

Fusesem bine apreciată de un şef mai mare timp de 14 ani de zile, fără să-mi facă vreun rău. Dar într-o zi mi-a spus că i se pare că sînt mai frumoasă ca oricînd şi trebuie să mă cunoască mai bine. Nici o scuză nu l-a interesat, nici precizarea mea că sîntem în plin post al Sfintelor Paşti, aşa că m-a ameninţat: «Dacă nu îndeplineşti acest ***ordin*** pînă sîmbătă la ora 12, nu mai lucrezi în această instituţie». Eu l-am rugat doar atît: «Fie-vă milă de dumneavoastră şi de familia dumneavoastră!». Nici azi nu ştiu de unde mi-a venit în minte să-i spun aceste cuvinte.

Am plecat acasă, am plîns în faţa icoanelor şi m-am rugat la Dumnezeu, la Maica Domnului, la

Sfîntul Nicolae şi la Sfîntul Mina.

Sîmbătă pe la ora 12 tocmai mă plimbam prin birou, de la geam la uşă şi invers, puţin emoţionată, cînd zăresc salvarea în care era transportat domnul cu ameninţarea.

Am venit la părintele Cleopa plîngînd, căci nu doream să moară, dar părintele mi-a spus: «Soră E., nu plînge, prin dumneata i s-a umplut paharul nedreptăţilor şi nu l-a mai suferit Dumnezeu. Vei afla curînd adevărul!».

Într-una din zile am aflat de la cineva că se purta rău cu soţia, iar de la altcineva (care nu mă văzuse la înmormîntarea lui), că şi ea a fost dată afară din serviciu tot pentru că n-a îndeplinit ***ordinul***".

Ajutor la examene

„Am venit prima dată la Mănăstirea Sihăstria în noiembrie 1995.

Cînd am urcat la chilie, după ora 18.00, părintele Cleopa vorbea mulţimii. Nu cred că mi s-a părut, dar tot timpul nu am putut să-i deosebesc chipul. Am şi acum în imagine un chip luminos, care degaja multă bunătate şi ne îndemna la răbdare şi înţelegere.

Să mă ierte părintele Cleopa că îndrăznesc să povestesc cîteva întîmplări:

Băiatul meu terminase armata şi nu reuşea să se angajeze. Aveam promisiuni foarte serioase şi bine discutate (ca-n cele lumeşti) să obţină un loc de muncă foarte bun.

După predică am vorbit în particular cu părintele Cleopa şi am lăsat un acatist pentru reuşită la examen. Părintele mi-a subliniat să menţionez ajutor la examene (adică vor fi mai multe).

Pe moment m-am necăjit, că ţineam foarte mult să ia acel examen, dar întorcîndu-mă acasă am aflat că băiatul nu putea susţine examenul pentru că nu împlinise încă 21 de ani (era diferenţa de cîteva săptămîni). Însă a apărut o altă posibilitate unde au fost nevoie de mai multe examene, aşa cum subliniase părintele.

După puţin timp fiul meu a căzut în păcatul desfrîului, dar cu ajutorul lui Dumnezeu şi al Maicii Domnului am reuşit şi l-am adus la mănăstire.

Părintele Cleopa predica în sală. Am intrat şi noi şi ne-am aşezat în partea dreaptă a părintelui pe o bancă. Fără să-i spun ceva părintelui, la un moment dat a început să vorbească despre păcatul desfrînării.

În timpul discuţiei părintele ofta cu mare durere şi zicea: «Ehe, numai mamă să nu fii!», privindu-ne pe mine şi pe fiul meu (cred că a repetat de 3-4 ori).

Atît eu cît şi fiul meu aveam convingerea că părintele ne ştie oful şi toată discuţia ne-a fost adresată nouă.

În timpul predicii, părintele a amintit că aceste necazuri cad pe părinţii care nu şi-au crescut copiii în frica de Dumnezeu. În loc să-i ducă la biserică, i-au dus la teatre, distracţii, spectacole.

Aşa era. L-am dus pe fiul meu la teatre, spectacole, premiere de cinema şi la biserică nu.

Tot de la bunul părinte am înţeles că trebuie să rogi pe Bunul Dumnezeu, pe Maica Domnului şi pe

toți sfinții să te ajute cum este bine și nu cum ți-ai dori tu.

Ani de zile am suferit de anemie. La 5-6 luni trebuia să fac tratament.

Cu vreo patru ani în urmă, în postul Paștelui, l-am rugat pe părintele Cleopa să mă sfătuie cum să fac că nu pot să țin tot Postul, că sînt anemică. Părintele mi-a zis răspicat: «Ține toate posturile și-ți trece anemia!».

De atunci, cu ajutorul Bunului Dumnezeu, am ținut toate posturile și nu am mai făcut tratament niciodată".

Hristos e puterea!

„La 16 ani eram o domnișoară veselă, sănătoasă, fericită pentru că îmi plăcea de un băiat care apoi mi-a devenit prieten. Prietenia noastră a durat mulți ani și de la această legătură s-a abătut asupra mea toată nenorocirea.

Stăteam la internat și adeseori visam urît, aveam coșmare. Eram chinuită de o persoană nevăzută. În timp, aceasta a luat contur devenind o umbră neagră, apoi umbra s-a transformat în diavol întruchipat.

După terminarea școlii am început să lucrez, dar n-am rezistat prea mult. Mă simțeam rău și în ciuda analizelor care erau foarte bune, mă uscam pe picioare. Au urmat ani în șir petrecuți prin spitale fără ca doctorii să-mi poată stabili un diagnostic. Eram chinuită de diavol în fel și chip.

Cu ajutorul unui frate din mănăstire am ajuns

la părintele Cleopa, care în acea zi era la stupină.

Cînd m-am pomenit în fața dînsului m-am zăpăcit, nu știam ce să spun, cu ce să încep, cum să-i explic. Cu vocea scăzută, am reușit să îngîn:

– Părinte, sînt chinuită de diavol, sînt îngrozită, mi-e frică, mi-e foarte frică...

– Frică? a strigat părintele. Frică? De ce să-ți fie frică? și a început să cînte cu glas puternic «Cîți în Hristos v-ați botezat, în Hristos v-ați și îmbrăcat». Auzi ce spun? Ești îmbrăcată în Hristos. Ce frică? Satana nu poate nimic. El face doar gălăgie. Hristos e puterea. Hristos e leacul tău. Credință, măi! Credință!

Părintele striga «credință», dar ce credință puteam să mai am? Eram obosită după atîția ani de suferință, de groază, de nesomn. Eram un om deznădăjduit, cu trei tentative de sinucidere. De zeci de ori mi-am dorit să mor, crezînd că astfel voi pune capăt acestui chin ce devenise de nesuportat. Distrusă fizic și psihic, așteptam moartea. Cei apropiați erau convinși că nu mai am scăpare.

Părintele Cleopa mi-a ascultat dureroasa povestire cu multă răbdare și deosebită atenție. Apoi mi-a dat un canon pe care trebuia să-l fac patruzeci de zile. Erau metanii și închinăciuni însoțite de rugăciuni pe care trebuia să le fac zilnic. Un canon mănăstiresc.

Eu nu aveam forța fizică să mă aplec de atîtea ori și nici puterea de concentrare pentru a citi atît, însă părintele m-a asigurat că voi reuși, spunînd:

«Mă voi ruga în acest timp pentru tine. Te pun aici la Psaltirea mea, te pun la Psaltirea ce se citește mereu în biserică și la Acatist la Sfînta Masă. O să le

faci cu ajutorul Domnului. Spovedania şi Împărtăşania să nu-ţi lipsească. Seara culcă-te cu crucea pe piept. Cînd apare aghiuţă, fă cruce spre el, strig-o pe Maica Domnului, strigă-L pe Hristos. Rugăciune, măi! Rugăciune! Roagă-te!».

La plecare părintele Cleopa mi-a dat o cruciuliţă, o iconiţă şi mi-a spus: «După patruzeci de zile Domnul îţi va răspunde».

Am plecat de acolo zburînd, avînd în minte ultimele lui cuvinte: «Mergi cu Domnul! Mînca-te-ar Raiul!».

În sfîrşit, cineva reuşise să-mi aducă în suflet speranţa.

Cu rugăciunile părintelui, am reuşit să fac acel canon, iar în ziua în care-l încheiam, cineva i-a spus mamei mele că prietenul meu s-a însurat cu o altă fată.

Răspunsul Domnului mi-a frînt inima, însă cine poate pătrunde judecăţile Lui?

La picioarele părintelui Cleopa a început însănătoşirea mea. Cu rugăciunile dînsului mi s-a luminat drumul, trăiesc şi mi-e bine".

Îngerul vă numără toţi paşii

„În anul 1995 eu cu soţia şi cei doi copii am plecat la Sihăstria, pe la Bicaz, cu maşina noastră.

După Cheile Bicazului este o localitate Bicazul Ardelean şi la o trecere de cale ferată fără barieră nu am oprit maşina, aşa cum prevede legea circulaţiei, ci doar am încetinit şi m-am asigurat să nu vină vreun

tren. Nevenind nici un tren din nici o parte, am trecut. La un loc mai ferit un agent de circulaţie, ce pîndea acolo, a văzut faza şi ne-a oprit. Voia să-mi ia carnetul, dar pînă la urmă am rămas numai cu o amendă.

Am sosit la Sihăstria pe ploaie şi am urcat la chilia părintelui Cleopa, care era pe cerdac şi stătea de vorbă cu 5-6 oameni. Numai atîţia erau atunci, că ploua.

Cînd ne-a văzut că stăm şi noi pe bancă, ne-a întrebat de unde sîntem. Apoi ne-a spus la toţi că îngerul ne numără toţi paşii pe care îi facem către sfintele mănăstiri şi ne socoteşte toată cheltuiala făcută.

Atunci s-a întors, s-a uitat direct la noi şi a zis: «Şi amenda v-o socoteşte!». Ne uitam înlemniţi unul la altul fără să mai zicem măcar un cuvînt. Am văzut că Dumnezeu l-a înzestrat cu acest dar şi ne-am bucurat. Ne-am folosit mult de acest lucru, bucuroşi că am văzut cu ochii noştri un om cu viaţă sfîntă în mijlocul unei lumi agitate".

Familia Popescu Ioan
Hunedoara

Privegheaţi şi vă rugaţi

Printre ultimele persoane care l-au vizitat pe părintele Cleopa înainte de plecarea sfinţiei sale la Domnul a fost şi familia preotului M., o veche cunoştinţă a părintelui, care a binevoit, prin amabilitatea doamnei preotese, să ne trimită rîndurile care urmează:

„Era bun şi sfînt, înţelept şi smerit, aşa l-am cunoscut. Drept şi cuvios; niciodată nu l-am auzit să facă vreun compromis cu ceva sau cineva. El cita din Sfinţii Părinţi şi Sfînta Scriptură versetul care se potrivea, pentru a argumenta orice răspuns. Deseori îl auzeai: «Iată ce spune Marele Vasile», sau: «Nu eu vorbesc, ci împăratul cuvintelor», sau: «Uite ce spune în Sfînta Scriptură...».

Era un om minunat, plin de har, care cu noi a făcut multe minuni.

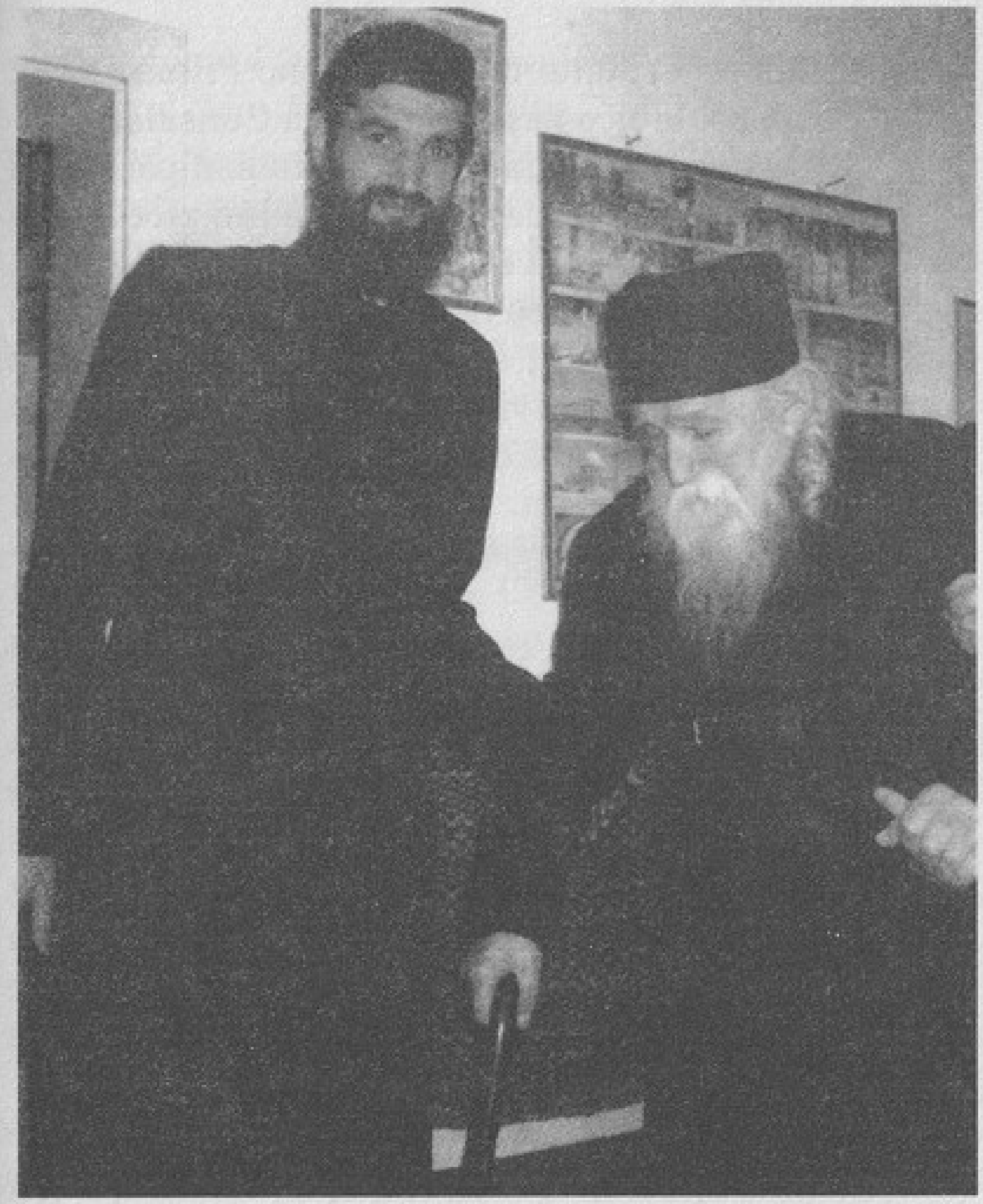
Cele mai frumoase clipe petrecute în preajma părintelui au rămas şi vor rămîne vii şi neşterse din inima şi sufletul nostru.

De multe ori mergeam la părintele, poate la ore nepotrivite, dar de fiecare dată ne primea cu acelaşi drag şi aceeaşi bucurie. «Ia uite, a venit părintele cel înalt cu preoteasa şi cei patru copilaşi», acestea erau cuvintele de bun sosit.

Pe mine m-a binecuvîntat pentru fiecare naştere, dar pentru ultimii doi prunci s-a rugat în mod special şi minunea a fost evidentă, fiind toate naşterile cezariene.

La ultimele două naşteri, deşi îmi puneam viaţa în pericol, am ieşit din spital ca la o naştere normală şi fără să se pună vreo problemă, în timp ce alte mame, deşi erau la prima cezariană se infectau, rămîneau mult timp în spital, se iveau mari probleme.

Eu simţeam binecuvîntarea părintelui, mă simţeam bine atît eu cît şi copilaşul, şi totul a decurs nespus de uşor, spre uimirea doctorilor şi a cadrelor medicale.

Ajutaţi «moşneagul». Sînt bătrîn şi nu mai pot!

Aş dori să amintesc o altă întîmplare din care se poate vedea darul înainte-vederii pe care-l avea părintele Cleopa:

Într-o seară am mers să luăm binecuvîntare

pentru călătoria soțului meu în Grecia. Primise viza, doar trebuia să ridice pașaportul de la Consulat.

Eu stăteam în genunchi lîngă scaunul părintelui Cleopa, care era pe cerdac, și deodată îmi zice:

– Ai să mergi și tu cu el, n-o să plece singur.

– Ba nu, părinte, eu nu pot lipsi de la școală, nu am cu cine lăsa copiii, am multe alte probleme de rezolvat și nici nu am viză, i-am spus eu părintelui ușurată, căci nu aveam cum să plec de acasă și, ca niciodată, nici nu voiam.

– Ba da, o să mergeți amîndoi, a repetat părintele.

Am mai stat noi de vorbă, dar eu am început să mă gîndesc ce a vrut să spună părintele Cleopa că voi pleca și eu în Grecia, cînd soțul pleca la București la ora 2.00 noaptea, iar eu nu aveam nici măcar o adeverință de la serviciu.

După ce am ajuns acasă și l-am pregătit pe soț să plece la București și apoi în Grecia, la plecare i-am dat și pașaportul meu, spunîndu-i să nu-l supărăm pe părintele Cleopa, căci la întoarcere îi spunem că eu am vrut să merg dar n-am avut viză.

A doua zi pe la orele 14.00, primesc telefon de la soțul meu, părintele M., și-mi spune să mă pregătesc repede și să iau primul tren spre București, pentru că mi-a pus și mie viza.

A fost o minune clară. Era un dar al părintelui Cleopa pentru mine. Tocmai în această zi era ziua mea de naștere!

Cu lacrimi în ochi, în timp ce-mi făceam bagajele, ziceam: Vai, părinte, ce mi-ai făcut!

În Grecia am stat trei săptămîni și peste tot am

simțit ajutorul lui Dumnezeu. L-am vizitat și pe Mitropolitul Ierotheos de Eghina, unde sînt moaștele Sfîntului Nectarie, care spunea despre părintele Cleopa că este «un sfînt în viață».

După ce ne-am întors în țară am venit la mănăstire să-i povestim părintelui cum a fost cu vizita noastră în Grecia, dar ni s-a spus că părintele Cleopa este bolnav și nu ne-am mai dus să-l deranjăm. Era pentru prima dată cînd plecam de la mănăstire fără să-l vedem.

Aveam însă un dor în suflet și peste cîteva zile ne-am întors la mănăstire. Cînd i-a spus ucenicul că am venit doar pentru o binecuvîntare, părintele Cleopa ne-a primit, spunînd că «a venit părintele cel înalt cu soția și copilașii».

Noi i-am povestit cum a fost în Grecia, ce minune s-a întîmplat cu plecarea, dar el n-a pus preț pe asta, ci ne întreba de copii, de tatăl meu, ne-a dat cîteva sfaturi și ne-a mulțumit pentru ce i-am adus din Grecia.

I-am spus de maica Pelaghia, care i-a trimis un trandafir de pe mormîntul Cuviosului Arsenie de la Mănăstirea Souroti de lîngă Tesalonic, că vrea să plece la Domnul, dar părintele a zis că maica mai are pînă la 80 de ani și că «mai întîi plec eu».

Ne-a binecuvîntat de mai multe ori pe fiecare și ne-am luat rămas bun, spunîndu-ne «privegheați și vă rugați».

A rămas pe patul de scîndură cu Sfînta Cruce în mînă, cu părul și barba albă, radiind lumină cereas-că. Ne-a petrecut cu privirea, spunîndu-ne: «Să ne vedem la rai, mînca-v-ar raiul! Uite cum au venit ei

să mă vadă; mînca-v-ar raiul!».

Am plecat cu lacrimi în ochi şi în suflete şi părintele ne tot îmbărbăta, cu crucea în mînă, ridicată pentru ultima binecuvîntare. Era 1 decembrie 1998, seara, pe la orele 20.30...".

Aici îmi va fi mormîntul!

Însemnări

După plecarea părintelui Cleopa din această viaţă a luptei şi a ispitelor, de cîte ori am vizitat chilia sfinţiei sale am simţit ceva deosebit, ceva care îţi dă senzaţia că părintele este prezent şi parcă ar spune «mai staţi, dragu mamii, mai staţi».

Dincolo, în chilia alăturată, unde părintele Paisie te întîmpină cu privirea ce îţi cunoştea şi gîndurile, un registru stă la îndemîna celor care doresc să-şi lase spre amintire simţămintele sau ruga.

Din acest registru am primit cîteva însemnări, ca o mărturie a harului ce lucra şi lucrează prin acest «vas ales» al Duhului Sfînt.

*

Pînă nu demult părintele Cleopa ne aştepta în faţa chiliei... Acum ne aşteaptă peste tot, iar de undeva din ceruri ne trimite «binecuvîntarea», ne trimite veşmînt de lumină, ne trimite picături de pace duhovnicească, picături în stare să alunge neliniştea noastră.

Vestea trecerii la cele veşnice a părintelui Cleopa m-a găsit la Atena. La Radio Pireu s-a anunţat trista «ştire» în chiar acea dimineaţă. La cîteva ore am poposit la Biserica «Sfinţii doctori fără de arginţi» Cozma şi Damian din Pireu.

Acolo, cu lacrimi în ochi, părintele Gheorghe mi-a vorbit de marile clipe ale vieţii petrecute cu părintele Cleopa, cînd i-a binecuvîntat casa la Atena.

Atunci aveam să aflu de la un prieten «CEVA» ieşit din comun pentru noi păcătoşii de rînd. Prietenul meu trebuia să traducă, mai bine zis, să înlesnească dialogul dintre părintele Gheorghe şi părintele Cleopa, pentru că parohul grec nu ştia româneşte, iar părintele Cleopa nu ştia greceşte!

Uimit, de la primele fraze, prietenul meu s-a retras şi i-a lăsat singuri pentru că... deşi cei doi părinţi vorbeau în limbi diferite se înţelegeau perfect!

Şi aşa au stat de vorbă mai bine de o oră. Unul vorbea în greceşte, iar celălalt în româneşte. «Comunicarea» avea alt limbaj, numai de Dumnezeu ştiut...

28 august 1999, ora 21.00,
Mircea Motrici, Radio România Actualităţi.

Am venit la Mănăstirea Sihăstria pentru prima dată în anul 1994 cînd l-am şi cunoscut pe arhimandritul Cleopa. Cuvintele de învăţătură pe care Sfinţia sa le dădea tuturor m-au făcut şi pe mine să înţeleg, pentru prima dată în viaţă, ce înseamnă să fii un bun creştin...

Totodată, cînd sînt la Bacău, aştept nespus de mult clipa în care voi veni la mormîntul părintelui Cleopa, care, din Raiul desfătării unde se află, mă ajută nespus de mult.

Niciodată rugăciunile pe care le-am făcut la mormîntul Sfinţiei Sale nu mi-au rămas neîndeplinite.

Îi mulţumesc Bunului Dumnezeu că mi-a luminat mintea şi am avut ocazia de a cunoaşte un astfel de om – un bun sfătuitor al celor singuri şi nu numai, şi a celor aflaţi în deznădejde.

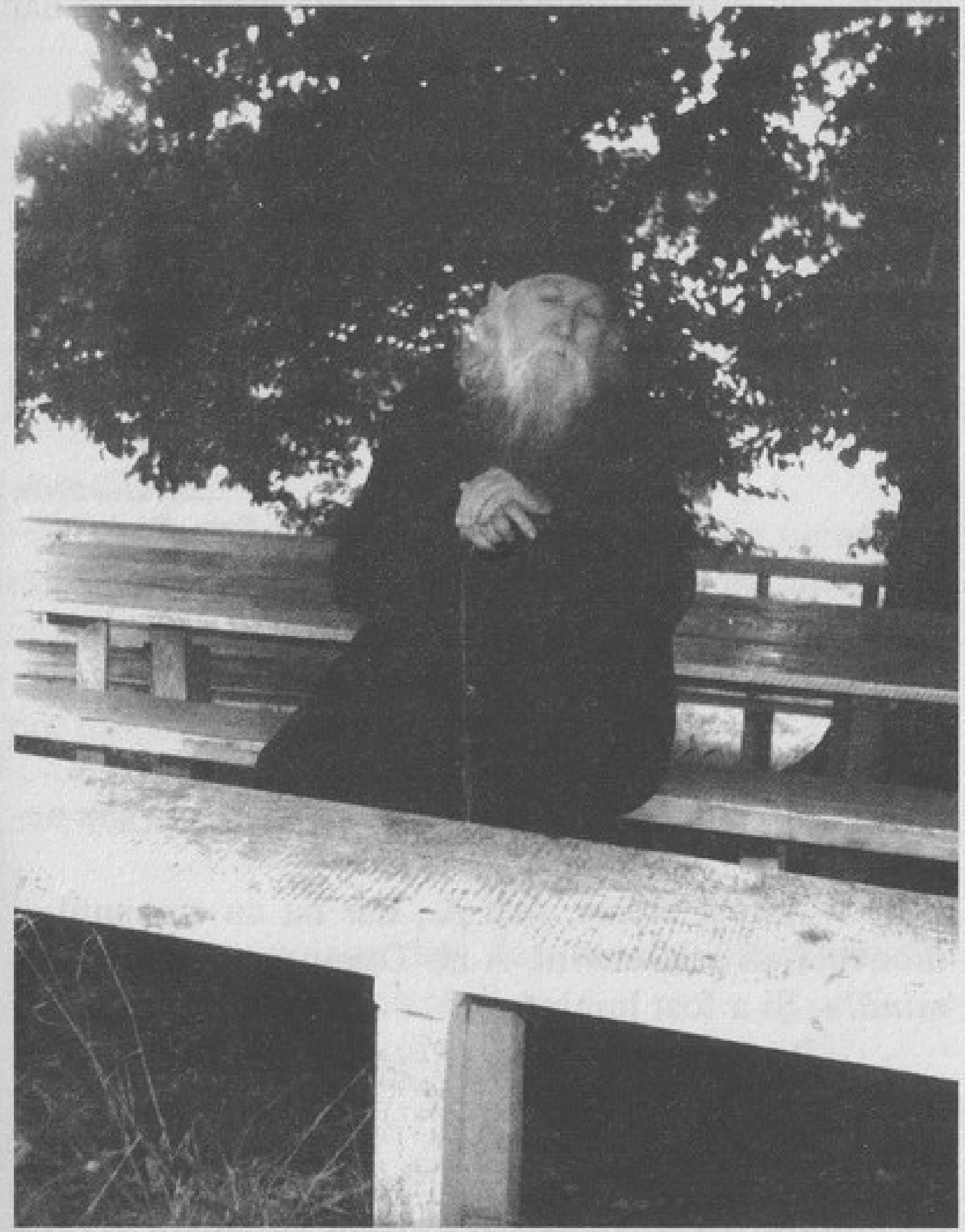
9 martie 2000, G. Karina, Bacău.

Deşi n-am avut ocazia să vorbesc cu părintele Cleopa, doar l-am văzut o dată sau de mai multe ori predicînd, intrarea în chilia Sfinţiei Sale ca şi vizitarea mormîntului său de la care izvorăşte o inconfundabilă mireasmă de mir, m-au impresionat foarte mult şi mă duc cu gîndul la puterea prezenţei Sfîntului Duh în aceste locuri atît de curate şi pline de farmec ale Sfintei Mănăstiri Sihăstria pe care le-a sfinţit cu adevărat şi pe locuitorii lor. Sper ca în timp să-l avem pe părintele în calendarele noastre...

11 iulie 2000, Iulia I.

Sînt doar un copil şi îmi pare rău că n-am venit aici mai devreme. E aşa de linişte!

15 iulie 2000, Diana.

Eu dorm, dar inima mea se roagă

Loc de sfîntă reculegere, sfințit de prezența marelui duhovnic și trăitor al vieții monahale, Părintele Ilie Cleopa. Am poposit cu sfială și evlavie în chilia marelui îndrumător și sfătuitor al pelerinilor, ascultîndu-l de dincolo de timp, cu vorba lui plină de har și înțelepciune.

19 iulie 2000,
Pr. Prof. Nicolae D. Necula.

De-aicea, din chilia ta de sus,
La Dumnezeu, părinte, tu te-ai dus
Și ne-ai lăsat pe noi să ne-amintim de graiu'
Cu care ne spuneai «Mînca-v-ar raiul!».

23 iulie 2000,
Fam. Ciubotar...

Întrebări pe scurt

– Părinte, lumina cea dintîi a fost creată sau necreată?

– A fost creată, măi A., dar nu cu ciocanul și nicovala, ci prin cuvînt. A zis Dumnezeu: *«Să fie lumină!»*. Și a fost lumină.

*

– Părinte, n-am rîvnă!

– N-ai? Să-ți pară rău. Smerește-te. Nimeni nu s-a mîntuit că a postit sau altceva, ci spune [Sfînta Scriptură]: *Smeritu-m-am și m-am mîntuit.*

– Sînt nemulțumit la rugăciune. Ce să fac?

– Dă-i înainte cu rugăciunea.

– Ce [rugăciune]?

– Acatiste, Paraclise, Psaltire...

*

– Părinte, ce să cer în rugăciune? Cum să zic?

– «Tatăl nostru, Care ești în ceruri, sfințească-se numele Tău...». Dacă zici «Tatăl nostru...» din inimă, ajunge.

*

– Părinte, parcă stau în vacanță la mănăstire. Ce să fac? Ce să cer în rugăciune?

– N-am nimic, nu sînt nimic, nu pot nimic. Așa să zici.

– Dar cum să mă rog? Ce să cer? (Eu voiam un răspuns concret, dar parcă bătrînul nu mă auzea. Și el iar începe):

– Așa să zici: N-am nimic, nu sînt nimic, nu pot nimic. Scrie în «Urmarea lui Hristos».

– E bună cartea asta?

– Nu bună, foarte bună.

*

– Preacuvioase, îmi dați binecuvîntare să mă fac «nebun pentru Hristos»?

– Nu ești tu destul de nebun? Ce mai vrei?

*

– Părinte, pot să învăț franceza?

– Fă-te și francez și englez și... dar să zici că n-ai nimic.

– Ce să fac cînd osîndesc pe cineva?
– Moartea, moartea, moartea...

*

– Preacuvioase, a apărut un preot care spune că sînt nişte pîiniţi mici din grîu care atrag harul. Ce ziceţi?
– Nu vă luaţi după el.
– Dar e ortodox! Iar la pîine îi spune «pîine harică».
– Astea-s nebuneli! Harul vine dacă ai la rugăciune umilinţă, lacrimi, zdrobirea inimii.

*

– Părinte Cleopa, cei care practică yoga, pot fi pomeniţi la Sfînta Liturghie?
Nu. Vrăjitorii: şintoism, brahmanism, confucianism, bioenergism...
– Cum? Şi bioenergia?
– Toate-s drăcii. De la diavol.

*

– Preacuvioase, sînt împietrit. Ce să fac?
– Domnul să-ţi dea lacrimi şi umilinţă!

*

– Părinte, la Anton de la catolici, poţi să te rogi?
– La noi nu e canonizat. Nu te rogi.

*

– Morţii incineraţi pot fi trecuţi la Sfînta Liturghie?
– Dacă au fost incineraţi de voia lor, nu; dacă fără voia lor, da.

– Preacuvioase, aţi vrea să mai trăiţi?
– De, măi băiete!... [A făcut o pauză, după care a ridicat mîna şi privirea spre cer şi a continuat]. Cum o vrea Tata. Eu ştiu dacă-i bine să mai trăiesc?... Cum o vrea Tata.

Vă mulţumesc că mi-aţi împlinit ultima dorinţă! De-acum să ne vedem la Rai!

Părintele Cleopa se află mereu deasupra cuvintelor noastre

După cum am arătat și în *Cuvîntul înainte*, de multe ori am simțit ajutorul părintelui Cleopa la alcătuirea acestei cărți, așa cum s-a întîmplat și cu primirea paginilor care urmează. Căci, mai avînd nevoie de încă cîteva pagini, pentru a nu avea pierderi de hîrtie la tipărire și neștiind cu ce să le completez, tocmai atunci am primit și aceste însemnări pe care am fost nevoit să le pun la sfîrșitul cărții.

*

„Coboram strada spre zona Karava a Pireului către Biserica *Sfinții doctori fără de arginți – Cosma și Damian* cu bucuria în suflet că mă voi reîntîlni cu preoții greci Gheorghe Kritikos și Vasile Tsimuris, statornici prieteni ai României și în special a celor ce slujesc în dreapta credință. Amintirile pe care le păstrau din țara noastră, întîlnirile avute în preajma sfintelor altare românești i-au legat nu numai prin gînd de meleaguri și oameni, dar mai ales prin rugă.

Coboram împreună cu prietenul meu, dr. Liviu Alexandru Andercou, președintele Comunității Ortodoxe «Ștefan cel Mare și Sfînt» a românilor din Atena, păstrînd în inimă și o mare satisfacție pentru că, în urmă cu o zi, la Ambasada României, am stat aproape jumătate de oră în preajma Prea Fericitului Hristodoulos, Arhiepiscopul Atenei și al întregii Elade, căruia i-am luat un amplu interviu pentru Radio România.

Coboram și tot entuziasmul meu era umbrit de vestea pe care trebuia să le-o ducem smeriților părinți...

Cu cîteva ore în urmă, Radio Pireu, postul Mitropoliei, anunța trecerea la cele veșnice a Părintelui Arhimandrit Cleopa Ilie, un mare prieten al poporului grec, un ales prieten și al părintelui Gheorghe.

Pășeam spre biserică și contrastul trăirilor îmi aduceau în minte cuvintele rostite de părintele Gheorghe, pe 13 iunie 1997, într-o discuție înregistrată pentru radio. Atunci l-am rugat să-și amintească mai întâi despre popasurile în România, după care să se oprească la legăturile dintre slujitorii sfintelor altare din cele două Biserici surori.

Iată ce mi-a spus cu multă căldură în glas:

Sînt foarte bucuros să-mi amintesc de acele clipe minunate, petrecute în mai multe rînduri, în minunata dumneavoastră patrie, și în mod deosebit, la extraordinarele mănăstiri.

În ceea ce privește legăturile între Biserica Ortodoxă Română și Biserica Ortodoxă Greacă, ca modest preot, slujitor al Bisericii lui Iisus Hristos, cred și consider că Biserica e una singură, e unică. Și dorința Conducătorului Bisericii, Care este Domnul nostru Iisus Hristos, nu este alta decît ca Biserica să fie unită și pe calea acestei uniri, acestei înfrățiri a Bisericii Ortodoxe de pretutindeni, să poată să reușească, să facă mărturisire creștină adevărată, în spiritul adevărat creștin al Ortodoxiei.

Cu cît vom lucra mai mult, mai intens, în sensul de a cîştiga teren şi de a fi într-adevăr în această atmosferă în relaţiile interortodoxe, cu atît mai mult o să reuşim să facem un lucru plăcut lui Dumnezeu în ceea ce priveşte menirea Bisericii. De aceea vedem cu deosebită bucurie, de fiecare dată, faptul că relaţiile între cele două Biserici creştine contribuie într-o luptă comună pentru a ajunge la un scop comun. Atît monahii, cît şi preoţii, clericii ortodocşi ai Bisericii Ortodoxe de pretutindeni, cu cît ne vom inspira mai mult din acest spirit adevărat creştin de unificare, de înfrăţire, de conlucrare, cu atît mai mult vom reuşi să progresăm în menirea, în activitatea noastră de păstorire creştină.

Mai întâi de toate această înfrăţire întru Ortodoxie o realizăm în cadrul rugăciunilor pe care le facem fiecare, şi în cadrul Sfintelor Liturghii. Ca de exemplu vă pot spune că eu, cu smerenie, de fiecare dată, la fiecare Sfîntă Liturghie, cînd fac Sfînta Proscomidie, primul pe care îl pomenesc cu smerenie şi iubire este Arhimandritul Cleopa Ilie. Bineînţeles, împreună cu stareţul Victorin de la Mănăstirea Sihăstria. De fapt, cred că şi ei fac acelaşi lucru la Sfînta Proscomidie. Desigur, în momentul cînd ne rugăm pentru cei doi fraţi ne referim imediat sufleteşte şi duhovniceşte şi-i pomenim şi pe slujitorii Bisericii Ortodoxe Române, ne gîndim şi la fraţii creştini ortodocşi din poporul român.

Şi de această dată părintele Gheorghe Kritikos m-a primit cu mare dragoste duhovnicească, acceptînd să-mi acorde un interviu în memoria Părintelui Cleopa Ilie.

Era în 2 decembrie 1998 înspre orele 10.00...

Banda magnetică aduce aproape acele clipe, acele vorbe rostite cu evlavie şi pentru cititorii acestei cărţi.

– Părinte Gheorghe, iată că acest interviu are loc la cîteva ore după stingerea din viaţă a iubitului părinte Cleopa Ilie, despre care, din păcate, sîntem nevoiţi să vorbim la timpul trecut.

– Mai întâi vreau să-mi exprim bucuria atît eu cît şi părintele Vasile că aţi poposit din nou în biserica noastră... Bucuria cu care v-am aşteptat să vă revedem pentru a afla veşti bune din România este umbrită, iată, de vestea aflată de la dumneavoastră privind trecerea la cele veşnice a Părintelui Cleopa Ilie. Acest lucru ne produce mîhnire nu pentru că Părintele Cleopa a trecut la cele veşnice, ci pentru că noi, cei rămaşi aici, sîntem lipsiţi de prezenţa unui asemenea duhovnic şi părinte sufletesc.

Ultimele veşti pe care ni le-au trimis Părintele Cleopa şi părintele Victorin au fost că ne aşteaptă cu bucurie să mergem la Sihăstria, să-i revedem. Acum iată că, din păcate, Părintele Cleopa a plecat dintre noi.

Este adevărat că nu ne-am întîlnit acolo, dar sufletele se întîlnesc în faţa Sfintei Mese din Sfîntul Altar şi, în felul acesta, ne vom afla în comuniune cu Părintele Cleopa, iar dacă Bunul Dumnezeu va îngădui, nădăjduim că ne vom întîlni şi noi cu dînsul, după ce vom trece la cele veşnice...

În semn de respect am oprit o clipă reportofonul, pentru că lacrimile părintelui Gheorghe au început să coboare pe obraji, în glas, pe barbă.

După o pauză în care nimeni n-a schiţat nici un gest, într-o tăcere plină de pioşenie, am aşteptat alte mărturii de mare sensibilitate.

Noi considerăm că atît pentru noi doi preoţii de aici, cît şi pentru ceilalţi clerici ai Bisericii Ortodoxe din Grecia este valabilă invitaţia pe care ne-a lăsat-o Părintele Cleopa, chiar dacă, atunci cînd vom merge la Sihăstria, Părintele Cleopa ne va vedea de deasupra, din ceruri...

Cît despre Părintele Cleopa nu îndrăznesc să spun cîte ceva prin cuvintele noastre, pentru că el se află mereu deasupra cuvintelor noastre.

Ca părinte duhovnicesc, cît şi din poziţia în care mă aflu în această biserică, pot doar atît să exprim în mod profund... recunoştinţa noastră deosebită pentru ceea ce a făcut Părintele Cleopa în viaţa dînsului, atît pentru viaţa religioasă din România, cît şi pentru Ortodoxia noastră, în general.

Părintele Cleopa a fost, este şi va fi un mare capitol pentru Ortodoxia noastră, cît şi un punct de referinţă în ceea ce priveşte omul. Aceasta pentru că Părintele Cleopa a iubit, după iubirea pentru Bunul Dumnezeu, a iubit omul în general, şi de aceea persoana dînsului reprezintă o figură marcantă, deosebită, pentru omenire, în general.

Am avut fericirea să-l cunosc pe Părintele Cleopa nu numai la mănăstirea dînsului din România, cît şi aici, la noi, în biserica noastră şi de asemenea,

am avut fericirea să-l găzduiesc şi la mine, în casa mea şi consider că, în continuare, în casa mea există binecuvîntarea dată, cîştigată de trecerea Părintelui Cleopa prin casa mea.

Am în biblioteca mea fotografia Părintelui Cleopa pe care am păstrat-o cu deosebită dragoste, după cum am, de asemenea, şi fotografia unui alt mare părinte duhovnicesc român, Elefterie Mihail. Pe amîndouă aceste fotografii le voi păstra alături, ca două icoane, reprezentînd două figuri ale sfinţeniei în Ortodoxia noastră.

Părintele Cleopa a fost şi va rămîne pentru Ortodoxia noastră un propovăduitor al învăţăturii patristice.

Desigur, momentul acesta este un moment de pierdere mare pentru Biserica Ortodoxă Română, cît şi pentru Ortodoxia noastră, în general, dar cred că de acolo de unde este, Părintele Cleopa va continua să ne privească şi să ne sprijine. Noi vom continua să studiem cărţile lui pentru a lua din ele lumină şi pentru a ne continua lucrarea noastră duhovnicească.

Din tot sufletul ne rugăm Conducătorului Bisericii, Domnului nostru Iisus Hristos, să dea şi mai departe asemenea făclii de lumină şi sfinţenie în Biserica Ortodoxă Românească, cît şi în general, în Ortodoxia noastră, pentru ca să putem să ne continuăm activitatea şi să putem îndeplini misiunea noastră în cadrul Bisericii.

De asemenea, ne rugăm lui Dumnezeu ca mănăstirea care l-a găzduit pe Părintele Cleopa pînă în ultimele clipe ale acestuia, să o ajute Bunul Dumnezeu, începînd cu stareţul Mănăstirii Sihăstria, părin-

tele Victorin, cît şi pe toţi ceilalţi fraţi care sînt acolo, să-i ajute Bunul Dumnezeu ca din rîndul lor să apară, pe viitor, mulţi ca Părintele Cleopa.

Cu ajutorul lui Dumnezeu şi cu harul Domnului, mîine dimineaţă, eu şi părintele Vasile Tsimuris vom fi împreună la Sfinta Liturghie pe care o vom oficia în memoria Părintelui Cleopa.

În biserica goală la acea oră, am lăsat un buchet de lumînări arzînd... flacăra lor dreaptă ne strecura în suflet o stare dureroasă...

Picături de regret, în ochi, pe buze, pe chip.

În uşa bisericii, părintele Gheorghe şi părintele Vasile au rămas cu mîinile încrucişate...

Paşii noştri fără vlagă pe caldarîmul Pireului. Lumină din vorbele auzite aici, departe de ţară.

La ceas de despărţire, rugă de cursă lungă întru pomenirea Părintelui Cleopa.

Rugă şi în Elada unde puterea paşilor Părintelui Cleopa a reuşit să lase o prezenţă permanentă în şi pentru frumuseţea lumii Ortodoxe, o frumuseţe purtată peste mări şi ţări şi de acest mare duhovnic al neamului românesc.

Lumînările ard şi la Atena... şi în Athos, la Prodromu şi la Lacu, dar şi în alte locuri cu mari adîncimi duhovniceşti.

Lumînările ard... Puterea lor, puterea rugăciunii luminează drumul Părintelui Cleopa spre aştrii de unde ne va privi, în fiecare zi, în fiecare noapte, de unde ne va ocroti şi ne va îndemna mereu, cît vom fi pe acest pămînt, să poposim cît mai des la lăcaşele sfinte ale Ortodoxiei. Şi sigur, în drumurile noastre,

în popasurile noastre vom auzi, vom simţi înveşmîntarea unui cunoscut şi drag ecou: *Mînca-v-ar Raiul... Mînca-v-ar Raiul... Mînca-v-ar Raiul...*".

Mircea Motrici,
Suceava

Duhovnic şi ucenic.
În amintirea vremurilor de altădată.

CUPRINS

Cuvînt înainte 5

VIAȚA

Copilăria 7

Dă-l Maicii Domnului! 10

Plecarea la mănăstire 11

Intrarea în mănăstire 14

De-aş trăi treizeci de ani 15

Stagiul militar 15

Zece ani de studii 18

Părinte, eu am să mor 20

O făgăduință pentru viață 21

Acceptarea preoției 23

Vreau să-l cunosc pe Cleopa 24

Stareț la Mănăstirea Sihăstria 26

Răbdare, Tănase! 27

Dați-vă la o parte... 29

Cea mai mare bucurie 31

Vicleana vulpe... 32

Trîmbița cea nefăcută de mînă 34

La Mănăstirea Slatina 34

Din nou în pribegie 40
Din nou la metanie 42

ÎNVĂȚĂTURI

Dreapta credință a neamului românesc 49
Lucrările și darurile Preasfîntului Duh 58
Părintele Cleopa, teologul și mireanul 84
Douăzeci de pricini 93

MĂRTURII

Ai răbdare 101
Treci, mamă, și fă un pomelnic 106
Nu fi tristă 107
Tu vei sluji Maicii Domnului 108
Du-te la Mănăstirea M. 110
Măi frate, cînd te văd nu te pot uita 111
Între cer și ape 115
Recunoștință 120
Acestea nu le mai pot traduce 122
Tu să cînți în opera Maicii Domnului 123
Da' parcă te ascultă? 124
Puteți să stați și-o săptămînă 125
Cleopa Ilie, Patriarhul României? 127
Mergeți la Episcopul locului 128
Vrei să vezi minuni? 130
Pleci tu, pleci... 132
Dumnezeu să te ierte... 133
Spînul, barbă roșie și pleșuvul 136
Credeam că te cheamă Gheorghe 136
Doi știuleți de porumb 138
Să nu faci avort 139
Tu ce vrei? 140

Cioara își iubește puii săi... 141
Vino la mine! 142
«Sfîntul Mormînt» 152
Să faci un dar mamei tale 154
Poate se va folosi vreunul 155
O să vedem noi atunci 156
Dacă vrei să te faci sănătoasă 156
Știu eu ce-i de făcut 162
Am văzut femeie furînd... 163
Doamne, ori mă iei pe mine, ori o iei pe ea 164
Nu judeca un moșneag 167
Nu vă duceți voi la Rai numai cu asta! 168
Măi băiete,... 170
Ai grijă că e de la draci 171
Va merge din rău în mai rău 172
Dar dumneavoastră ce spuneți? 173
E deștept bătrînul 173
Părintele știa pentru ce am venit 175
Va veni și soțul tău 175
I s-a umplut paharul 177
Ajutor la examene 178
Hristos e puterea 180
Îngerul vă numără toți pașii 182
Privegheați și vă rugați 183
Însemnări 188
Întrebări pe scurt 192
Părintele Cleopa se află mereu deasupra... 196

„Nu se poate spune în cîteva cuvinte viața lui smerită, ascultarea lui, tăcerea, rugăciunea și nevoința lui de zi și noapte. Pe lîngă acestea, era înzestrat de Dumnezeu și cu o memorie deosebită, avînd o clară și adîncă înțelegere a tuturor lucrurilor.

Studii deosebite nu avea, decît doar cele cîteva clase primare. Adevăratele studii le-a făcut însă în cei zece ani de ascultare la oile schitului pe munte, care i-au format o adevărată universitate duhovnicească.

Acolo, în urma oilor, în seninul nopților și în sînul curat al naturii, acolo a învățat el tainele Sfintei Scripturi, a deprins cuvintele Sfinților Părinți și a practicat o curată viață călugărească. De la oi a învățat blîndețea, din cărți adîncul învățăturii, de la izvoare bucuria lacrimilor, din murmurul codrilor dulceața sfintei rugăciuni“ (Părintele Ioanichie).